Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 15 (99) Elok. 15 p:nä. 1932

SISÄLTÖ

1932
Valtion kustannusliike KIRJA
LENINGRAD

LUOKKATAISTELU KIIHTYY

taloudellisen pulan kiristyesssä kapitalistisissa maissa. Siksi on kapitalististen maiden vallankumousliikkeiden seuraaminen nyt erittäin tärkeätä. Kirjasella

KAPITALISTISTEN MAIDEN KOMMUNISTISTEN PUOLUEIDEN BOLSHEVISOIMINEN JA JOUKKOJEN VALTAAMINEN,

joka ilmestyy suomenkielisenä lähiaikoina ja sisältää tov. O. Pjatnitskin yllämainitusta teemasta kansainvälisten puoluekoulujen opettajain puoluerakenteen neuvottelukokouksessa pitämän puheen, on tämän vuoksi suuri merkitys. Se opastaa lukijaansa ymmärtämään kapitalististen maiden kommunististen puolueiden tilannetta, niiden pääpuutteita ja tärkeimpiä tehtäviä.

Jokaisen aikaansa seuraavan työtätekevän on välttämättä tutustuttava tähän kirjaseen.

KOMMUNISTI

№ 15 (99)
v. 1932. Elokuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD, Harkovskaja 7. V/K KIRJA, puh. 173-11.

Sadonkorjuun peruskysymykset

SADONKORJUU on lehtemme leviämisalueella käynnissä. Viljankorjuu on osaksi päätetty, osaksi jatkuu. Juurikasvien, jotka esittävät huomattavaa osaa pohjoisella alueella, korjuutyöt ovat useissa tapauksissa vasta alkamassa. Pidämme tarpeellisena vielä selvitellä sadonkorjuun kysymyksiä **«Bolshevikin»** johtavan kirjoituksen mukaan:

Puolue on aina tunnustanut, että «sosialismin menestyksen perustana on teollistamispolitiikka, raskaan teollisuuden kehittäminen ja tuotantovälineiden tuotannon kehittäminen» (NKP(b):n XVII puoluekonferenssin päätöslauselmasta. Ja vastaisuuteenkin nähden on selvää, että vain horjumattoman teollistamisen perusteella sosialismi tulee voittamaan, maamme tulee uudestirakennetuksi ja maatalouden sosialistinen uudestirakentaminen tulee menestyksellisesti loppuun suoritetuksi. Mutta kuitenkin on selvää, että **ilman maatalouden järjestelmällistä nousua meillä ei voi olla myöskään teollisuuden nousua.** Maanviljelyksen sosialististen muotojen — kollektiivi- ja neuvostotalouksien ja KTA:ien — perustalla maataloutemme nopeasti kehittää tuotantovoimiaan. Mutta riittämättömän puoluejohdon vuoksi maatalouden nousu maan useissa piireissä v. 1931 selvästi jäi jälkeen sen kasvun suunnattomista mahdollisuuksista.

Juuri tämän vuoksi KKN:n ja NKP(b):n KK:n päätös heinäk. 5 p:ltä vaatii kaikkia neuvosto- ja puoluejärjestöjä **«toiminnassa kiinnittämään huomiota maatalouden kysymyksiin».** Tämä muistutus oli tarpeen tehdä useihin puolueemme järjestöihin nähden, jotka ovat heikentäneet työtään maatalouden alalla. Jos näissä puolueemme järjestöissä ei saavutettaisi välttämätöntä käännettä maatalouden kysymysten suuntaan, uusissa oloissa uudella tavalla työskentelemisen suuntaan, jos näissä järjestöissä ei järjestettäisi työtä siten, että se vastaisi niiden velvollisuutta konkreettisesti lähentyä jokaista piiriä ja kollektiivitaloutta sekä maatalouden nousun uusia tehtäviä, niin merkitsisi se vaurioita kansantaloussuunnitelman täydelliselle toteuttamiselle ja puolueen tärkeimpien taloudellis-poliittisten tehtävien — kaupunkien varustelun jatkuvan parantamisen ja kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen — menestykselliselle ratkaisulle.

Sadonkorjuu on maataloustöiden **kaikkein vaikein ja vastuunalaisin osa.** Sadonkorjuun menestyksellisen suorittamisen määrää ennenkaikkea se, kuinka puoluejärjestöt osaavat mobilisoida kaikki voimansa ja asettaa työnsä keskiökohteiksi viljan, vihannesten, juurikkaiden, teknillisten kasvien ym. viljelyslajien korjuun ja viljanhankinnan suorittamisen. Tätä varten on osattava tehdä kaikki johtopäätökset viime vuoden sadonkorjuun ja tämän vuoden kevätkylvöjen yhteenvedoista, on opittava oikein niin niiden piirien, jotka huonon sadon aiheuttamista suurista vaikeuksista huolimatta menestyksellisesti

päättivät kylvöt, kuin niidenkin piirien, jotka huonosti suoriutuivat maatalouden käytännöllisistä johtotehtävistä (Ukraina).

V. 1932 kevätkylvöjen yhteenvedot ja opetukset ovat huomattavat. Ne ovat todisteena kollektiivi- ja neuvostotalouksien täydellisestä voitosta maataloudessa; viimemainitut käsittivät keväällä 1932 **neljä viidesosaa** kevätkylvöjen koko pinta-alasta. Kevätkylvöjen yhteenvedot puhuvat siitä, että Neuvostoliitto on lopullisesti vahvistunut uudella, sosialistisella tiellä, että sosialismin ratkaiseva voitto meidän maassamme voidaan jo laskea tapahtuneeksi.

Minkälaiset ovat vertailevat tiedot kevätkylvöistä vv. 1931 ja 1932?

Kylvetty miljoonissa hehtaareissa *)

	V. 1931		V. 1932	
	Kaikkiaan	%:ssa	Kaikkiaan	%:ssa
Neuvostotalouksissa	9,2	9,4	11,0	11,3
Kollektiivitalouksissa	58,6	60,4	66,7	69,1
Tästä kylvivät KTA:t	20,2	—	35,4	—
Yksityistalouksissa	29,3	30,2	18,9	19,6
Yhteensä	97,1	100	26,6	100

Täten siis kevätkylvöala neuvostotalouksissa v. 1932 kasvoi 9,2 milj. hehtaarista 11 milj. hehtaariin (lisäys 1,8 milj. ha). Kollektiivitalouksien kylvöala kasvoi 8,1 milj. hehtaarilla ja kollektivisoitumisprosentti nousi viime vuoteen verrattuna 54,1:stä 61,5:een. Kaikkiaan sosialistisen sektorin kylvöala laajeni lähes 10 milj. hehtaarilla. Siinä ovat suuren sosialistisen maatalouden kasvun nopean vauhdin osoittimet.

KTA:ien muokkaama kylvöala lisääntyi 20 milj. hehtaarista 35 milj. hehtaariin. KTA:n osuus kollektiivitalouksien kylvöalasta oli v. 1931 34 %, mutta v. 1932 53 %.

Kaikki nämä tiedot selvästi puhuvat meidän uudesta etenemisestämme, meidän sosialistisen taloutemme yhä uusia aloja valtaavan tuotannon kehityksen jatkuvasta prosessista. Samalla menshevikkien, eserrien, trotskilaisten ja myöskin oikeisto-opportunistien porvarilliset «teoriat» Neuvostoliiton palaamisesta kapitalismiin tulevat lopullisesti lyödyiksi ja pirstotuiksi.

Kevätkylvöjen yhteenvedot ovat eri tasavaltoihin ja aluepiireihin nähden havainnolliset. Keskisen Volgan alueella, jossa oli erittäin huono sato v. 1931, kylvettiin tänä vuonna 250 tuh. ha enemmän kuin viime vuonna. Eiköhän tämä tosiasia ole selvänä todisteena siitä, että vain neuvostojärjestelmä, vain suuren sosialistisen talouden etevämmyys maanviljelyksessä ja maatalouden oikea, bolshevistinen, käytännöllinen johtaminen takaavat huonon sadon aiheuttamista vaikeuksista ja onnettomuuksista suoriutumisen? Toiselta puolen havaitsemme, että Ukrainassa kylvettiin tänä vuonna yli 1.500 tuh. ha vähemmän kuin viime vuonna. Eiköhän tämä tosiasia taas toisaalta todista sitä, että ne kollektivisti-talonpoikaiston aineellisen tason ja maatalouden kohoamisen **suunnattomat mahdollisuudet,** jotka muodostuvat sosialistisen sektorin ollessa vallitsevana

* Vuoden 1931 tiedot ovat lopulliset, mutta v. 1932 tiedot heinäk. 1 p:ltä.

maataloudessa, eivät muutu **todellisuudeksi** itse itsestään, ellei puoluejärjestöjen taholta maataloutta käytännöllisesti johdeta, ellei piirejä ja kollektiivitalouksia ja niiden kaikkia erikoisuuksia käytännöllisesti tunneta.

Kevätkylvöjen ala Neuvostoliitossa kaikkiaan oli tänä vuonna melkein sama kuin viime vuonnakin. Kevätkylvösuunnitelmien sataprosenttisen täyttämisen estivät Ukrainassa, Länsi-Siperiassa ja Kazakstanissa tapahtuneet repeämät. Näiden alueiden repeämät peitti kylvöalojen kasvaminen viime vuoteen verraten Pohjois-Kaukaasiassa, Keskisen Volgan alueella, Moskovan alueella ja Läntisellä alueella.

Oleellinen muutos on tapahtunut eri viljelyslajeihin suhtautumiseen nähden. Puolue suorittaa tavaravaihdon laajaa kehittämistä neuvostokaupan, tämän työtätekevien kasvavien tarpeiden tyydyttämisen tärkeimmän vipusimen, perustalla. Tämä tehtävä löytää heijastuksensa myöskin kevätkylvöjen diagrammissa, tarkemmin sanoen teknillisten kasvien ominaispainon lisääntymisessä. Teknillisten kasvien kylvön menestyksellisyys tekee mahdolliseksi entistä nopeammin kohottaa yleisten kulutusesineiden tuotantoa. Puuvillan kylvö päättyi huomattavasti aikaisemmin kuin viime vuonna ja kylvettiin sitä 210 tuh. ha enemmän. Auringonkukkaa, jolla on huomattava osuus maan rehu- ja rasvabalanssissa, on kylvetty 732 tuh. ha enemmän kuin viime vuonna. Sokerijuurikkaiden kylvöala ylittää viimevuotisen 105 tuh. hehtaarilla.

Suurien, ratkaisevien menestysten ohella kevätkylvöjen yhteenvedot ilmentävät myöskin virheitä ja puutteellisuuksia erinäisten puoluejärjestöjen työssä maatalouden käytännöllisen johtamisen alalla, mikä heijastuu näiden piirien kevätkylvöjen yhteenvedoissa.

Kevätkylvöistä saadut kokemukset erittäinkin niissä piireissä ja alueilla, missä puoluejärjestöt bolshevistisesti mobilisoivat voimansa niiden suorittamiseen, kollektivistien keräämät kokemukset (erittäinkin työssä vakinaisissa prikaateissa) kollekaiivitalouksien lujittuminen, KTA:n lukumäärän kasvu ja se, että ne ulottivat toimipiiriinsä enemmän kuin puolet kaikista kollektiivitalouksien kevätkylvöistä, neuvostotalouksien lujittuminen, kollektiivitalouskaupan kehittyminen — kaikki se puhuu siitä, että puoluejärjestöille on täysin mahdollista menestyksellisesti järjestää ja suorittaa sadonkorjuu. «Mutta **mahdollisuus** ei vielä ole **todellisuus.** Jotta muutettaisiin mahdollisuus todellisuudeksi, tarvitaan kokonainen sarja ehtoja, joiden joukossa puolueen linja ja tämän linjan oikea toteuttaminen eivät esitä läheskään viimeistä osaa.» Nämä tov. Stalinin sanat täytyy puolueen jokaisen jäsenen ja jokaisen kollektivistin hyvin muistaa. Sadonkorjuun menestyksellisyys, **koko** sadon realisoiminen kansantaloutta varten nojautuu puolueen linjan oikeaan toteuttamiseen käytännössä, sadonkorjuun bolshevistiseen järjestämiseen ja sen käytännölliseen ohjaamiseen.

Saatujen ennakkotietojen mukaan tämän vuoden sato merkitään 8 milj. tonnia viimevuotista suuremmaksi. Sen ohella neuvosto- ja kollektiivitaloudet ja KTA:t voivat säästää ja ovat velvolliset säästämään maalle ne muutamat miljoonat tonnit viljaa, jotka viime vuonna oli kylvetty ja jotka tuleentuivat, mutta joutuivat hukkaan monissa kollektiivi- ja neuvostotalouksissa vallinneen epätaloudellisen ja tolkuttoman työn järjestelyn vuoksi. On tunnettua, että yksistään Ukrainassa hukattiin epätaloudellisuuden ja huonon järjestelyn vuoksi vähintään 3 milj. tonnia viljaa.

Kaiken sadon menestyksellisellä korjuulla on tänä vuonna tavattoman suuri taloudellis-poliittinen merkitys ensimäisen viisivuotissuunnitelman

viimeisen vuoden kansantaloussuunnitelman täyttämisen kannalta ja takeiden luomiseksi sosialistisen rakennustyön korkeille tempoille toisen viisivuotissuunnitelman alussa. Puolue onkin asettanut kaiken työnsä etunenään sadonkorjuun alalla **taistelun sadonmenetyksiä vastaan.**

Jotta voitaisiin menestyksellisesti taistella menetyksiä vastaan, tarvitaan kaikkien sadonkorjuutöiden, puinnin ja myöskin sadon säilyttämisen taitavaa järjestämistä. On kohdistettava valpas huomio moniin «pikkuseikkoihin», jotka yhdessä muodostavat erään maataloudellisten varastojemme lisäämisen voimakkaimpia vipusimia. Taistelu menetyksiä vastaan ilmenee useissa järjestöllis-taloudellisissa tehtävissä: sadonkorjuun aikanaan suorittamisessa, närtteiden laittamisessa, lyhteiden sitomisessa, tähkien kokoamisessa, puimakoneiden työn oikein ja säännölliseksi järjestämisesssä, kuormien päällystämisessä ja peittämisessä, vilja- ja muiden maataloustuotteiden varastojen valmistamisessa ja niiden puhdistamisessa tuholaiseläimistä, kaikkien olkien ja muiden karjanrehuksi sopivien ainesten kokoamisessa närtteille yms.

Sadon täydellinen korjuu ilman menetyksiä on mahdollinen vain silloin, kun parhaiten ja täydellisesti käytetään hyväksi traktoreita ja hevosia ja kun perusteellisesti juuritetaan pois tuhman-itsepäinen hevosvoiman aliarvioiminen ja halveksuminen.

Eiköhän tapahdu käytännössä niin, että erinäiset puoluejärjestöt ja kollektiivi- ja neuvostotalouksien johtajat, jotka «johtavat yleensä» eivätkä halua omaksua maatalousstuotannon tekniikkaa, lojuvat toimettomina tällä Neuvostoliiton sosialistisen talouden tärkeimmällä työalalla ja siten hävittävät satojatuhansia ja miljoonia tonneja viljaa, sokerijuurikkaita ja muita tuotteita? Puolue- ja neuvostojärjestöjen taito tuntea kaikki neuvosto- ja kollektiivitalouksien erikoisuudet, johtaa oikein ja syventyä kaikkiin järjestöllisiin ja teknillisiin seikkoihin, itse maataloustuotannon ytimeen — tämä taito tarkistetaan kaikkein parhaiten juuri taistelun järjestämisessä sadonmenetyksiä vastaan.

Taistelu sadonmenetyksiä vastaan käy menestyksellisesti, jos puolueen jäsenet ja nuorisoliittolaiset, etumaiset kollektivistit ja iskurit asettuvat tämän taistelun johtoon ja kehittävät **sosialistisen kilpailun** sadon säästämiseksi. Taistelu menetyksiä vastaan ei ole vain suuri järjestöllis-taloudellinen työ, vaan se on samalla myös taistelua eilispäivän pikkuomistajan uudestaan kasvattamisen puolesta, taistelua hänen pikkuomistajatottumustensa — epätaloudellisuuden, epäsiisteyden, huolimattoman suhtautumisen yhteiseen asiaan valtion omaisuuteen, kollektiivi- ja neuvostotilojen taloudenpitoon — hävittämiseksi. Kaikkien kollektivistien osallistuminen tarmokkaaseen taisteluun menetyksiä vastaan sadonkorjuun ja sen säilyttämisen jokaisella askeleella on samalla myöskin kollektivistin sosialistista uudestaan kasvattamista. Juuri sen vuoksi taistelu menetyksiä vastaan onkin eräs luokkataistelun terävimpiä kysymyksiä kollektiivitalouksissa. Ei ole ihmeellistä, että oikeisto-opportunistit, itsevirtauksen ja kilpikonnan-tempojen sankarit, kaikin voimin pyrkivät auttamaan kulakkianneksia, vaarantavat ja häiritsevät työtä sadon ennakkosuojelun alalla.

Kaikkein suurimman osan v. 1932 sadosta antavat kollektiivitaloudet. Kollektiivitalouksien sadonkorjuun menestyksellisen suorittamisen tärkeimpänä ehtona on takeiden luominen sille, että «niin jokainen prikaati kuin myöskin yksityinen kollektivisti olisi vielä suuremmassa määrässä kuin tähän asti **välittömästi kiinnostettu** työnsä tuloksista». Menestyksellisen sadonkorjuun tärkeimpänä ehtona kollektiivitalouksissa on «urakkatyön prikaati- (ryhmä-) me-

toodien yleinen käytäntöönotto kaikissa kollektiivitalouksissa, siten että kollektiivitalouden hallitus kohottaa tai alentaa prikaatin ja prikatiirin työpäivän hinnoittelua (tai tehtyjen työpäivien määrää) 10—20 prosentilla prikaatin työn laadun (menetysten laajuus, viljan ja teknillisten kasvien korjuun, puinnin ja kuljetuksen aika) mukaan» (SNTL:n KKN:n ja NKP(b):n KK:n päätöksestä «Sadonkorjuukamppailusta v. 1932»). Kollektivisti voi olla kiinnostettu työnsä tuloksista vain silloin, jos hänellä on selvä käsitys siitä, **minkä vuoksi hän työskentelee.** Tämän yhteydessä saa poikkeuksellisen merkityksen huolehtiminen kollektivistin työpäivästä, työpäivän korvauksen järjestelmällisestä lisäämisestä ja sen osuuden kohottamisesta kollektiivitalouden jokaisen jäsentalouden yleisessä budjetissa.

Opportunistit, oikeistolaiset ja «vasemmistolaiset», eivät taistele kollektivistin henkilökohtaisen kiinnostumisen kohottamiseksi kollektiivitalouden kasvuun ja lujittumiseen. Opportunistit rikkovat puolueen tärkeät ohjeet kollektivistin ja koko kollektiivitalouden **yhteisten** intressien yhdistämisestä maatalousarttelissa kollektivisti-talonpojan **yksityisiin** intresseihin.

Lenin esitti useammin kuin kerran ajatuksen, että «pienmaanviljelijän uudestaan muokkaaminen, hänen psykologiansa ja tottumustensa uudestaan muokkaaminen on sukupolvia vaativa asia.» Ja Stalin on monet kerrat ruoskinut tyhmän-itsepäisiä «vasemmistolaisia», hän on sanonut: «Täytyy tehdä vielä paljon työtä, jotta uudestaan muokattaisiin kollektivisti-talonpoika, jotta parannettisiin hänen individualistinen psykologiansa ja tehtäisiin hänestä todellinen sosialistisen yhteiskunnan työntekijä.» Mihin pohjautuvat nämä puolueen ohjeet? Siihen, että taloudenpidon uusien muotojen kehittäminen ja lujittaminen ja talonpoika-kollektivistin sosialistinen uudestaan kasvattaminen ei tapahdu yhtäkkiä, itsestään, sujuvasti, ilman vaikeuksia ja esteitä, vaan tapahtuu luokkataistelun uusissa muodoissa, kohtaa «tottumusten suunnattoman voiman», pikkuomistajain tottumusten taholta voimakasta vastarintaa. Tätä tottumusten voimaa ei saa yrittää murtaa pelkillä hallinnollisilla määräilyillä, ei saa sivuuttaa kollektivistin yksityisiä intressejä eikä saa yrittää yhtäkkiä ja kokonaisuudessaan «uudestaan päällystää» häntä kollektiivitalouden yhteisillä intresseillä. Kollektivistin yksityisiä intressejä ja yksityistaloutta ei saa asettaa vastakkain kollektiivitalouden yhteiselle taloudenpidolle, vaan maatalousarttelissa täytyy **yhdistää** toinen ja toinen.

On aika palauttaa nämä puolueen ohjeet niiden toverien mieleen, jotka eivät osaa oikealla tavalla käydä käsiksi kollektiivitalouksien **tulojen jaon** erittäin tärkeään tehtävään nyt, sadonkorjuun aikana v. 1932. Puolueemme työn päätarkoituksena kollektiivitalouksissa on niiden järjestöllis-taloudellinen lujittaminen suurmaatalouden sosialistis-tyyppisinä laitoksina. Se merkitsee että ensi kädessä parannetaan yhteisen työn järjestelyä ja kehitetään kollektiivitalouden taloudenpitoa, ja samalla myös, että pääomasijoituksia kollektiivitalouksissa tehtäisiin siinä laajuudessa, että ne olisivat kollektiivitalouden ja kollektivistien voimien mukaiset (että pääomasijoituksiin menevät rahavarat sisällytettäisiin niihin 10—15 %, jotka eroitetaan jakamattomaan rahastoon). Samalla se merkitsee kollektiivitalouksien hallinnollisten kulujen supistamista mahdollisimman vähäisiksi. Se merkitsee kollektiivitalouden taloudenpidon sellaista järjestelyä, sen tavaratuotannon ja sen sekä kollektivistien tulojen sellaista kasvua, että kollektivisti silminnähtävästi huomaisi kollektiivitalouden edullisuuden pieneen yksityistalouteen verrattuna. Se merkitsee, että luo-

daan edellytykset kollektivistin asuntotontillaan harjoittaman lisätalouden esteettömälle kehittymiselle ja tämän ohella järjestetään kollektiivitalouden taloudenpito niin, ettei kollektivistin yksityinen talous olisi sille haittana. Se merkitsee vallankumouksellisen laillisuuden tiukkaa noudattamista, sitä, ettei sallita kollektiivitalouden omaisuuden, sen rahavarojen eikä sen käyttöön luovutetun maan omavaltaista käyttämistä.

Kollektiivitalouksien tulojen jaon tarkoitusperänä pitää olla: sille prikaatille, kollektivistille (ja kollektiivitaloudelle kokonaisuudessaan), joka tekee enimmän ja parhainta työtä, taataan suurimmat tulot. Tämä tasajakoisuuden poistaminen työn korvaamisessa on välittömästi sidottu sosialistisen kilpailun kehittämiseen kollektiivitalouksissa, siihen, että sosialistisen maanviljelyksen etulinjoille myönnetään satoja, tuhansia ja miljoonia uusia iskureita. Lenin kirjoitti: «Esimerkin voima, joka ei voinut päästä näkyville kapitalistisessa yhteiskunnassa, saa suuren merkityksen yhteiskunnassa, joka on kumonnut yksityisomistuksen maahan ja tehtaisiin — ei yksistään sen vuoksi, että täällä mahdollisesti tullaan seuraamaan hyvää esimerkkiä, vaan myöskin senvuoksi että **tuotannon järjestelyn parhainta esimerkkiä tulee seuraamaan työn eittämätön huojentuminen ja tarvikkeiden määrän lisääntyminen niille, jotka tämän parhaimman järjestelyn suorittivat»** (alleviiv. meidän. — Toim.).

Tämä kollektivistin ja kollektiivitalouden yhteisten intressien yhdistäminen kollektivistin yksityisiin intresseihin saavutetaan täyttämällä ne tulojen jakoa koskevat ohjeet, jotka on esitetty KK:n ja KKN:n päätöksessä sadonkorjuusta: tulojen luonnossa suoritettavan ja rahaosan ulosantamisesta, rajoitusten kumoamisesta luonnossa suoritettavan osan ulosantamisessa, etuanneista, viivytysten poistamisesta ja estämisestä tulojen rahaoston ulosantamisessa ym. Näiden kollektiivitalouksien tulojen jakoa koskevien ohjeiden täyttäminen ja leppymätön taistelu tasajakoisuutta vastaan on erittäin tärkeä rengas sadonkorjuukamppailun menestyksellisesti suorittamisessa.

Kevätkylvökamppailuun nähden oli erittäin suuri merkitys KK:n ja KKN:n päätöksillä keskitettyjen viljan, lihan, vihannesten ym. tuotteiden hankintasuunnitelmien alentamisella ja niiden yhdistämisellä **kollektiivitalouskaupan** kehittämiseen. Puolueen päätökset kollektiivitalouskaupasta entistä enemmän nostattivat kollektivistin kiinnostuneisuutta kollektiivitalouden työn tuloksiin ja edistivät kevätkylvöjen menestymistä. Vieläkin voimakkaammin täytyy kollektiivitalouksien kaupan merkityksen tuntua sadonkorjuukamppailun menestyksellisessä päättämisessä ja viljanhankintasuunnitelman nopeassa täyttämisessä.

Kollektiivitalouksien kaupan kehittäminen on nykyään maan tavaravaihdon kehittämisen tärkeimpänä puolena. Kollektiivitalouksien kauppa tuo tavaravaihtoon suunnattomat uudet varastot maataloustuotteita. Kollektiivitalouksien kauppa on Neuvostoliiton sosialistisen talouden yhä uusia tuotantoaloja valtaavan ja yhä laajenevan kehityksen voimakas vipusin. Ja täällä, samoin kuin maatalousarttelissa, joka yhdistää kollektivistin yksityiset intressit yhteistalouden intresseihin, löytävät ilmaisunsa meidän taloutemme erikoisuudet NEPin viimeisellä kaudella, sosialismin alkukaudella. Tavaravaihdon ja kollektiivitalouksien kaupan kehittämisessä, yleisten kulutusesineiden, maataloustuotteiden ja teollisuustavaroiden varastojen kasvussa ilmenee kapitalismille ominaisen ristiriidan — tuotannon laajenemisen ja uusille aloille ulottumisen sekä henkilökohtaisten tarpeiden kasvun välisen ristiriidan — syrjäyttäminen. (Lenin kirjoitti: «Yhteiskunnan tuotantovoimien ke-

hittyminen ilman tarpeiden vastaavaa kehittymistä on tietysti ristiriita, mutta nimenomaan sellainen ristiriita... joka johtuu itse kapitalismin olemuksesta»). Meidän maassamme sosialistisen kasaantumisen kasvu, sosialistisen rakennustyön tempojen voimistuminen yhdistyy laajojen joukkojen hyvinvoinnin ja tarpeiden keskeytymättömään kasvuun.

Kollektiivitalouksien kauppa johtaa maatalousarttelin lujittumiseen ja se on kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen ja kollektivistien aineellisen hyvinvoinnin kohottamisen tärkeä ehto. Puoluejärjestöjen on nyt kaikella tarmollaan kehitettävä kollektiivitalouksien kauppaa maataloustuotteilla käyttäen sitä hyväkseen sadonkorjuun menestyksellisen suorittamisen tehokkaana vipuna ja samalla käyden tiukasti taistelua keinottelijoita ja kulakkiaineksia vastaan, jotka kollektiivitalouksien kaupan kehittymisen yhteydessä epäilemättä tulevat aktivisoitumaan.

Sangen tärkeä kysymys on kollektiivitalouksien viljakaupan yhdistäminen **viljanhankintasuunnitelman ehdottomaan täyttämiseen.** Päätehtävä on siinä, että lyhyessä ajassa, viimeistään tammik. 1 päivään mennessä, täytetään viljanhankintasuunnitelma ja vasta **sen jälkeen** aletaan viljakauppa. Tässä ei voida sallia mitään myönnytyksiä kulakkiaineksille ja niiden vaikutuksen alaisena oleville opportunisteille, jotka jo nyt kehoittavat itse asiassa särkemään viljanhankintakamppailun rintaman ja hidastuttavat tämän kamppailun kulkua, myöntäen «erinäisille» piireille ja «erinäisille» kollektiivitalouksille oikeuden myydä viljaa jo **ennen** viljanhankintasuunnitelman täydellistä toteuttamista.

Viljanhankintakamppailu v. 1932 täytyy ja on täysin mahdollista suorittaa niin, että siitä tulee kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen ja kollektivistien sosialistisen kasvattamisen voimakas vipusin. Jotta tämä saavutettaisiin, täytyy välttää viime vuoden virheitä ja suorittaa viljanhankintasuunnitelma jokaisessa piirissä ja kollektiivitaloudessa niiden talouden todellisen tutkimisen ja tuntemisen perusteella. «Meidän viljanhankintatyömme päävirhe kuluvana vuonna, erittäinkin Ukrainassa ja Uraalilla, on siinä, että viljanhankintasuunnitelma jaettiin piirittäin ja kollektiivitalouksittain ja että sitä ei suoritettu organisoidussa järjestyksessä, vaan vaistovaraisesti, tasajakoisuuden «periaatteen» mukaan, että se suoritettiin mekaanisesti, ilman kunkin eri piirin ja kunkin eri kollektiivitalouden tilanteen huomioon ottamista», sanotaan KK:n päätöksessä. «Tärkein kysymys on siis se, miten jaetaan viljanhankintasuunnitelma ja miten tämä suunnitelma pannaan täytäntöön. Tehtävä on siinä, että kerta kaikkiaan tehdään loppu vaistovaraisuudesta työssä kollektiivitalouksiin nähden, että tehdään loppu tasajakoisuudesta ja mekaanisesta piireihin ja kollektiivitalouksiin lähentymisestä» (Molotov).

V. 1932 sadonkorjuukamppailu työntää myöskin esille eräänä tärkeimpänä tehtävänä **joukkokulutustavaroiden toimittamisen maaseudulle.** Tämän vuoden III neljänneksellä lähetetään teollisuustavaroita maaseudulle kaksi kertaa enemmän kuin viime vuoden III neljänneksellä. Työväenluokan ja talonpoikaiston liiton peruskysymyksenä käytännössä on kaupungin ja maaseudun **tuotannollisen** liiton lujittaminen: traktorien, kombainien ja maatalouskoneiden määrän lisääminen ja maatalouden kone-traktoriperustan lujittaminen, sekä samaan aikaan kauppaliiton lujittaminen — tavaravaihdon voimistaminen kaupungin ja maaseudun välillä ja yleisten kulutusesineiden yhä kasvavassa määrässä maaseudulle toimittaminen.

Mikä sitten ratkaisee sadonkorjuuja viljanhankintakamppailujen menestyksellisyyden? **Puoluejärjestöjen antama oikea johto maataloudelle.** Puhuessaan viljanhankinnasta tov. Kaganovitsh määritteli johtamisen maaseudulla nykyisessä tilanteessa näin: «Ohje viljanhankintasuunnitelman oikeasta jakamisesta piireittäin ja kollektiivitalouksittain on välttämättä otettava ei ahtaan teknillisesti, niin kuin tekivät muutamat keskustelussa esiintyneet puhujat, vaan tilanteen koko laajuudessa. Johtamistehtävä maaseudulla ei saa nykyisenä ajankohtana mitenkään ilmetä vain joko agronoomisluontoisena tai teknillistaloudellisena tehtävänä. On otettava huomioon taloudellisten ja poliittisten ehtojen koko kompleksi, koko yhteys kysymyksessä olevassa piirissä, kylässä, kollektiivitaloudessa. Se on kollektiivitalouksien järjestämisen kysymykset, niiden tulokkaisuuden lisäämisen ja tulojen oikean jaon kysymykset, se on kysymys työn laadusta, satoisuudesta, sadonkorjuusta, se on kysymys kaadereista, se on vihdoin kysymys kollektiivitalouden sisäisistä suhteista, kollektivistin psykologian uudestaan muokkaamisesta.»

Maatalouden bolshevistinen johtaminen merkitsee ennenkaikkea, että **tunnetaan** maataloustuotanto, työn järjestely, talouden teknillinen varustelu, piirin ja kollektiivitalouksien erikoisalat ja talouksien vuoroviljelyjärjestelmät, jotka ovat niiden kehityssuunnitelmien perustana lähivuosina. Toisin sanoen puoluejärjestöjen ja johtavien ainesten täytyy, voidakseen todella johtaa maataloutta, tutkia ja tuntea piirinsä kollektiivitaloudet, neuvostotilat ja KTA:t samalla tavoin kuin tehtaan puoluekomitea tuntee tehtaansa. Opportunistit yrittävät muuttaa tämän piirin ja talouksien tuntemisen akateemiseksi tutkimiseksi, tosiasiain toteamiseksi. Mutta bolshevikkien puolue vaatii nyt jokaiselta puoluejohtajalta **piirinsä kollektiivitalouksien tuntemista,** että hän voisi viipymättä korjata tilanteen siellä, missä se on huono, oikaista puolueen linjan vääristelyt.

Maatalouden johtaminen merkitsee tov. Stalinin tunnuksen toteuttamista — maataloustuotannon **tekniikan omaksumista.** Satoisuuden kasvu, piirien erikoistuminen, vuoroviljelyksen järjestäminen, maatalouden oikea suunnittelu — kaikki nämä kysymykset pohjautuvat maatalousteknikan omaksumiseen. Kukin järjestö voi menestyksellisesti suorittaa kaikki maataloudelliset tehtävät syksyllä v. 1932 vain silloin, kun se täyttää maatalousteknilliset perustehtävät, ensi kädessä siirtymisen oikeaan vuoroviljelykseen.

Puoluejärjestö voi johtaa työtä maaseudulla vain nojautumalla kollektiivitalousaktiiviin. Ilman kollektiivitalousaktiivia puoluejärjestöllä ei ole lujaa yhteyttä kollektivistijoukkoihin, ilman sitä se ei tunne taloutta eikä voi menestyksellisesti taistella kollektiivitalouden lujittamisen puolesta sosialistis-tyyppisenä tuotantolaitoksena, ei voi taistella kollektivistien sosialistisen kasvattamisen puolesta.

Maatalouden johtaminen merkitsee, erittäinkin sadonkorjuu- ja viljanhankintakamppailujen aikana, ensi kädessä sitä, että on välttämättä tehtävä laajaa selvittävää puolue-joukkotyötä.

Kaikki nämä tehtävät vuorostaan vaativat kaikilta puoluejärjestöiltä suurta työtä kommunistien ja nuorisoliittolaisten aatteellis-teoreettisen tason kohottamiseksi maaseudulla.

Maatalouden ohjauksen ja maaseudulla tehtävän työn voimistaminen merkitsee lopuksi sitä, että entistä päättävämmin paljastetaan oikeisto-opportunistit ja «vasemmistolaiset», voimistetaan tulta kaikkia opportunismin ilmauksia vastaan.

Neuvostoliitto on lopullisesti vakiintunut sosialistisella tiellä. Tämä on kevätkylvöjen ja puolueen sosialistiselle rakennustyölle antaman oi-

kean ohjauksen suuri historiallinen yhteenveto. Puoluejärjestöjen maataloudelle antama käytännöllinen johto ja niiden leniniläinen politiikka luovat takeet sadonkorjuun ja viljanhankinnan, näiden viisivuotissuunnitelman päättävän vuoden kahden vaikeimman ja edesvastuullisimman taloudellis-poliittisen kamppailun, voitokkaalle suorittamiselle.

* * *

Sadonkorjuun ja viljanhankinnan ohella on hetken tärkeimpänä tehtävänä maatalouden alalla **syyskylvöjen** ja **syyskyntöjen** suoritus. Syyskylvöjen ala koko Neuvostoliitossa on suunnitelman mukaan tänä vuonna 41.950.000 ha ja syyskyntöjen ala 43 milj. ha.. Leningradin alueella on syyskylvöjen ala suunnitelman mukaan 575.000 ha ja syyskyntöjen 520.000 ha. Suunnitelma edellyttää syyskylvöt suoritettavaksi koko Neuvostoliitossa loppuun syysk. 20 päivään ja Leningradin alueella syysk. 10 p:ään mennessä.

Keskeisimpänä huomion kohteena syyskylvöjä ja -kyntöjä suoritettaessa tulee olla **työn laadun.** Hehtaarimäärien numerollinen tavoittelu, ottamatta huomioon työn laatua ja määräaikaa, johon useissa piireissä on aikaisemmin ollut viettymyksiä, ei kelpaa. Se on johtanut ja johtaa peltojen ruohottumiseen, satoisuuden alenemiseen ja jyvien laadun huononemiseen. Sen tähden on nämä tehtävät suoritettava määräaikoina ja laadullisesti hyvin, silmälläpitäen satoisuuden kohottamista ja viljan laadun parantamista.

Syyskylvö- ja -kyntötöiden laadullisesti hyvin ja määräaikanaan suorittamisella on suuri ja kauaskantoinen taloudellis-poliittinen merkitys. Se merkitsee satomäärän ja maataloustuotteiden varastojen huomattavaa lisääntymistä v. 1933, toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisenä vuonna. Tämä taas luo edellytyksiä sen tehtävän täyttämiselle, minkä puolue on asettanut suoritettavaksi toisen viisivuotissuunnitelman aikana työtätekevän väestön kulutus- ja elintarpeilla varustelun alalla (varustelun parantaminen 2—3-kertaisesti ensimmäisen viisivuotiskauden loppuun verraten) ja on omiaan yleensä lujittamaan ja nopeuttamaan sosialistisen rakennustyömme vauhtia toisen viisivuotissuunnitelman ensimmäisinä vuosina. Siksipä syyskylvöjen ja -kyntöjen tehtäviin ei olekaan lupa suhtautua välinpitämättömästi ja väheksyen, vaan vaativat ne osakseen vakavan huomion.

Samoin kuin sadonkorjuu- ja viljanhankintakamppailun, samoin ei syyskylvö- ja -kyntötöiden suorituskaan tule sujumaan itsestään; itsevirtauksen varaan heittäytyessä ei tulla saamaan laadullisesti eikä määrällisesti hyviä tuloksia. Puoluejärjestöjen on näidenkin tehtävien yhteydessä tehtävä laajaa joukko- ja selvitystyötä, niiden on näidenkin tehtävien suoritusta konkreettisesti johdettava. Vain silloin tulee näiden tehtävien menestyksellinen ja suunnitelmanmukainen suorittaminen taatuksi, vain silloin voidaan syyskylvö- ja -kyntötöiden kautta luoda edellytykset uusille voitoille sosialistisen maatalouden ja samalla koko sosialistisen rakennustyön alalla.

J. A. JAKOVLEV

Kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisesta lujittamisesta ja kollektiivitalouksien kaupan kehittämisestä

I.

VIIME aikoina ovat puolueen keskuskomitea ja kansankomissaarien neuvosto julkaisseet useita päätöksiä, joiden tarkoituksena on kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellinen lujittaminen ja kollektiivitalouksien kaupan kehittäminen. Tärkeimmät kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellista lujittamista koskevat päätökset ovat seuraavat:

1. «Vuorossaolevista toimenpiteistä kollektiivitalouksien järjestöllistaloudellisen lujittamisen alalla» (NKP(b) KK:n päätös helmik. 4 p:ltä 1932).

2. «Karjan pakollisesta yhteistämisestä» (NKP(b) KK:n päätös maalisk. 26 p:ltä 1932).

3. «Kollektiivitalouksien johtavien kaaderien lujittamisesta» (NKP(b) KK:n päätös toukok. 10 p:ltä 1932).

NKP(b) KK:n päätösten tämän ryhmän kanssa on yhteydessä myöskin NKP(b) KK:n päätös «Hevoskannan säilyttämisestä ja kehittämisestä» (toukok. 27 p:ltä 1932). kuin myöskin hallituksen päätös vallankumouksellisen laillisuuden lujittamisesta (kesäk. 25 p:ltä 1932).

Kollektiivitalouksien kaupan kehittämistä koskevat tärkeimmät päätökset ovat seuraavat:

1. «V. 1932 sadosta suoritettavain viljanhankintain suunnitelmasta ja kollektiivitalouksien viljakaupan kehittämisestä» (SNTL:n kansankomissaarien neuvoston ja NPK(b) KK:n päätös toukok. 6 p:ltä 1932).

2. «Lihanhankintain suunnitelmasta sekä kollektiivitalouksien, kollektivistien ja työtätekeväin yksityistalonpoikain lihakaupasta» (SNTL:n KKN:n ja NKP(b) KK:n päätös toukok. 10 p:ltä 1932).

3. «Kollektiivitalouksien, kollektivistien ja työtätekeväin yksityistalonpoikain harjoittaman kaupan suoritusjärjestyksestä ja maataloustuotteiden kauppaveron alentamisesta (NKP(b):n KK:n ja SNTL:n KKN:n päätös toukok. 20 p:ltä 1932).

Luonteeltaan samanlaisia ovat hallituksen päätökset, jotka koskevat hankintojen määrän supistamista sekä vihannesten, maidon ja munien kaupan kehittämistä.

Kaikki mainitut puolueen päätökset ovat yhteydessä toistensa kanssa ja on ne suunnatut kahden perustarkoituksen saavuttamiseen.

Päätösten ensimmäisen ryhmän tarkoituksena on ennen kaikkea edistää kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellista lujittamista.

Päätösten toisen ryhmän tarkoituksena, edistäen maataloustuotannon kohoamista, on parantaa kaupunkien varustelua ei vain yksistään hankintametoodin, vaan kahden metoodin: valtion hankintojen ja neuvostokaupan metoodin, toisiinsa yhdistymisen pohjalla.

Lopuksi, molempien tässä mainittuja tehtäviä pitää silmällä myöskin KKN:n ja KK:n päätös heinäk. 5 p:ltä sadonkorjuukamppailun suorittamisesta.

II.

Jokainen, joka tarkkaavasti lukee yllämainitut keskuskomitean päätökset kollektiivitalouksien järjestöllistaloudellisesta lujittamisesta, havaitsee heti, että ne rakentuvat samoille

perusteille ja kehittävät keskuskomitean aikaisempia tärkeimpiä päätöksiä kollektiivitalouksien rakennustyöstä.

Tosiaankin, niiden tärkeimpänä tehtävänä on yhä uudestaan alleviivata se, että «kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen tehtävä on tällä hetkellä ennen kaikkea **kollektiivitalouksien arttelimuodon kehittämisen ja lujittamisen tehtävä»** (KK:n päätös 4/II—1932).

Niiden tärkeimpänä tehtävänä on yhä uudestaan varoittaa puolue-elimiä «maatalousarttelin muodon, joka ei ole vielä riittävästi kehitetty ja ei ole lujitettu, yli hyppäämisen vaarasta» (KK:n päätös 4/II—1932).

Samat tehtävät, melkein samassa sanamuodossa, on asetettu etutilalle kaikissa aikaisemmissakin KK:n päätöksissä kollektiivitalouksien rakennustyöstä.

Palautamme mieleen tärkeimmät asiakirjat.

Kaksi ja puoli vuotta sitten — tammik. 6 p:nä v. 1930 — historiallisessa päätöksessään kollektivisoinnin tempoista keskuskomitea osoitti mitä selvimmin kaikille puoluejärjestöille, että kollektiivitalouksien perusmuotona tällä etapilla on maatalousartteli.

Maalisk. 2 p:nä v. 1930 tov. Stalin, ruoskien puoluelinjan vääristelyjä kollektiivitalouksien rakennustyössä, esitti erikoisen selvästi ja pontevasti teesin: «Maatalousartteli on tällä hetkellä perusrengas kollektiivitaloustoiminnan järjestelmässä» (Stalin: **«Leninismin kysymyksiä»,** siv. 600).

Maalisk. 10 p:nä 1930 keskuskomitea leimaa päätöksessään aivan sallimattomiksi ja asialle vaarallisiksi yritteet hypätä yli kollektiivitalouksien arttelimuodon kommuuniin.

Heinäkuussa v. 1930 XVI puoluekokous, suorittaen yhteenvedon kollektiivitalouksien kehityksestä, esittää perusasetelmana, ohjelmana, kaikille puoluejärjestöille saman teesin: **«Kollektiivitalouksien perusmuotona tässä vaiheessa on maatalousartteli».**

Maalisk. 17 p:nä v. 1931 myöskin neuvostojen korkein elin — neuvostojen VI edustajakokous — suorittaen yhteenvedon miljoonain kollektivistien kollektiivisen elämän ensimäisen vuoden kokemuksista, yhä uudestaan alleviivaa: «Kehityksen nykyisessä vaiheessa on kollektivisoimisliikkeen perusmuotona maatalousartteli».

Elok. 2 p:nä v. 1931, kun eräillä paikoilla alkaa ilmetä pyrkimyksiä jälleen kiirehtiä, liiaksi jouduttaa kollektivisoinnin päättämistä, «sivuuttaa» keskuskomitean määrittelemät kollektivisoinnin tempot, — asettaa KK kaiken jatkuvan kollektivisoinnin ja kollektiivisen talouden jatkuvan kehityksen alalla tehtävän työn perustaksi «kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisen lujittamisen niiden nykyisessä arttelikehitysvaiheessa».

Jos rinnastetaan näihin päätöksiin, jotka käsittävät melkein kaksivuotisen kollektiivitalouksien kehityskauden, joiden vuosien aikana kollektiivitaloudet ovat muodostuneet maataloustuotteiden perustuottajiksi maassamme, viimeisiä keskuskomitean päätöksiä helmik. 1 p:ltä ja maalisk. 26 p:ltä v. 1932, niin jokainen voi varmistua siitä, että kaikki ne on suunnattu samaan pisteeseen: maatalousartteli on perusmuoto, sitä on lujitettava, kaikkinaiset yritykset keinotekoisesti jouduttaa siirtymistä arttelista kommuuniin kollektiivitalouksien nykyisessä kehitysvaiheessa ovat sallimattomia, minkäänlaista tämän maatalousarttelimuodon ylihyppäämistä ei puolue salli.

Minkä takia sitten tällaisella itsepintaisuudella joka kerta, kollektiivitalousliikkeen jokaisella etapilla, kirjaimellisesti jokaisessa kollektiivitalouksien rakennustyön kysymyksiä koskevassa päätöksessä puolue yhä uudelleen palaa samaan kysymykseen, yhä uudella voimalla alleviivaa,

että **maatalousartteli on kollektiivitalousliikkeen pää- ja perusmuoto.**

Tähän kysymykseen voi olla vain yksi vastaus. Keskuskomitea tekee näin sen takia, että **työtätekevän talonpoikaiston laajat joukot ovat vetäneet esille maatalousarttelimuodon,** joka vastaa täydellisimmin sen perusetuja, ja samanaikaisesti sen takia, että kollektiivitalousliikkeen tämän muodon tukeminen tällä kehitysetapilla johtuu kollektiivitalouksien rakennustyön marxilais-leniniläisistä perusprinsiipeistä.

III.

Missä on maatalousarttelin voima? Miten se eroaa kollektiivitalousliikkeen muista muodoista? Minkä takia talonpoika on valinnut juuri tämän muodon perusmuodoksi? Minkä takia tämä muoto on tullut kaikkialla esiintyväksi, melkein yleiseksi meidän maassamme?

Suoran vastauksen näihin kysymyksiin antoi tov. Stalin v. 1930 maaliskuussa kirjoittamissaan kirjoituksissa ja sen jälkeen puolueen XVI edustajakokouksen päätökset.

Maaliskuussa v. 1930 tov. Stalin esittää seuraavalla tavalla maatalousarttelin olemuksen:

«**Maatalousarttelissa** on yhdistetty tärkeimmät tuotantovälineet pääasiassa jyväviljatalouden alalla: työ, maankäyttö, koneet ja muu kalusto, työkarja, talousrakennukset. Siinä **ei yhdistetä:** kartanomaata (pienet kasvi- ja puutarhat), asuinrakennuksia, määrättyä osaa maitokarjaa, pientä karjaa, siipikarjaa jne».

Tämän jälkeen on puolueen XVI edustajakokouksen päätöksissä, jotka koskevat kollektiivitalouksien rakennustyötä, selvitetty, minkä takia juuri maatalousartteli, eikä kommuuni, on kollektiivitalouksien kehityksen nykyisessä vaiheessa muodostunut kollektiivitalousliikkeen perusmuodoksi. Puolueen XVI edustajakokouksen päätöksissä sanotaan:

«**Vaatia, että talonpojat artteliin liittyessään heti luopuisivat kaikista yksilöllisistä tottumuksista ja eduista, mahdollisuudesta harjoittaa yhteisen talouden lisäksi yksilötaloutta (lehmä, lampaita, siipikarjaa, kasvitarha kartanomaalla), mahdollisuudesta käyttää omaksi hyväkseen sivuansioita jne., merkitsee marxismin-leninismin aakkosten unohtamista».**

Siis maatalousarttelin voima, sen erikoinen etuisuus kollektiivitalouksien kehityksen nykyisessä vaiheessa on siinä, että «laajat talonpoikaisjoukot voivat sen helpommin omaksua» (Stalin), **että siinä on löydetty miljoonain kokemuksen vahvistama se kollektivistin ja koko kollektiivin yhteisen edun ja kollektivistitalonpojan yksityisen edun yhteenkietoutuma, jota ilman talonpoika ei olisi mennyt kollektiivitalouteen.**

Talonpoika on asettanut maatalousarttelin ei vain yksityistalouden, vaan myös maanmuokkausosuuskunnan edelle sen takia, että maatalousartteli on antanut hänelle mahdollisuuden käyttää hyväkseen heti kohta suuren yhteistetyn talouden etuisuuksia peltoviljelyksen alalla, mahdollisuuden käyttää kone-traktoriaseman kautta taloudessaan traktoreita. Samalla tuli lyödyksi pirstaleiksi oikeistolaisten kulakkimainen «teoria», jotka oikeistolaiset kielsivät kollektiivitalouksien olevan talonpoikaisjoukkojen sosialismin tielle siirtymisen perustien ja jotka vastustivat kulakiston luokkana likvidoimista, jota ilman olisi ollut mahdotonta viedä voittoon maaseudun kehityksen sosialistista suuntaa.

Talonpoika asetti maatalousarttelin kommuunin edelle sen takia, että tärkeimmän (peltoviljelyksen pääasiallisimpain tuotantovälineiden) tullessa yhdistetyiksi hänelle samaan aikaan jäi määrätty taloudellisen manöveerauksen mahdollisuus tois-

arvoiseen, yksityiseen lisätalouteen nähden.

Tässä yhteenkietoutumisessa on maatalousarttelin voima.

Kas tämän takia meidän puolueemme tekee toiselta puolen kaiken voitavansa lujittaakseen arttelin yhteiskunnallistettua osaa (tässä esittää tärkeintä osaa traktori, joka luo yhteiselle taloudelle nykyaikaisen korkean tekniikan pohjan), mutta toiselta puolen samanaikaisesti valvoo tarkkaavasti, ettei missään eikä kukaan yrittäisi ennenaikaisesti hävittää kollektivistin sitä yksityistä lisätaloutta, joka säilytetään maatalousarttelissa.

Juuri tämän takia «vasemmistolaiset» tälläkin alalla niinkuin kaikilla muillakin aloilla esiintyvät itse asiassa selvimpäin oikeistolaisten liittolaisina.

Tosiaankin, jokin «vasemmistolainen» yhdistäessään kollektivistin viimeisen lehmän ajattelee, että hän täten lähentää kommuunin muodostumista, mutta tosiasiassa hävittäessään kollektivistin sen yksityisen lisätalouden, jota kollektivisti pitää toistaiseksi suuressa arvossa, ja samalla peloittaen talonpojan pois kollektiivitaloudesta, hänen iskunsa kohdistuu siihen yhteistettyyn talouteen, joka arttelissa on **pääasiallisin,** s.o. esiintyy kaikkein tavallisimman pahimman opportunistin, kollektiivitalouksien vihollisen ja kulakin käsikassaran, osassa.

Toistamme: maatalousarttelin voima, syy, jonka takia talonpoika on tällä etapilla asettanut kollektiivitalouden tämän muodon kaikkien muiden muotojen edelle, perustuu siihen, että suuren yhteistetyn talouden edut se on parhaimmin ja jokaiselle talonpojalle kaikkein ymmärrettävimmällä tavalla yhdistänyt kollektiivitalouksien jokapäiväisessä käytännöllisessä elämässä kollektivistin yksityiselämän etujen kanssa.

IV.

Maatalousarttelin peruserikoisuus, joka tekee sen kollektiivitalousliikkeen tärkeimmäksi ja pääasiallisimmaksi muodoksi suurimmassa osassa maatamme, ei ole mikään lyhytaikainen, ei mikään yhdelle taikka kahdelle vuodelle ominainen erikoisuus. Päinvastoin, kysymys on sellaisesta kollektiivitalousliikkeen erikoisuudesta, jolla on epäilemättä pitkäaikainen luonne. **Maatalousartteli-vaiheen läpi kollektiivitaloudet epäilemättä tulevat kulkemaan usean vuoden kuluessa.**

Palautan mieliin, mitä puolueen XVI edustajakokouksen päätös sanoo tästä kymyksestä: «Kollektiivisissa talouksissa talonpojat lopullisesti vapautuvat pienomistajan psykologiasta, pienten yksityisomistajain monilta sukupolvilta perityn yksityistaloudellisen kasaamisen halusta vain sen tuloksena, että tehdään vuosikausia ankaraa työtä kollektiivisten talouksien siirtämiseksi koneellistetun suurtalouden pohjalle, tehdään sitkeää työtä kaaderien luomiseksi kollektivistien keskuudesta ja koko kollektivistien joukon kulttuuritason kohottamiseksi».

Vain auttamaton byrokraatti voi ajatella, että maatalousartteli on jo nyt riittävästi lujitettu, että maatalousarttelin vaihe on jo kaikkialla läpikäyty. Kollektiivitalouksien rakennustyön kehittämisen koko kokemus (varsinkin viimevuotisen sadonkorjuun ja tämänvuotisen kylvökamppailun kokemus) yhä uudestaan ja uudestaan osoittaa kuinka oikeassa on NKP(b):n keskuskomitea osoittaessaan, että **maatalousartteli tähänkään saakka «ei ole vielä riittävästi kehitetty ja lujitettu»** (NKP(b):n KK:n päätös helmik. 4 p:ltä 1932).

On selvää, että kollektiivitalouteen liittyessään talonpoika ei ole heti lakannut olemasta talonpoika. On selvää, että yhteisomaisuuden muodos-

taminen maatalousarttelissa yksityisomaisuuden sijalle tärkeimpiin tuotantovälineisiin nähden luo parhaimmat ehdot entisen talonpojan toiseksi muuttamiselle, mutta että tämän toiseksi muuttamisen määräaika riippuu siitä, kuinka nopeasti me onnistumme päättämään maatalouden mekanisoinnin, kuinka nopeasti me onnistumme kasvattamaan kunnollisia kollektiivitalouksien kaadereita. Likvidoiden kulakiston täyskollektivisoinnin prosessissa, likvidoiden kapitalismia synnyttäneen pohjan me emme samaan aikaan voi välttää eräinä hetkinä ja eräissä piireissä kulakkivaikutusten tunkeutumista kollektiivitalouksiin eikä siis myöskään keskivarakkaiden talonpoikain määrätyn osan horjuntaa siihen saakka kunnes päätämme maataloustuotannon koneellistuttamisen ja muodostamme kunnolliset kollektiivitalouksien kaaderit.

Vain sokea voi olla näkemättä, että tarvitaan vielä vuosien työtä maatalousarttelin lujittamiseksi, talonpoikais-kollektivistien yksityisomistuksellisen psykologian hävittämiseksi ja työkurin uusien muotojen täydellisen voiton saavuttamiseksi. Nämä vuodet tulevat siis vaatimaan puolueelta edelleenkin taistelua opportunismia ja erikoisesti tällä etapilla päävaarana olevaa oikeisto-syrjäpyrintöä vastaan.

Kaiken tämän ovat useinkin taipuvaiset unohtamaan monet käytännön miehet, jotka ovat valmiit kollektiivitalousliikkeen jokaisessa uudessa etapissa, kollektiivitalousliikkeen jokaisen uuden saavutuksen yhteydessä yhä uudestaan ja uudestaan yrittämään hypätä maatalousarttelietapin yli, juoksemaan puolueen «edelle», mutta jotka itse asiassa osoittautuvat joutuneensa samaan paikkaan — opportunismin suohon.

Tov. Lenin lausui näistä kysymyksistä: «Pienmaanviljelijän uudestaan muokkaaminen hänen psykologiansa ja tottumustensa uudestaan muokkaaminen on sukupolvia vaativa asia. Pieniviljelijään nähden tämän kysymyksen voi ratkaista, niin sanoaksemme tervehdyttää hänen koko psykologiansa, vain aineellinen perusta, tekniikka, traktoreiden ja koneiden käyttö maanviljelyksessä joukkomittakaavassa, sähköistäminen joukkomittakaavassa».

Tov. Stalin sanoi näistä kysymyksistä: «...täytyy tehdä vielä paljon työtä, jotta uudestaan muokattaisiin kollektivisti-talonpoika, jotta parannettaisiin hänen individualistinen psykologiansa ja tehtäisiin hänestä todellinen sosialistisen yhteiskunnan työntekijä. Ja tämä tulee tehdyksi, sitä nopeammin mitä nopeammin kollektiivitaloudet tulevat koneellistutetuiksi, mitä pikemmin ne tulevat varustetuiksi traktoreilla».

Kysymys ei ole vain tämän päivän tehtävistä, vaan myöskin tehtävistä, jotka vaativat koko puolueen työskentelyä useiden vuosien kuluessa.

Tämä tie on tietenkin pitempi ja vaikeampi kuin se tie, jolle vastoin Leninin ja Stalinin ohjeita ovat valmiit siellä täällä menemään eräät paikalliset työntekijät (kuten esim. erään kollektiivitalouden puheenjohtaja, joka väitti, että «kollektivistien kanssa ei erikoisesti toimita puuhata lehmäin johdosta, sillä «tarvitsee vain kaksi päivää ja kaksi yötä käsitellä sitä kollektiivitalouden aktiivin kanssa ja kollektivistit hyväksyvät kaiken, mitä me tahdomme»), mutta sen sijaan se on ainoa tie, joka takaa maatalousarttelin lujittamisen ja **myöhemmin siirtymisen kone-traktoriasemien kautta ja niiden pohjalla kollektiivitalousliikkeen korkeimpiin vaiheisiin.**

V.

Sillä perusteella, että maatalousartteli, eikä kommuuni, on kollektiivitalousliikkeen perusmuoto, sillä perusteella, että tässä maatalousart-

telissa on välttämätöntä säilyttää yhteistetyn talouden ohella kollektivistien yksityinen talous, eräät «teoreetikot» ovat valmiit kieltämään maatalousarttelin sosialistisen luonteen taikka ovat valmiit pitämään kollektiivitaloutta ei sosialistisena taloustyyppinä, vaan ainoastaan taloutena, jossa on vain määrättyjä sosialistisia aineksia.

Jo jouluk. 27 p:nä v. 1929 puheessaan **Agraaripolitiikan kysymyksiin Neuvostoliitossa** tov. Stalin, väitellessään eräitä taloustieteilijöitä vastaan, antoi suoran vastauksen tähän kysymykseen väittäen, että «kollektiivitalous taloustyyppinä on eräs sosialistisen yhteiskunnan muodoista».

Sen jälkeen on kulunut kaksi ja puoli vuotta, joiden kuluessa on suoritettu pääpiirteissään loppuun kollektivisoiminen SNTL:n tärkeimmillä jyväviljain ja teknillisten kasvien viljelysalueilla. Meillä on kollektiivitalouksien rakennustyön elävä kokemus, johon rakennustyöhön osallistuu kymmeniä miljoonia ihmisiä, ja tämä kokemus osoittaa, että kaikesta siitä huolimatta, vaikka kollektiivitalouksissa säilyy vielä määrätty eriarvoisuus, koska säilyy kollektivistien lisätalous ja kollektivisteilla on lisätuloja markkinoilta, kollektiivitalous lujittuu sosialistisena tuotantomuotona, jonka olemuksen määrää tärkeimpien tuotantovälineiden yhteisomistus.

Vain tietoiset trotskilaiset voivat kieltää maatalousarttelin sosialistisen olemuksen sen takia, että tässä maatalousarttelissa on, talouden määräävän yhteiskunnallisen perustan ohella, eräitä lisämääräisiä talouden individuaalisia aineksia.

Arttelin luokkaolemusta ei tietystikään määrää se, että kollektivisti on säilyttänyt tai hankkinut lehmän ja kylvänyt kartanomaan yhteydessä olevan kasvitarhansa, vaan se, että tärkein, talouden perusta — maanviljelys- ja tämän maanviljelyksen kanssa yhteydessä olevat tärkeimmät tuotantovälineet — koneet ja hevoset on yhteistetty. Tämän lisäksi **näillä yhteistetyillä tuotantovälineillä kollektivistitalonpojat työskentelevät, ensinnäkin valtion maalla ja, toiseksi valtion omistamain tuotantovälineiden (traktorit ja monimutkaiset koneet kone-traktoriasemilla) yhä lisääntyvän määrän avulla.**

Kas tämän takia yritykset «teoretisoida» siitä aineesta, että koska puolue ei vain ole estämättä, vaan edistää kollektivistien määrätyn lisätalouden kehitystä, niin maatalousartteli ei siis ole talouden sosialistinen muoto — nämä yritykset ovat vain Trotskin harjoittaman kollektiivitalouksia vastaan tähdätyn kiukkuisen vastavallankumouksellisen panettelun toistamista, joka (Trotski) kirjoitti **Bulletinissään** helmikuulta v. 1932: «Jos kollektiivitalous antaa melkoisia etuja hajanaiseen talouteen verrattuna, niin differenssioituminen tulee tapahtumaan kollektiivitalouksien kautta nopeammin kuin se on tapahtunut tähän saakka.»

VI.

Jokainen tämän kirjoituksen lukija on tietenkin oikeutettu sanomaan: «Hyvä on, minä myönnän kaiken tämän. Kaikki tämä on aivan kiistatonta, mutta minkä takia yhä uudestaan ja uudestaan toistaa samaa, minkä jokainen puolueen jäsen hyvin tietää, mikä on kirjoitettu kaikkien puoluerakennuksen oppikirjoihin, kaikkiin kollektiivitalouksien rakennuksen oppikirjoihin, minkä takia palata uudestaan ja taas uudestaan siihen, mikä on muodostunut aapistotuudeksi»? Tähän kysymykseen voi olla vain yksi vastaus: Puolueen on yhä uudestaan palattava maatalousarttelia koskevaan kysymykseen, kysymykseen taistelun välttämättömyydestä kevytmielisiä yrityksiä vastaan hypätä maatalousarttelin yli juuri sen takia, että käytännössä ilmenee kollektiivitalouksien raken-

nustyön leniniläisten alkeiden lukuisia vääristelyjä. Ja talonpoikahan arvostelee neuvostovaltaa ja kollektiivisia talouksia ei sen mukaan, mitä on kirjoitettu oppikirjaan, eikä sen mukaan, mitä on kirjoitettu päätöslauselmaan, vaan sen mukaan, mitä tapahtuu todellisuudessa, eikä sitä paitsi sen mukaan, mitä tapahtuu Neuvostoliitossa tai edes hänen piirissään yleensä, vaan sen mukaan, mitä tapahtuu hänen kylässään, hänen kollektiivisessa taloudessaan.

Esitämme kaksi esimerkkiä, jotka selvittävät, minkä takia puolueemme on uudestaan pakko palata näihin kaikkiin jo aikoja sitten ratkaistuihin kysymyksiin. Ensimmäinen esimerkki on karjatalouden kehityksen ja toinen esimerkki kollektiivitalouksien johtamisen metoodin alalta.

Alamme ensimmäisestä. On paljon sellaisia työntekijöitä, jotka ymmärtävät, että työläiset voivat kehittää kaniininhoitoa, ja tämä on välttämätöntä ja hyödyllistä, mutta samaan aikaan kuitenkin jostakin syystä olettavat, että kollektivisti-talonpojalle ei ole kelvollista säilyttää lehmäänsä taikka hankkia sikaa eli samaisia kaniineja. Paikkakunnilla on vielä paljon sellaisia henkilöitä, jotka ovat valmiit säilyttämään varastossa pilkkaamisen arvoisen «teorian», jonka sisältönä on se, että kollektivisteilla oleva lehmä taikka sika merkitsee kollektiivitalouden tuhoa ja ainakin joka tapauksessa kollektiivitalouden tuhoa sosialistisena talousmuotona. On sellaisiakin «murhevirkamiehiä», joita lehmä ehkäisee johtamasta, jotka ajattelevat, että «kollektiivitaloutta on helpompi johtaa, jos kollektivistilla ei ole lehmää».

Viime keväänä paljastui useissa piireissä sangen paljon tämänluontoisia vääristelijöitä, jotka ovat valmiit vaihtamaan maatalousarttelin johtamisen talonpojan lehmän yhdistämisen takaa-ajoon.

Puolueen keskuskomitea antoi heti iskun näille yrityksille selvittäen uudestaan, että **«vain kollektiivitalouden viholliset voivat sallia yksityisten kollektivistien lehmäin ja pienen karjan pakollisen yhdistämisen»**, ja kehoitti kollektivistien lehmäin ja pienen karjan pakolliseen yhdistämiseen itsensä syypäiksi tehneet eroittamaan puolueesta (NKP(b) KK:n päätös maalisk. 26 p:ltä 1932).

Täten keskuskomitea ei vain antanut kynsille niitä, jotka tahtoivat jälleen hypätä maatalousarttelin yli, vaan samalla myös osoitti, mitä suuntaa tapahtuu eteenkin päin karjanhoitoprobleemin ratkaisu. Sillä on selvää, että karjanhoidon alalla meillä ilmenevien vaikeuksien ratkaiseminen tulee tapahtumaan kahta tietä. Toiselta puolen tulevat kehittymään karjanhoitoneuvostotaloudet ja kollektiivitalouksien tavarafarmit. Tällä hetkellä on 68 tuhanteen kollektiivitalouksien tavarafarmiin keskitetty 6 milj. päätä suurta sarvikarjaa ja 2 milj. sikaa, — täten on luotu mainio pohja kollektiivitalouksien tavaratuotannollisen karjanhoidon jatkuvalle kehitykselle. Miljoonia päitä karjaa on keskitetty karjanhoitoneuvostotalouksiin jotka, niiden työskentelyssä vielä esiintyvistä mitä suurimmista puutteellisuuksista ja epätaloudellisuudesta huolimatta, lisäävät v. 1932 tuotteittensa luovutusta v. 1931 verrattuna enemmällä kuin 50 %:lla (niiden omista myymälöistä myytäviä tuotteita lukuunottamatta). Tällainen on karjanhoitoprobleemin alalla ilmenevien vaikeuksien ratkaisemisen perustie. Toiselta puolen yhdessä ja **rinnan neuvostotalouksien ja kollektiivitalouksien tavarafarmien kanssa ei vain tule säilyttämään, vaan myöskin kehittymään yksityisten kollektivistien karjanhoito.** Keskuskomitean päätöksessä maalisk. 26 p:ltä v. 1932 on sanottu suoraan: **«Puolueen tehtävänä on, että jokaisella kollektivistilla olisi oma lehmä, pientä karjaa, siipikarjaa».** Tällä keskuskomitean pää-

töksellä ja myöhemmällä päätöksellä, joka koskee kollektiivitalouksien lihakauppaa, on sanottu kollektivistille: kasvata karjaa ja myy se markkinoilla sillä ehdolla, että samanaikaisesti täytetään rehellisesti velvollisuudet valtioon nähden. Työläis-talonpoikainen valtio ei ole tätä vastaan, vaan päinvastoin puoltaa sitä. Valtio puolustaa sitä, että kollektivistilla olisi oma lehmä, pientä karjaa ja siipikarjaaä, sillä tätä vaativat karjanhoidon kehityksen edut, sillä tämä johtuu itse maatalousarttelin perustasta, jossa yhteistetty peltoviljelys ja tavaratuotannollinen karjanhoitofarmi kietoutuu yhteen jokaisen kollektivistin oman karjan (lehmä, pieni karja, siipikarja) säilyttämisen ja kehittämisen kanssa.

VII

Siirrymme toiseen esimerkkiin, joka osoittaa, minkä takia puolueen on pakko yhä uudestaan ja uudestaan palata vanhoihin kysymyksiin. Tämä esimerkki on kollektiivitalouksien johtamisen alalta. Kaikki tietävät, kuinka selvästi puolueen XVI edustajakokouksen ja neuvostojen VI edustajakokouksen päätöksissä on alleviivattu neuvostotalouden ja kollektiivitalouden välinen ero, kuinka jyrkästi näissä päätöksissä on tuomittu kaikkinaiset «yritykset samaistaa kollektiivitaloudet neuvostotalouksien kanssa», kuinka päättävästi on alleviivattu se seikka, että «kollektiivitaloudet ovat talonpoikain perustamia laitoksia, jotka talonpojat ovat vapaaehtoisesti yhdistäneet tuotantovälineensä ja harjoittavat talouttaan valtiolle kuuluvalla maalla. Tällöin kollektiivitalouden isäntiä ovat kollektivistit»... samaan aikaan kuin neuvostotaloudet ovat valtion laitoksia, joissa isäntänä on valtio. Ikävä kyllä, näistä puolueen osoituksista huolimatta, siitä huolimatta, että mielivaltaisuuden ja pelkkäin hallinnollisten toimenpiteiden sallimattomuudesta työtätekevään talonpoikaistoon nähden on olemassa erikoisen selvät puolueen ohjeet, käytännössä ilmenee usein tapauksia, että kollektiivitalouksiin nähden sovellutetaan sallimattomia hallinnollisia toimenpiteitä, kollektiivitalouksiin suhtaudutaan sallimattomin ottein.

Miksikä muuksi, kuin yliolkaiseksi suhtautumiseksi näihin puolueen ohjeisiin voidaan katsoa se tosiseikka, että Ukrainan SNT:n useissa piireissä ilmeni viime kevään edellä joukottainen ja asiallisesti pakollinen kollektiivitalouksien suurentaminen?

Miksikä muuksi kuin yliolkaiseksi suhtautumiseksi näihin puolueen ohjeisiin voidaan katsoa se seikka, että eräissä piireissä on ilmennyt tapauksia, jolloin piirielinten ja erilaisten valtuutettujen taholta annettujen määräyksien perusteella kollektiivitaloudessa on vaihdettu puheenjohtajaa kymmenenkin kertaa Samalla kuitenkin on tunnettua, että maataloustuotanto on monimutkainen asia, monissa suhteissa monimutkaisempi kuin tehdastuotannon johtaminen, sillä tehtaassa ollaan tekemisissä ammattitaitoisempien henkilöiden kanssa kuin kollektiivitaloudessa, ja sen lisäksi siellä on koneet, jotka voivat työskennellä tarkoin määrätyssä järjestyksessä. Mutta maataloudessa ihmiset vasta alkavat opetella suuren yhteistetyn talouden pitoa ja sitä paitsi ollaan tekemisissä maan kanssa, jonka jokainen palsta on tunnettava, jotta voitaisiin hävittää rikkaruohot, ilmastollisten suhteiden kanssa, joiden voittamiseksi on rakennettava sellaisia linnoituksia kuin Kamyshinin pato, eläinten kanssa, joiden jättäminen ruokkimatta vaikkapa vain kolmeksi päiväksi merkitsee vuosien työn tulosten hävittämistä. On selvää, että kollektiivitalouksien puheenjohtajien «konveijerimaisessa» muuttamisessa ilmenee puolueen määräämien kollektiivitalouksien johtamismetoodien mitä törkein

rikkominen. Henkilöt, jotka ovat valmiit vaihtamaan kollektiivitalouden puheenjohtajia kuin asioidenhoitajia piirin tpk:ssa, ilmeisesti unohtavat, että **leniniläinen sääntö, «pois komentaminen keskivarakkaaseen nähden» pysyy täydellisesti voimassa myöskin maatalousartteliin nähden.** Siitä seikasta, että eilinen köyhä ja yksityinen keskivarakas maatalousartteliin liityttyään ovat yhdistäneet tärkeimmät tuotantovälineet, vain puolueen vihollinen voi tehdä sen johtopäätöksen, että samalla olisi vähimmässäkään määrässä heikentynyt Leninin opin merkitys työväenluokan työtätekevään talonpoikaistoon nähden suorittaman johtamisen metoodeista, johtamisen pelkkiin hallinnollisiin toimenpiteisiin ja mielivaltaan vaihtamisen sallimattomuudesta.

Kas tämän takia tälläkin alalla tarvittiin sellainen keskuskomitean päätös, kuin päätös toukok. 10 p:ltä v. 1932, jolla kiellettiin piirielimiä omavaltaisesti vaihtamasta kollektiivitalouksien hallitusten jäseniä. Kas tämän takia TPK ja KKN julkaisivat erikoisen päätöksen vallankumouksellisen laillisuuden lujittamisesta, joka edellyttää ankaraa rangaistusta kaikille niille, jotka yrittävät rikkoa leniniläisen puolueen asettamia kollektiivitalouksien rakennustyön perusprinsiippejä vastaan.

Tämä päätös lähtee siitä, että väkivaltaiset otteet kollektiivitalouksiin nähden auttavat vain kulakkia ja oikeisto-opportunismia, murtavat työtätekeväin laajojen talonpoikaisjoukkojen luottamuksen neuvostovallan politiikkaan, rikkovat työväenluokan ja talonpoikaiston välisen liiton lujittamista ja tämän takia niitä ei voida sallia missään SNTL:n piirissä.

VIII.

Hallituksen tekemät päätökset viljanhankintain ja karjanhankintain suunnitelmista ja kollektiivitalouksien, kollektivistien ja yksityisten työtätekeväin talonpoikain harjoittaman kaupan kehittämisestä kuin myöskin hallituksen määräämä kaupankäyntijärjestys ovat toiselta puolen kiinteässä yhteydessä sen kanssa, mikä on kollektiivitalous (maatalousartteli) kehityksen tässä vaiheessa, ja toiselta puolen niiden tavaran kiertokulun alalla olevien tehtävien kanssa, jotka puolue itselleen asettaa.

Näiden päätösten olemuksen kaikki tuntevat.

Niiden mukaan supistetaan kollektivistien ja yksityistalouksien viljanhankintoja 264 miljoonalla puudalla v. 1931 suunnitelmaan verrattuna.

Niiden mukaan supistetaan puolella kollektiivitalouksien, kollektivistien ja yksityisten talonpoikain täytettäväksi hyväksytty lihanhankintakintasuunnitelma.

Niiden mukaan katsotaan tarkoituksenmukaiseksi suoda niille kollektiivitalouksille, kollektivisteille ja yksityistalonpojille, jotka ovat säntillisesti täyttäneet valtion lihanhankintasuunnitelmissa niille asetetut tehtävät, täysi mahdollisuus karjan esteettömään myyntiin markkinoilla.

Niiden mukaan katsotaan tarkoituksenmukaisesti viljanhankintasuunnitelman täyttämisen ja siemenvarastojen muodostamisen jälkeen suoda kollektiivitalouksille ja kollektivisteille täysi mahdollisuus viljaylijäämäinsä esteettömään myyntiin.

Ja lopuksi niissä määrätään, että kollektiivitaloudet, kollektivistit ja yksityiset työtätekevät talonpojat käyvät kauppaa markkinoilla muodostuneiden hintojen perusteella.

Valtion hankintain suuruus on etukäteen tarkoin määrätty. Mikään paikallinen elin ei ole oikeutettu suurentamaan taikka pienentämään mitään tarkoituksia varten hallituksen määräämää valtion hankintain suunnitelmaa. Jyväviljain alalla tämä merkitsee, että kaikki elintarve- ja rehuvarastot, jotka jäävät kollektiivita-

louksille ja kollektivisteille viljahankintain suorittamisen jälkeen, ovat täydellisesti niiden käytettävissä ja voivat ne käyttää harkintansa mukaan taloutensa parantamiseen ja lujittamiseen, karjanhoidon kehittämiseen, henkilökohtaisen kulutuksen lisäämiseen taikka esteettömästi myydä markkinoilla, toreilla ja omien kollektiivitalouksien kauppojen kautta. Karjanhoidon alalla tämä merkitsee, että kaiken kollektiivitalouksien, kollektivistien taikka yksityisten talonpoikain kasvattaman karjan ne voivat käyttää harkintansa mukaan joko henkilöllistä kulutusta taikka markkinoilla myyntiä varten, sitä ehdolla, että täytetään säntillisesti hallituksen määräämä pienennetty hankintasuunnitelma.

Epäilemättä nämä päätökset tulevaisuudessa, vielä suuremmassa määrässä kuin tällä hetkellä, lisäävät koko kollektiivitalouden ja jokaisen yksityisen kollektivistin harrastusta niin yhteisen viljatalouden laajentamiseen kuin myöskin karjan kasvattamiseen henkilökohtaista tarvetta tai myyntiä varten. Mahdollisuus myydä viljanhankintain ja siemenvarastojen muodostamisen jälkeen osa viljasta markkinahintojen mukaan epäilemättä lisää kollektiivitalouden varoja, suurentaa sen käyttövaroja, tekee kollektiivitaloudelle helpommaksi säännöllisesti maksaa jokaiselle kollektivistille kuuluvan rahatulojen osan, joka vastaa työpäivissä mitattua hänen yhteiseen työhön osallistumisensa määrää. Se, että kollektivistilla on mahdollisuus myydä markkinoilla kasvattamansa karjan, lisää vuorostaan jokaisen yksityisen kollektivistin kiinnostusta siihen, että rinnan pääasiallisen yhteisen kollektiivisen talouden osan kanssa kehittyisi myöskin hänen yksityinen lisätaloutensa. Samaan aikaan pienennetyt valtion viljanhankinnat suovat kollektiivitalouksille mahdollisuuden suorittaa verraten helposti velvollisuutensa valtioon nähden tavaratuotannon luovuttamisen alalla, sitäkin suuremmalla syyllä, kun jo tänä vuonna tavaraviljan luovutus valtiolle tapahtuu suurimmassa osassa kollektiivitalouksia kone-traktoriasemien kautta ja siten nojautuu valtion antamaan tavattoman suureen välittömään tuotannolliseen apuun.

Nämä päätökset johtuvat välittömästi siitä, että maatalousartteli on talonpoikain kollektiiville kuuluva laitos, mutta harjoittaa tuotantoa valtiolle kuuluvalla maalla ja melkoisessa määrässä valtion tuotantovälineiden avulla (kone-traktoriasemat). Laitoksena, jonka isäntinä ovat kollektivistit, maatalousartteli on tavaratuotannollinen talous, joka myy tuotteitaan. Valtiolle kuuluvalla maalla ja melkoisessa määrässä valtion tuotantovälineillä (kone-traktoriasemat) tuotantoaan harjoittavana kollektiivisena taloutena maatalousartteli luovuttaa (myy) valtion määräämän osan tavaratuotannostaan valtiolle. Tästä johtuu kaksi uomaa, joita myöten suuntautuu kollektiivitalouden ja kollektivistien tavaratuotanto: valtion määräämä osa valtiolle, mutta muu osa oman harkinnan mukaan joko markkinoille taikka oman kulutuksen varastojen lisäämiseksi.

Kas tämän takia yli kaksi vuotta sitten, maalisk. 10 p:nä v. 1930, puolueen keskuskomitea alleviivasi päätöksessään, että maataloustuotteiden kontraktoinnin suorittamisen yhteydessä on samanaikaisesti välttämätöntä säilyttää toripaikat. Keskuskomitea kehoitti kaikkia puoluejärjestöjä:

«Maataloustuotteiden kontraktatiota suoritettaessa ei ole sallittava torien sulkemista, on palautettava markkinat, ei ole tehtävä rajoituksia varsinkaan kollektivisteihin nähden, heidän tuotteittensa myyntiin markkinoilla.»

Tämän takia edelleen SNTL:n maa-asiain kansankomissariaatin ja kollektiivitalouksien keskushallituk-

sen selityksessä SNTL:n TpKK:n ja KKN:n hyväksymien maatalousarttelin sääntöjen 22 pykälään määrättiin, että kollektiivitalous ei luovuta kaikkea tavaratuotantoaan, vaan ainoastaan osan siitä valtion säätämissä rajoissa määrättyjen normien mukaan, mutta **«koko muu osa kokonaissadosta niin viljanviljelyspiireissä kuin ei viljanviljelyspiireissä jää täydellisesti kollektiivitalouden käyttöön».**

On aivan selvää, että kaikki kuluneena keväänä kollektiivitalouksien kaupasta hyväksytyt päätökset johtuvat tästä maatalousarttelin luonteesta, jossa maatalousarttelissa talonpojille kaikkein ymmärrettävimmällä tavalla yhdistyvät kollektiivitalouden ja kollektivistin yhteiset edut kollektivistin yksityisten, henkilökohtaisten etujen kanssa, jossa kollektiivitaloudelle kuuluvat tuotantovälineet, jotka kollektivistit ovat kollektiivitaloudessa vapaaehtoisesti yhdistäneet, yhdistyvät valtion tuotantovälineiden (kone-traktoriasemat) kanssa, jossa tuotantolaitoksen isäntiä ovat kollektivistit, mutta maa on valtion, jossa perusasiallinen yhteinen talous yhdistyy kollektivistin henkilökohtaisen lisätalouden kanssa.

IX

Toiselta puolen koko tämä hallituksen päätösten ryhmä kollektiivitalouksien kaupan kehittämisestä **on eroittamattomassa yhteydessä puolueen keskuskomitean aikaisempien päätösten kanssa, jotka koskevat kaupungin ja maaseudun välisen tavaravaihdon laajentamista.**

Kaikille ovat tunnetut ne ponnistukset, joita keskuskomitea suorittaa kehittääkseen tavaravaihtoa kaupungin ja maaseudun välillä, kehittääkseen neuvostokauppaa.

On tunnettua, millaisen tuomitsemisen saivat keskuskomitean taholta keväällä v. 1930 eräiden järjestöjen «vasemmistolaiset» yritykset ryhtyä likvidoimaan kauppaa täyskollektivisoinnin alalla saavutettujen menestysten yhteydessä.

Kansankomissaarien neuvoston ja osuusliikkeiden keskusliiton viimevuotinen kirjelmä asetti osuustoiminnan tärkeimmäksi tehtäväksi «neuvostokaupan kaikinpuolisen kehittämisen».

Keskuskomitean täysistunnon päätös lokakuulta v. 1931 suuntaa murhaavan tulen osuustoimintajärjestöjen niitä työntekijöitä vastaan, jotka eivät osaa «siirtyä tavaroiden mekaanisen jaon raiteilta neuvostokaupan kehittämisen raiteille».

Ja lopuksi helmik. v. 1932 XVII puoluekonferenssi, toisen viisivuotissuunnitelman luonnetta koskevan kysymyksen yhteydessä asettaa tehtäväksi «asettaa keskitetyn jakojärjestelmän sijalle kehitetty neuvostokauppa», «valmistaa tavaroiden normien mukaan tapahtuvan luovutuksen poistaminen», ja tienä tähän pitää ennen kaikkea tavaravaihdon kaikinpuolista kehittämistä.

Enemmänkin, konferenssin päätöslauselmassa alleviivataan tavaravaihdon ensiluokkainen merkitys talouden nousun bolshevististen temppojen turvaamisessa. Ehdotukset «tuotteiden jakoon siirtymisestä», ajatukset «rahojen kuolemisesta jo nykyisessä sosialismin kehitysvaiheessa» konferenssi leimaa bolshevismin vastaisiksi «vasemmistolaisiksi» fraaseiksi.

Näin käsittelevät tärkeimmät puolueen asiakirjat tavaravaihdon kehittämiskysymystä.

Tähän samaan pisteeseen, neuvostokaupan kehittämiseen, ovat suunnatut myöskin keskuskomitean ja kansankomissaarien neuvoston uudet päätökset kollektiivitalouksien kaupan kehittämisestä, kauppametodin sovelluttamisesta kaupunkien varustelussa hankintametoodien rinnalla.

Kansankomissaarien neuvoston ja puolueen kk:n päätökset maataloustuotteiden kauppametoodin kehittämisestä valtion hankintojen metoodin rinnalla antavat uuden iskun kaistapäiselle ja vasemmistolaiselle yliolkaiselle suhtautumiselle kaupungin ja maaseudun välisen tavaravaihdon kehittämisen kysymyksiin. Nämä päätökset, supistaen valtion hankintojen määrää, voimistuttaen kollektiivitalouksien kaupan avulla kaupunkien maataloustuotteilla varustamisen lisälähdettä, samalla parantavat kaupungin ja maaseudun välisen tavaravaihdon kehitysehtoja, helpoittaen myöhemmin neuvostokaupan kehityksen yhteydessä korttien poistamisen mahdollisuutta.

Se seikka, että kollektiivitaloudet ja kollektivistit käyvät kauppaa markkinahintojen mukaan, ei ole vähimmässäkään määrässä ristiriidassa edelläsanotun kanssa.

Toistaiseksi riittämätön ja lyhytaikainen kollektiivitalouksien kaupan kehittymisestä saatu kokemus osoittaa, että useilla markkinoilla on havaittavissa melkoisten maataloustuotteiden määrien ilmestyminen ja tämän yhteydessä ylettömästi kohonneiden markkinahintojen määrätty aleneminen. Tulevaisuudessa on otettava huomioon se seikka, että valtion hankintojen supistamisen jälkeenkin jää valtion haltuun suunnattomat vilja- ja lihatuotteiden varastot, jotka neuvostotaloudet ja kollektiivitaloudet luovuttavat valtion hinnoilla, että valtion käsissä ovat laajan kulutuksen tavaroiden yhä lisääntyvät varastot, että nämä varastot ovat mitä parhaimpana kollektiivitalouksien markkinakaupan säännöstelyn vipusimena ja parhaimpana metoodina takeiden luomiseksi sille, että se muodostuu erääksi voimakkaaksi neuvostokaupan uomaksi.

Ken tätä ei ole ymmärtänyt, ken ei ole ymmärtänyt, että kollektiivitalouksien kauppaa koskevat päätökset ovat yhteydessä, toiselta puolen, sen kanssa, että maatalousartteli on nykyisessä vaiheessa kollektiivitalousliikkeen pääasiallisin, tärkein ja vallitsevin muoto ja toiselta puolen kaikkien kahden viimeisen vuoden kuluessa tehtyjen neuvostokaupan kehittämistä koskevien päätösten kanssa, — hän ei ole ymmärtänyt puolueen keskuskomitean päätösten sisältöä, merkitystä eikä tarkoitusta.

(Jatk.)

K. VENTO

Proletaarisen kulttuurin kansallisen muodon probleemista

KULTTUURIN kansallisen muodon probleemilla on tärkeä periaatteellinen ja käytännöllinen merkitys proletariaatin diktatuurin olosuhteissa. Se on leniniläisen kulttuuriteorian eräs oleellisimpia probleemeja ja kytkeytyy eroittamattomasti leniniläiseen kansallisuuspolitiikkaan. «Proletariaatin diktatuurin ja sosialismin rakentamisen aikakausi SSSR:ssä on kansallisten kulttuurien kukoistamisen kautta, kulttuurien, jotka ovat sosialistisia sisällöltään ja kansallisia muodoltaan» (Stalin, XVI puoluekokouksessa KK:n selostuksessa).

Tätä leniniläisen kulttuuriteorian osaiskysymystä samoinkuin yleensä leniniläistä teoriaa kulttuurista ja kulttuurivallankumouksesta ynnä koko marxilais-leniniläistä teoriaa ja käytäntöä on opportunistien taholta

jatkuvasti vääristelty ja hämätty. Kirjallisuudessa ja käytännöllisessä toiminnassa esiintyy tämä leniniläisen kulttuuriteorian ja politiikan vääristely ja opportunistinen revisiointi usealla eri tavalla. Eräänä sen ilmenemismuotona on proletaarisen kulttuurin kansallisen muodon kieltäminen tai kysymyksen vääristely, kiertäminen ja aliarvioiminen. Esimerkiksi V. Vaganjan, joka laajasti käsittelee kysymystä kansallisesta kulttuurista, kieltää kokonaan proletaariatin luoman kulttuurin kansallisen muodon vaiheen. Ja Averbach, joka niinikään on paljon kirjoitellut proletaarisesta kulttuurista, kiertää tämän kysymyksen. Kansallisdemokraattisten aineksien taholta on taas tätä kysymystä käytetty vääristellen vastavallankumouksellisen toiminnan verhona ja porvarillisen luokkaideologian pääsylippuna kulttuuri- ja kulttuurivallankumousteoriaan

Tämän kysymyksen poliittisen ja käytännöllisen merkityksen kieltäminen tai aliarvioiminen pohjautuu suurvalta-shovinistisiin katsomuksiin, jotka pyrkivät «sivuuttamaan kansalliset kieli-, kulttuuri- ja elintapaeroavaisuudet; pyrkimykseen valmistella kansallisten tasavaltojen ja alueiden lakkauttamista; pyrkimykseen horjuttaa kansojen tasa-arvoisuuden periaatetta ja ajaa karille puolueen politiikka hallintokoneiston kansallistuttamisen alalla, sanomalehdistön, koulujen ja muiden valtion ja yhteiskunnallisten järjestöjen kansallistuttamisen alalla» (Stalin, sama lähde kuin edellä). Kansallisdemokraattisten ainesten proletaarisen kulttuurin kansallisen muodon vastavallankumouksellisen vääristelyn lähtökohtana taasen on pyrkimys «eristäytyä ja sulkeutua kansallisen kuorensa puitteisiin, pyrkimykseen hämätä luokkaristiriidat oman kansakunnan sisällä, pyrkimykseen puolustautua isovenäläistä yltiöisänmaallisuutta vastaan loitontumalla sosialistisen rakennustyön yleisestä virrasta, pyrkimykseen olla näkemättä sitä, mikä lähentää ja yhdistää SSSR:n kansallisuuksien työtätekeviä joukkoja, ja pyrkimykseen nähdä vain se, mikä voi loitontaa näitä joukkoja toisistaan» (Stalin, sama).

Taistelu leniniläisen kulttuuriteorian ja kansallisuuspolitiikan puolesta vaatii kaikella ankaruudella murskaamaan niin suurvaltalais-shovinismin, joka on puolueen päävaarana kansallisuuskysymyksen alalla, kuin nurkkakuntalaisen kansalliskiihkoilunkin. Tätä varten on tarpeellista, että me olemme jatkuvasti valppaina ja taisteluasemissa jokaista tämän kysymyksen vääristely- tai hämäämisyritystä vastaan, ilmenipä se sitten missä muodossa tahansa.

Ne, jotka kieltävät proletaarisen kulttuurin kansallisen muodon, perustavat väitteensä Leninin käymään taisteluun Rennerin ja Bauerin esittämää ja sittemmin bundilaisten ym. II internationalen opportunistien omaksumaa taantumuksellista tunnusta vastaan «kansallisesta kulttuuri-autonomiasta». Näin tekee V. Vaganjankin. Hän vääristelee törkeästi leniniläistä kulttuuriteoriaa ja kansallisuuspolitiikkaa väittämällä, että: «Taistelu kommunismin puolesta ei ole ajateltavissa ilman päättävintä taistelua kansallista kulttuuria vastaan.» (Vaganjan, **O natsionalnoi kulttuure,** siv. 59). Tällainen kysymyksen asettelu on avointa trotskilaisuutta. Samoin kuin Trotski kieltää koko proletaarisen kulttuurin, kieltää Vaganjan sen kansallisen muodon. Ja samoin kuin Trotski kieltää talonpoikaiston osuuden vallankumouksessa ja hyppää sen proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin vaiheen yli, hyppää Vaganjan proletariaatin diktatuurin olosuhteissa syntyvän sosialistisen kulttuurin kansallisen muodon etapin yli.

Vaganjan ei käsitä tai ei tahdo käsittää Leninin sanontaa «jokaisen kansallisen kulttuurin demokraatti-

sen ja sosialistisen kulttuurin aineksista». Hän tulkitsee tämän siten, että näinä aineksina on vain pelkkä kieli. Tämä ei kuitenkaan ole oikein. Kieli on ehdottomasti sen tärkein ilmaisija ja noja, mutta ei ainoa ilmaisija eikä ainoa noja. Puhuessaan kansallisen kulttuurin määritelmästä tov. Stalin puhuu rinnan kansallisista kieli-, kulttuuri- ja elintapaeroavaisuuksista. Tässä määritelmässä tov. Stalin selvästi osoittaa proletaarisen kulttuurin kansallisen muodon päätekijät. Näistä tekijöistä tunnustaa Vaganjan vaalikelpoiseksi vain kielen, tosin kieltäen siltäkin vaikutusvoiman proletaarisen kulttuurin kansalliseen muotoon nähden. Tällainen kysymyksen tulkinta on opportunistista vääristelyä ja palvelee se vain suurvaltalais-shovinistisia intressejä.

Sama väärinymmärrys kuin Vaganjanilla kielen asemasta kansallisen kulttuurin ainoana ilmaisijana esiintyy useilla muillakin leniniläisen kulttuuriteorian ja kansallisuuspolitiikan revisijoilla. Esim. Bubrich ynnä eräät muut hänen mukanaan väittävät, ettei Neuvosto-Karjalassa voida suorittaa kulttuurivallankumousta, ellei luoda karjalaista kirjakieltä. Tämän väitteen lähtökohtana on porvarillinen käsitys kulttuurista ja sen muodoista. Tässä väitteessä pistää terävästi esiin käsitys, että kieli on kulttuurin yksinomainen ilmaisija. Ja tästä johtopäätös: ellei ole omaa kansallista kieltä, niin ei voi olla kansallista kulttuuria muodoltaankaan ja näin ollen kulttuurivallankumousta ei voida suorittaa. Tällainen käsitys on kuitenkin pohjimmiltaan taantumuksellinen ja kelaa vettä nurkkakuntalaisen kansalliskiihkoilun myllyyn. Mutta tästä myöhemmin.

Palaan Vaganjanin virheellisiin «teorioihin».

Vaganjan sotkee toisiinsa kansallisen kulttuuri-tunnuksen porvariston vallitessa ja kansallisen kulttuurin kehittämistunnuksen proletariaatin diktatuurin olosuhteissa. Hän ei ymmärrä Leninin määrätyssä historiallis-konkreettisessa tilanteessa tekemää määritelmää: «Jokaisessa nykyaikaisessa kansassa on kaksi kansaa (proletariaatti ja porvaristo, K. V.)... Jokaisessa kansallisessa kulttuurissa on kaksi kansallista kulttuuria... Me otamme jokaisesta kansallisesta kulttuurista ainoastaan sen demokraattiset ja sosialistiset ainekset, otamme ne **ainoastaan ja ehdottomasti»** (Lenin, k.t. XVII, siv. 137).

Merkitseekö tämä sitä, että nämä demokraattiset ja sosialistiset ainekset olisivat jo kehittäneet itselleen valmiin sosialistisen **muodonkin,** kantamatta «kansallista» syntymämerkkiään? Ei, epäilemättä ei! «Olisi typerää olettaa, että Lenin piti sosialistista kulttuuria **kansallisuudettomana** kulttuurina, jolla ei olisi yhtä **tai** toista kansallista muotoa» (Stalin). Vaganjan tekee kuitenkin sen järjettömyyden, josta Liebman ym. bundilaiset aikoinaan yrittivät syyttää Leniniä, muistamatta, että juuri tällöin Lenin esitti edelläolevan määritelmän «kahdesta kansallisesta kulttuurista».

Ne, jotka kieltävät proletariaatin luoman kulttuurin kansallisen muodon etapin, unohtavat, että tämä proletariaatti jakaantuu eri kansoihin ja kansallisiin ryhmiin ja omaa enemmän tai vähemmän näiden kansojen ja kansallisten ryhmien psykologian, tapoja ja tottumuksia, jotka ovat kehittyneet määrätyissä historiallis-taloudellisissa olosuhteissa ja jotka häviävät vasta sen jälkeen, kun tapahtuu sosialismin voitto kaikkialla maailmassa, kun valtio kuolee ja tapahtuu kansallisuuksien ja kielten yhteen sulautuminen; ja että kulttuuri ollen osa yhteiskunnallisesta päällysrakenteesta muokkaantuu muodoltaan enemmän tai vähemmän näiden kansallisten erikoisuuksien mukaan. Luokkana on proletariaatilla yhteinen luokkaideologia ja tästä johtuu, että

sen luoma kulttuuri on ideologialtaan, sisällöltään yhtenäinen, kansainvälinen, sosialistinen, mutta kansallisuudeltaan on proletariaatti jakaantuva, ollen tällä jakaantumisella tendenssinä yhdistyminen erilaisten historiallis-konkreettisten teiden ja kanavien kautta samassa pisteessä — sosialismissa, ja tästä johtuu, että sen luomalla kulttuurilla on kansalliset muodot proletariaatin diktatuurin olosuhteissa.

Olisi väärin, jos puhuisimme rinnan proletaarisesta kulttuurista, jolla jo on valmis sosialistinen sisältö ja muoto, ja kulttuurista, jolla on sosialistinen sisältö ja kansallinen muoto. Jos näin teemme, joudumme kysymyksen metafyysilliseen asetukseen. Proletariaatti ei luo eikä voi luoda rinnan kahta kulttuuria: kulttuuria, joka jo olisi sisällöltään ja muodoltaan sosialistista, ja kulttuuria, joka on sisällöltään sosialistista ja muodoltaan kansallista. Se luo vain yhtä kulttuuria, joka ylimenokaudella on sosialistista sisällöltään ja kansallista muodoltaan. Mutta olisi väärin, jos kieltäisimme tässä kulttuurissa jo olevan sosialistisen muodonkin elementtejä. Kutka tämän tekevät, he eivät ymmärrä marxilais-leniniläistä dialektiikkaa kulttuuri- ja kulttuurivallankumouskysymyksissä.

Tämä proletariaatin luoma kulttuuri on sosialismia rakentavaa kulttuuria, joka proletariaatin diktatuurin olosuhteissa käyttää kansallisissa muodoissa hyväkseen kaiken sen myönteisen ja kehityskykyisen, joka on kansallisissa kulttuureissa, muodostaen samalla niitä ehtoja, joissa lopullisesti tapahtuu sen muuttuminen sisällöltään ja muodoltaan yhdeksi sosialistiseksi, luokattoman yhteiskunnan kulttuuriksi.

Tov. Stalin puhuessaan XVI puoluekokouksessa tästä kysymyksestä korosti, että sosialistista kulttuuria ei voida pitää **kansallisuudettomana** kulttuurina... Todellisuudessa on proletariaatin diktatuurin ja sosialismin rakentamisen aikakausi SSSR:ssä kansallisten kulttuurien kukoistamisen kautta, kulttuurien, jotka ovat sosialistisia sisällöltään ja kansallisia muodoltaan... Kansallisten kulttuurien on annettava kehittyä, laajeta ja tuoda ilmi kaikki kehitysmahdollisuutensa, jotta täten muodostuisivat niiden yhdeksi ja yksimieliseksi yleiskulttuuriksi sulautumisen ehdot. Muodoltaan kansallisten ja sisällöltään sosialististen kultuurien kukoistus proletariaatin diktatuurin oloissa yhdessä maassa niiden yhdeksi sosialistiseksi (niin muodoltaan kuin sisällöltäänkin) ja yksikieliseksi yleiskulttuuriksi sulautumista varten sitten, kun proletariaatti voittaa koko maailmassa ja sosialismi tunkeutuu elintapoihinkin...» (Stalin XVII puoluekokouksessa KK:n selostuksessa).

Tässä Stalin kehittää marxilais-leniniläistä kulttuuri-teoriaa proletariaatin diktatuurin olosuhteissa. Hän alleviivaa, että sosialistinen kulttuuri ei voi olla muodoltaan ei-kansallista, vaan on sillä yksi tai toinen kansallinen muoto. Stalin ei puhu yleensä sosialistisesta kulttuurista proletariaatin diktatuurin olosuhteissa, vaan kansallisista kulttuureista, jotka ovat sosialistisia sisällöltään ja kansallisia muodoltaan. Hän ei aseta vastakkain kulttuuria, jolla on sosialistinen sisältö ja muoto, ja kulttuuria, jolla on sosialistinen sisältö, mutta kansallinen muoto. Hän asettaa kysymyksen dialektisesti eikä metafyysillisesti, kuten tekevät ne, jotka kieltävät proletariaatin luoman kulttuurin kansallisen muodon etapin.

Niiden ehtojen muodostuminen jossa lopullisesti tapahtuu proletariaatin luoman kulttuurin sisällön ja muodon yhteen sulautuminen yhdeksi sosialistiseksi, luokattoman yhteiskunnan kulttuuriksi, tapahtuu säälimättömässä luokkataistelussa kapitalisitisia aineksia vastaan. Proletariaatin diktatuurin olosuhteissa luodun kulttuurin erikoisuutena on leppymätön luokkataistelu-luonne. Sen

kehittyminen ja hegemonioituminen tapahtuu mitä ankarimmassa sodassa kapitalistisia aineksia ja niiden kulttuurin kelpaamatonta osaa vastaan. Tässä taistelussa muokkaantuu, ja kulutetaan pois kaikki proletariaatille porvarillisesta kulttuurista kelpaamaton niin sisältöön kuin muotoonkin nähden. Yksinpä proletaarisen kulttuurin porvarilliselta kulttuurilta saama muotokin on jo uusi laatu, — porvarillisen kulttuurin muodon taisteleva vastakohta.

Tätä eivät kuitenkaan käsitä tai eivät tahdo käsittää ne, jotka Vaganjanin tapaan kieltävät proletaarisen kulttuurin kansallisen muodon, sen paremmin kuin nekään, jotka muodollisesti tunnustavat tämän, mutta asiallisesti harjoittavat kysymyksen mitä törkeintä vääristelyä. Tuloksena tästä onkin, että niin suurvaltashovinistit kuin nurkkakuntalaisetkin kansalliskiihkoilijat löytävät toisensa tämän kysymyksen ympärillä ja liikuttavassa sopusyleilyssä harjoittavat mitä julkeinta marxilais-leniniläisen kulttuuriteorian ja kansallispolitiikan vääristelyä. Muodollisesti tosin on kumpaisellakin virtauksella eri lähtökohtansa. Suurvalta-shovinismin väkevöittämät opportunistit puhuvat kansainvälisyyden nimessä kieltäessään proletaarisen kulttuurin kansallisen muodon etapin. Näistä sanoo tov. Stalin:

"Tällaisten syrjäpyrintöjen edustajilla on mielipiteittensä lähtökohtana se, että kun kerran sosialismin voittaessa kansat tulevat sulautumaan yhteen ja niiden kansalliset kielet muuttumaan yhdeksi yleiskieleksi, niin on jo aika hävittää kansalliset erovaisuudet ja luopua tukemasta aikaisemmin sorrettujen kansojen kansallisen kulttuurin kehittämistä. He vetoavat tämän yhteydessä Leniniin, ottaen väärin hänen teoksistaan lainauksia ja joskus suorastaan vääristellen ja valehdellen Leninin kustannuksella" (Stalin, sama).

Näin tekee Vaganjankin.

Nurkkakuntalaiset kansalliskiihkoilijat tulevat samaan lähtemällä vaatimuksesta kulttuurityömme orientoimisesta porvarillisen kulttuurin mukaan tai tulkiten väärin proletaarisen kulttuurin kansallisen muodon tunnusta. Esim. Domball ynnä eräät muut puolalaiset menshevikit kieltävät puolalaisen proletariaatin mahdollisuuden rakentaa liitossa muiden SSSR:n kansallisuuksien työtätekevien kanssa kulttuuria, joka on sosialistista sisällöltään ja kansallista muodoltaan, ilman orientoitumista fasisti-Puolan kulttuurin kanssa. Samanlaisia tunnuksia ovat esittäneet useat muutkin menshevikit ja ns. kansallisdemokratian edustajat.

Mutta älkäämme lähtekö merta edemmäksi kalaan.

Suomenkielisestäkin kirjallisuudesta on viljalti löydettävissä esimerkkejä, joista selvästi kuvastuu nurkkakuntalainen kansalliskiihkoilu ja marxilais-leniniläisen kulttuuriteorian vääristely. Mainitsen näistä vain muutamia.

Tov. S. Makarjev nosti v. 1929 **Puna-Kanteleen** n:o 5 kysymyksen «kanteleen palauttamisesta oikeuksiinsa ja niiden joukkovalmistuksesta ja väestölle toimittamisesta», kuten hän sanoo. Tätä ehdotustaan tov. Makarjev perustelee sillä, että kanteleella on huomattava sijansa Kalevalan-runouden yhteydessä, joka «ollen karjalais-suomalaisen kansanrunouden luonteenomaisena eepoksena on samalla merkkinä k a n s a l l i s e n i t s e t u n n o n kohoamisesta» (harvennus minun K. V.). Edelleen tov. Makarjev korostaa kanteleen merkitystä kulttuurivallankumouksen aseena, kansallisen kulttuurin muodon yhtenä ilmaisijana, ja tekee ehdotuksen, että «kantele palautettaisiin oikeuksiinsa» ja ryhdyttäisiin niiden joukkovalmistukseen ja väestölle toimittamiseen.

Tähän tov. Makarjevin ehdotukseen yhtyi ihastuneena tov. Ivatshev perustellen kantaansa puolueen ja neuvostovallan politiikalla taidekysymyksissä, selittäen että Karjalassa ei voida kehittää proletaarista musiik-

kia kansallisessa muodossa ilman kanteletta.

Tämä väite, joka on tov. Makarjevinkin ehdotuksen perusteemana, ei ole oikea. Tässä ilmeisesti sotketaan kysymys proletaarisen kulttuurin kansallisesta muodosta. Ymmärretään kysymys mekaanisesti, muoto irrallisena sisällöstä. Tai aiotaan keskustelu sitoa vain pelkkään muoto-kysymykseen huomion pois kääntämiseksi siitä, mitä mahdollisesti sen takana piilee. Tov. Makarjev puhuu kanteleen suuresta osuudesta «kansallisen itsetunnon» kohottajana. Sellaisenako sitä nytkin tarvittaisiin? Toisin sanoen: nurkkakuntalaisen kansalliskiihkoilun aseena. Ainakin kanteleen puoli-pakkokeinoilla palauttaminen (kuten Makarjev ehdottaa) sen siksi tekisi. Ja sellaisena sitä on viime aikoina alettu Suomessakin käyttää, järjestämällä erikoisia kantele-iltoja radion välityksellä jne.

Proletaarisen kulttuurin kansallisen muodon tunnusta ei ole tulkittava mekaanisesti, kuten sen tässä tapauksessa tekevät toverit Makarjev ja Ivatshev, yrittäen keinotekoisesti loihtia esiin muotoja, jotka ovat eläneet yli aikansa jo kulttuurin porvarillisessa kehitysasteessa. Samaa on sanottava n.k. sampolaisuudesta, joka on näihin asti rehottanut iljettävän äitelänä kaunokirjallisten julkaisujemme sivuilla.

Tämän lajin opportunistit ja marxilais-leniniläisen kulttuuriteorian hämääjät pyrkivät siirtämään sellaisenaan porvarillisen kulttuurin elementit proletaariseen kulttuuriin vallankumouksellisesti arvostelematta ja uudestimuokkaamatta niitä proletariaatin tarpeisiin ja hylkäämättä niistä kaikkea sitä, mikä ei voi proletariaattia hyödyttää sen historiallisessa tehtävässä kapitalismin hävittämisessä ja sosialismin rakentamisessa. Tämä on proletaarisen kulttuurin kansallisen muodon varjolla tapahtuvan porvarillisen ideologian ja vastavallankumouksellisten kansallis-demokraattisten tunnusten salakuljetusta. Ja kuten sanottu: tätä on jo vuosikausia harjoitettu suomenkielisessäkin kirjallisuudessa tulematta se sanottavammin pöyhityksi ja säälimättömällä kritiikillä tuhotuksi.

Otan tähän muutaman näytteen tämän lajin tuotannosta.

KARJALA.

Kaunis ompi Karjalamme, kivikkoinen karumaa,
sitä huokuu hongikkomme. Lehvikkömme laulahtaa.
Tääll' ei tosin ruusut tuoksu, satakielet soittele,
koskien ja virtain juoksu mahtava on kantele.

(Puna-Kantela v. 1929 n:o 4)

UUTEEN TYÖHÖN.

Nyt uuteen työhön uutteraan,
te urhot Karjalamme!
Tää kutsu soikoon kautta maan,
Kun uutta rakennamme.

On valta käissä raatajain,
on sorronkahleet lyöty,
soi uusi laulu kajahtain;
"Sen teemme, mist' on hyöty!"

Jos vaarassa on kodin lies
ja sotatorvet soivat,
niin nuori, vanha, vapaa mies
aseissa olla voivat.

He rantojansa puolustaa
ja kotikontujansa,
joit' ikikuuset varjostaa,
on sähkö valonansa.

Nyt joukkovoima, joukkotyö
vie Karjalankin valoon,
on poistunut jo synkkä yö,
käy onni joka taloon.

(Puna-Kantele, v. 1928 n:o 1)

MUN VENOSENI.

Isä mulle kerran venhon laittoi,
käski sillä joskus soutaa.
Soutaa silloin, kun on mysky poissa,
käski sillä joskus soutaa.

Kertoi mulle: "Älä jätä veteen
syksyn yössä, tuulen lyötäväksi.
Älä jätä pientä venhettäsi,
syksyn yössä tuulen lyötäväksi".

Kävin usein sillä soutamassa;
soudellessa lauleskelin aina.
Kalamatkoillani järven taakse
soudellessa lauleskeli aina.

Mutta nousi syksyn myrskytuuli,
piti nostaa pieni venho maalle.
Järven peittää sinipeiteliina
piti nostaa pieni venho maalle.

(PunaKantele, v. 1929 n:o 2)

"Näkipä kuu, miten riistetään rahvaalta Sampo, näki Kalevalan sankarin kantele polvella, kuuli lähtövirren virittämisen... Hevoset höyryävät ja sisukkaina ääntelevät, sillä raskas on saatella Sampo. Mutta hilpeinä yön hiljaisuudessa kulkuset helisevät ja metsä kuiskii: — Tule tervehenä, tule jälleen! — Toiste tule, viikommin viivy."

(Puna-Kantele, v. 1928 n:o 1)

Ajattelen, että nämä esimerkit jo riittänevät todistamaan väitteeni meillä ilmenevästä porvarillisen ideologian ja kansallisdemokratismin salakuljetuksesta proletaarisen kulttuurin kansallisen muodon varjolla. Runossa «Mun venoseni» on kuvaannollisesti esitettynä sosialismin rakentamisvastainen tunnus ja luokkataistelun kieltäminen. Suorasanaisessa pätkässä taasen kuvataan sosialismin rakentamista «uuen Sammon saa'antana», tai oikeammin: vanha Sampo, sadun ihmemylly, palautetaan jälleen «oikeuksiinsa» kuten vaatimus kanteleeseen nähdenkin on tehty, — ja siinä se sosialismi sitten onkin! Helppoa ja yksinkertaista, mutta kauhean sotkuista! Tällaisesta meidän on päästävä ja nopeasti. Porvarillisen ideologian salakuljetuksesta ja vastavallankumouksellisesta keinottelusta proletaarisen kulttuurin kansallisella muodolla on tehtävä päättävästi loppu julistamalla säälimätön sota tämän salakuljetuksen ja keinottelun kaikkia ilmenemismuotoja vastaan.

Mutta kansallisdemokraattiset tunnukset eivät esiinny ainoastaan tässä muodossa. Karjalassa on myöskin työnnetty esiin karjalan kirjakielen luomistunnus. Tämän tunnuksen siivittäjiksi ovat antautuneet kielitieteilijät Aptekar, Byikovskij, Bubrich ym., jotka yrittävät tieteellisesti etsiä syntymätodistusta erikoiselle karjalan kirjakielelle ja revisioida puolueen ja sen leniniläisen keskuskomitean noudattamaa kielipolitiikkaa Karjalaan nähden. Aptekar ja Byikovskij kirjoittavat: «KASNT:ssa on valtion kielenä, ei elävä puhekieli, vaan suomenkieli, jota eivät ymmärrä Karjalan työtätekevät joukot. Karjalankieli on tähän saakka ollut Neuvosto-Karjalassa ilman kirjakieltä... Tuskin tarvitsee osoittaa, että tämä kelaa vettä Suomen fasistien johtajien shovinistiseen myllyyn, jotka haaveilevat Karjalan valtausta ja alueensa laajentamista aina Uralille ja Volgalle saakka».

En pidä tarpeellisena lähteä yksityiskohtaisemmin käsittelemään tätä kysymystä, koska tov. Rovio on jo aikaisemmin kirjoittanut siitä sangen tyhjentävästi tässä julkaisussa. (Katso **Kommunisti,** n:o 8, v. 1931). Tyydyn merkitsemään vain, mihin joudutaan kun vajotaan «puhtaaseen» tieteeseen, noudattamatta marxilais-leniniläisen teorian ehdotonta vaatimusta, että jokainen yhteiskunnallinen kysymys on tutkittava sen määrätyissä historiallis-konkreettisissa puitteissa. Aptekar ja Byikovskij ynnä heidän kannattajansa pyrkivät mekaanisesti tulkitsemaan leniniläistä kansallisuuspolitiikkaa ja joutuvat tällätavoin natsionalismin äänitorviksi. Heidän virheittensä lähtökohtana on niiden historiallis-konkreettisten olosuhteiden ymmärtämättömyys, jossa karjalankieli on kehittynyt, ja oman kirjakielen ehdollisen merkityksen tajuamattomuus kulttuurivallankumouksen toteuttamisen aseena. He eivät käsitä, että «kysymyksiä, jotka ovat yhteydessä kansallisiin kulttuureihin ja kansallisuuksiin, ei voida ratkaista yhden valtion — Neuvostoliiton rajoissa» (Stalin).

Edellä jo osoitin, että proletariaa-

tin luoma kulttuuri on ylimenokaudella sosialistista luonteeltaan, mutta kansallista muodoltaan. Mutta tämä muotokin on jo uusi laatu, proletariaatille myönteinen, sen luokkataistelua edistävä laatu kaiken kansallisuussorron jätteiden ja kansallisten eroavaisuuksien hävittämiseksi. Tämä muoto ei ole ristiriidassa proletaarisen kulttuurin kansainvälisen, sosialistisen sisällön kanssa. Päinvastoin. Ainoastaan tässä muodossa voi proletariaatin kulttuuri kehittyä, kasvattaa joukkoja kansainvälisyyden hengessä ja lujittaa proletariaatin diktatuuria. Tämä muoto palvelee sillä aseena ottaakseen kapitalistisesta kulttuurista kaiken kelvollisen, muokatakseen sen uudesti. Tämä muoto on sillä aseena taistelussa hävitettäviä luokkia ja niiden jätteitä vastaan, jotka yrittävät lietsoa natsionalismia eri kansallisuksiin kuuluvien työtätekevien keskuudessa ja täten horjuttaa proletariaatin diktatuuria. Opportunistit eivät tahdo käsittää tätä, vaan lähtevät tätä kysymystä vääristelemään ja innoittamaan natsionalistisia virtauksia, aseistamaan hävitettäviä luokkia sen avulla.

Muoto ja sisältö eivät ole toisiaan poissulkevia eivätkä tässä tapauksessa toistensa kanssa ristriidassa, vaan vastakohtaisessa yhteydessä, luoden taistelussa porvarillisen kulttuurin kelpaamattomia aineksia vastaan niitä ehtoja, joissa tapahtuu muodon ja sisällön yhteen sulautuminen. Tässä ilmenee se, jota tov. Stalin nimittää «leninismin dialektiikaksi kansallisen kulttuurin kysymyksessä».

Tämä «ristiriitaisuus» säilyy proletaarisessa kulttuurissa vielä senkin jälkeen, kun proletariaatin diktatuuri on pystytetty maailman mittakaavassa. Sillä perustuen työtätekevien kansallisiin eroavaisuuksiin säilyy se niin kauan, kun on näitä eroavaisuuksiakin. Ja nämä eroavaisuudet säilyvät vielä kauan aikaa senkin jälkeen, kun proletariaatin diktatuuri on pystytetty kaikkialla maailmassa.

Tästä sanoo Lenin:

> "Kansalliset ja valtiolliset eroavaisuudet kansojen ja maiden välillä... tulevat säilymään vielä hyvin kauan senkin jälkeen, kun proletariaatin diktatuuri on pystytetty koko maailman mittakaavassa" (K.t. XVII. siv. 178).

Nämä eroavaisuudet tulevat häviämään vasta sen jälkeen, kun on muodostunut ehdot kansallisuuksien ja kielten yhteen sulautumiselle, silloin kuin tapahtuu valtion kuoleminen ja «sosialismi tunkeutuu elintapoihinkin» (Stalin).

Mutta proletariaatin diktatuurin pystyttäminen jo yhdessä maassakin ja sen eri kansallisuuksien yhteen liittyminen keskinäisen, vapaaehtoisen sopimuksen pohjalla neuvostojärjestelmässä laskee pohjaa tälle yhteen sulautumiselle. Tämä yhteen sulautuminen ilmenee yhteisessä suunnitelmallisessa taloudessa, yhteisessä puolustusliitossa, valtiollisessa ja taloudellisessa tasa-arvoisuudessa «rajapylväiden ja tulliesteiden hävittämisessä vanhassa mielessä eri kansallisuuksien väliltä» (Stalin). Se ilmenee kansallisessa mielessä rauhallisena, eri kansojen ja kansallisten ryhmien keskinäisenä vuorovaikutuksena, mutta luokkamielessä eri kansallisuuksiin kuuluvan proletariaatin tiukassa yhteistaistelussa kapitalististen luokkien ja niiden jätteiden ja ideologian hävittämiseksi, luoden ja raivaten niitä ehtoja, joissa luokkien hävittämisen jälkeen ja sosialismin voittaessa kaikkialla maailmassa tapahtuu kansallisten eroavaisuuksien täydellinen häviäminen.

Proletariaatin diktatuurin aika on siis eri kansojen ja kansallisten ryhmien todellisen poliittisen ja taloudellisen tasa-arvoisuuden aikaa, jossa ne vasta ensimäisen kerran koko ihmiskunnan historiassa voivat purkaa itsestään kaiken luovan ja myönteisen. Tämän tähden se on myös «kansallisten kulttuurien kukoistuksen ai-

kaa», kuten tov. Stalin sanoo. Kaikenlaiset pyrkimykset, jotka tähtäävät kansojen ja kansallisten ryhmien väkivaltaiseen yhteensulattamiseen ja kansallisten tasavoltojen hävittämiseen tai niiden irroittamiseen pois keskinäisestä liitosta muodossa tai toisessa, ovat taantumuksellisia ja tähtäävät proletariaatin diktatuurin etuja vastaan.

Tämän tähden on myös välttämätöntä, että me säälittä murskaamme jokaisen yrityksen, joka tähtää marxilais-leniniläisen kulttuuriteorian ja kulttuurivallankumoustunnuksen vääräntämiseen ja niiden revisioimiseen. Tällä hetkellä, jolloin XVII puoluekonferenssin päätöksen mukaan on edessämme toisen 5-vuotissuunnitelman aikana «kapitalististen ainesten ja yleensä luokkien lopullinen likvidoiminen, niiden syiden täydellinen hävittäminen, jotka synyttävät luokkaerovaisuutta ja riistoa, kapitalististen jätteiden hävittäminen taloudesta ja ihmisten tietoisuudesta sekä maan koko työtätekevän väestön muuttaminen luokattoman sosialistisen yhteiskunnan tietoisiksi ja aktiivisiksi rakentajiksi», vaaditaan, että me taistelemme entistä valppaammin kaikkia marxilais-leniniläisen teorian ja käytännön vääristelyjä vastaan, ilmenivätpä ne sitten missä muodossa tahansa, sekä kaikella voimakkuudella painamme kulttuurivallankumouksen vipua.

V. ADOROTSKI

Marxin Pääomasta

JO on ehtinyt vaihtua muutamia sukupolvia siitä pitäen kuin 65 vuotta sitten ilmestyi *Pääoman,* tuon maailmankirjallisuuden nerokkaimman teoksen, ensimmäinen osa. Niistä muutoksista huolimatta, joita sen jälkeen kuluneena aikana on historiallisissa olosuhteissa tapahtunut, tuo teos on säilyttänyt täyden merkityksensä. Proletariaatille se on sen taisteluissa ehdottoman välttämätön. Tällä Marxin teoksella on ollut käänteentekevä merkitys, sillä siinä antoi hän ensi kerran täyden selityksen kapitalistisesta järjestelmästä, selityksen sen synnyn ja olemassaolon laeista samoinkuin myös sen tuhoutumisen laeista. Tuo teos teki mahdolliseksi kapitalismin ymmärtämisen perin juurin ja loppuun saakka. Samalla ratkaisi Marx sellaisia kysymyksiä joiden ratkaisemiseksi inhimillinen ajatus oli tehnyt työtä yli kaksi tuhatta vuotta.

Pääoman niin teoreettinen kuin käytännöllinenkin merkitys on valtaava. Nykyisen maailmanhistorian suurtapahtumat, maailmansota, sitä seuranneet vallankumoukset, nyt jo useita vuosia vallinnut kapitalismin maailmankriisi — kaikkea sitä olisi mahdoton ymmärtää, ellei olisi *Pääomaa,* ellei Marx olisi tehnyt jättiläismäistä tieteellistä tutkimustyötään. Sellaisia tapahtumia kuin neuvostojärjestelmän luominen, proletariaatin diktatuurin voitto ja niin valtavasti kehittyvä sosialistinen rakennustyö Neuvostoliitossa ei olisi voinut tapahtua, ellei olisi ollut bolshevistista marxilaisella teorialla aseistettua puoluetta, teorialla, joka on niin nerokkaasti esitetty *Pääomassa.*

Lausunnossaan Marxin kirjasta *Poliittisen taloustieteen arvosteluun* Engels kirjoitti, että "proletaarisen puolueen koko olemassaolo on kehkeytynyt poliittisen taloustieteen tutkimisesta". Vain sellaisen kapitalismin kehityslakien tutkimisen perustalla, kuin minkä suo-

ritti Marx, avautuu maailmanhistorian valtaisimman vallankumouksen, proletaarisen vallankumouksen perspektiivi, vallankumouksen, jonka tehtävänä on luoda "työtätekeväin elämälle todella inhimilliset olosuhteet", sellaiset olosuhteet, jolloin ihmiset voivat "täysin tietoisesti itse luoda omaa historiaansa". *Pääomassa* on meillä mallinäyte Marxin luoman dialektisen materialismin metoodin käyttämisestä.

"Ellei Marx jättänytkään "*Logiikkaa*" (kirjoitettuna isolla kirjaimella) jätti hän Pääoman *logiikan,* ja sitä pitäisi visusti käyttää tässä kysymyksessä". kirjoitti Lenin 1915, jolloin hän erikoisesti tutki Hegeliä ja materialistista dialektiikkaa. "Pääomassa on sovellettu yhteen tieteeseen logiikka, dialektiikka ja materialismin tietoamisteoria (ei tarvita kolmea sanaa; se on yksi ja sama) ottamalla kaikki arvokas Hegeliltä ja viemällä tuota arvokasta eteenpäin" (Lenin).

Marx tarkastelee *Pääomassa* "yhteiskunnan taloudellisen formation kehitystä luonnonhistoriallisena prosessina,, (Marx, *Esipuhe Pääoman I osan ensimmäiseen painokseen).* Lenin näkee tässä *Pääoman* "perusaatteen". Tutkiessaan kapitalismin tuotannollisia suhteita koko nykyaikaisen yhteiskunnan perustana, Marx panee merkille myös sen ylle kohoavat päällysrakenteet, poliittiset ja muut suhteet ja kokonaisuuden (niin perustan kuin päällysrakenteenkin) heijastuksen ihmisten tietosuudessa. Olemassaolevien taloudellisten ilmiöiden ja niiden kehitystendenssien analyysin pohjalla Marx osoittaa kapitalismin kiertämättömän romahduksen ja antaa analyysin kommunistisen yhteiskunnan peruspiirteistä, yhteiskunnan, joka on luotava proletariaatin diktatuurin kaudella. Marx tutkii kapitalismin *historiaa* ja analysoi tuosta historiasta johtopäätöksiä tekeviä *käsitteitä.* Joka askeleella vahvistavat Maxin analyysin tosiasiat ja käytäntö.

"Marx analysoi **Pääomassa,** — kirjoittaa Lenin — aluksi yksinkertaisinta tavallisinta, useimmin esiintyvää, jokapäiväisintä, miljardeja kertoja tavattavaa porvarillisen (tavara-) yhteiskunnan **suhdetta:** tavarain vaihtoa. Analyysi paljastaa tässä yksinkertaisimmassa ilmiössä (tässä porvarillisen yhteiskunnan "solussa") nykyisen yhteiskunnan **kaikki** ristiriidat (tai **kaikkien** ristiriitojen idut). Myöhempi esitys näyttää meille näiden ristiriitojen ja tämän yhteiskunnan kehityksen (sekä kasvun **että** liikunnan) sen eri osien summassa, sen alusta alkaen loppuun asti". (Lenin), **Kysymykseen dialektiikasta,** Suom. laitos: Mater. ja empiriokrit. s. 316).

Tuon yksityisten tosiasiain ja erillisten yksityskohtien syvällisen tutkimisen yhdistyminen monimutkaisen prosessin tutkimiseen kaikessa kokonaisuudessaan, löydettyjen lakien koetteleminen ja niille vahvistuksen hakeminen historiallisesta käytännöstä, teorian koskaan katkeamaton yhteys proletariaatin luokkataisteluun, siinä Marxin materialistisen dialektiikan erikoiset ominaisuudet.

"Poliittisen taloustieteen voi muuttaa positiiviseksi tieteeksi, kirjoittaa Marx eräässä kirjeessään Engelsille — vain sillä tavalla että toinen toistaan vastaan taistelevain teoriain tilalle asettaa toinen toistaan vastaan taistelevat tosiasiat ja todelliset vastakohtaisuudet, jotka muodostavat ensimainittujen salatun perustan". (Kirje 10. 1868). Sen myös Marx tekee johdonmukaisesti *Pääomassaan.* Marxin taloudellisen teorian pohjana on *materialistinen historiankäsitys.* Marxin luoma lisäarvoteoria antaa tyhjentävän selityksen kapitalistisen riiston olemuksesta ja täyden käsityksen siitä, mistä johtuu proletariaatin luokkataistelu.

"Marxin **Pääoma** on syvästi puoluekantainen, eikä voi muuta olla niin läpikotaisin materialistinen teos, kuin on tuo kirja. "Minä toivon puolueellemme voittavani tieteellisen voiton" — kirjoitti Marx erääs-

sä kirjessään Weidemeyerille talousopillisten töittensä johdosta. Marx paljastaa kaikki antagonismin ja riiston muodot auttaakseen proletariaattia puistamaan ne harteiltaan" (Lenin: **Mitä ovat kansan ystävät**).

Tietenkään ei voi muuten olla kuin että tällaista tiedettä, tällaista teosta vastaan käydään porvariston ja sen kirjavan lakeijajoukon taholta silmitöntä sotaa.

Pääoma johtaa ymmärtämään koko kapitalistisen yhteiskunnan asioiden monimutkaisen yhteyden. Ja jos "kerran on ymmärretty asioiden yhteys, romahtaa koko teoreettinen usko olemassaolevan järjestyksen välttämättömään ainaisuuteen, romahtaa jo ennen sitä kuin tuo järjestys sortuu käytännössä", kirjoittaa Marx eräässä kirjeessään Kugelmannille (11, VII. 1868), ja tekee johtopäätöksen: "Siis jo hallitsevien luokkien ehdoton etu vaatii järjettömän sekasotkun ikuistuttamista".

Kaikkein yksinkertaisinta olisi ollut vaikenemalla tappaa moinen kirja. Ja alussa porvaristo käytti juuri sitä taktiikkaa. Sikäli kuin porvarillisessa lehdistössä ja kirjallisuudessa kirjoitettiin Marxista, niin oli se parhaasta päästä parjausta ja tökeröä virnistelyä. Marx oli, Engelsin sanontaa käyttääksemme, eniten haukuttu ihminen maailmassa. Parjatessaan Marxia ja pyrkiessään vaikenemalla tappamaan hänen teoksensa porvarilliset oppineet samaan aikaan varastivat hänen ajatuksiaan ja väärensivät niitä. Monen monet Marxin keksinnöt (kuten esimerkiksi rahateoria, tuotannon keskittymisteoria ja joukko muita) tietenkin porvarillisesti vääristelyinä alkoivat figureerata kaikissa porvarillisissa oppikirjoissa ilman että millään tavalla mainittiin niiden alkuperäistä luojaa.

Proletariaatin luokkataistelu kohosi kuitenkin jo sellaiselle asteelle, että kävi mahdottomaksi yksinkertaisesti vaieta *Pääomasta*. Nyt tulee porvariston taistelutaktiikka marxismia vastaan kaksinaiseksi. Rinnan marxismin suoranaisten kumoamisyritysten kanssa näemme sen valheellista tunnustamista sanoin ja katalinta vääristelyä teoin. Karl Musan "Anti-Marx" tapaisen kirjan Anti-Marxien rinnalla porvaristo on nyt valmis sietämään "Vale-Marxia" II internationalen väärennettyä Marxia. Se on se tunnettu temppu, josta Lenin puhuu teoksessaan *Valtio ja vallankumous:* tehdä vallankumouksellisten ajattelijain ja sorrettujen luokkien johtajain opeista "vaarattomia pyhäinkuvia, niin sanoaksemme kanonisoida ne, antaa vissi maine niiden *nimille* sorrettujen luokkien "viihdyttämiseksi" ja niiden puijaamiseksi, tehdä ontoksi vallankumouksellisen opin *sisältö,* tylsentää sen vallankumouksellinen kärki, madaltaa se".

Marx opetti, että kriisien mahdollisuus on itse tavaran kiertokulun järjestelmässä, että niiden välttömättömyys johtuu itse kapitalistisesta tuotantotavasta, jolla on valtaisat tuotantovoimat ja samalla rajoitettu kulutus [1]) ja jonka järjestelmän vallitessa yksityiset yrittäjät ajavat takaa voittoa samalla kuin täydellisesti puuttuu tietoinen suunnitelmallinen kansan koko talouselämän prosessin kokonaisuudessaan johtaminen; että syy kriiseihin on itse kapitalistisessa tuotannossa, siinä että yhteiskunnallinen tuotanto ja yksityinen anastus ovat yhteensovittamattomat.

Marx sanoo, että pulat voidaan voittaa vain siten, että proletariaatti hävittää kapitalismin ja luo sosialistisen talouden. Mutta sosialifasistinen teoreetikko Naftali saarnaa, että jo kapitalismin vallitessa voidaan voittaa pulat, että "konjunktuuritkin ovat suunnitelmallisen jär-

---

1) Engels kirjoitti kirjeessään F. Langelle 29. III. 1866: "Tuotannon äärirajoja ei määrää nälkäisten vatsojen lukumäärä, vaan maksukykyisten ostajain lukumäärä.

jestelyn ulottuvilla, että ne voivat olla talouspolitiikan kohteina". "Talouspolitiikan, ammattiliittojen ja sosialististen puolueiden tarkoitusperänä on kriisien voittaminen, heikentäminen ja ehkäiseminen"— saarnaa tämä "marxilainen", niinkuin se olisi mahdollista tehdä säilyttämällä kapitalismi, pysymällä sen puitteissa, kajoamatta itse sen perusteihin.

Marx opetti, että proletariaatin ja porvariston edut ovat täysin vastakkaiset, mutta Kautsky saarnaa, että "on olemassa vissi sopusointu proletariaatin ja kapitalistien etujen välillä.[1])

Marx opetti että proletariaatti ei voi kapitalismin hävittämisestä menettää mitään muuta kuin kahleensa, mutta Kautsky päätyy sellaiseen tylsäjärkisyyteen ja halunkkimaisuuteen, että kutsuu proletariaattia puolustamaan kapitalismia. [2])

Taistelu marxismin väärentämistä vastaan, marjismin vallankumouksellisen teorian puolesta, materialistisen dialektiikan puolesta, Marxin teorian väärentäjien paljastaminen on eräs oleellisimpia tehtäviämme. Proletariaatti käy Neuvostoliiton kommunistisen puolueen ja Kominternin johdolla, marxismi-leninismin lipun alla taistelua kommunismin puolesta ja inhoten heittää syrjään Kautskyt, Naftalit ja muut pääoman palkkarengit, jotka syytävät vallankumouksellista proletariaattia ja sen johtajia vastaan, kaikkia niitä vastaan, jotka todella rakentavat kommunismia, kaiken sen saman parjaustulvan, jonka heidän edeltäjänsä syytivät itse Marxia vastaan, silloin kuin hän eli ja loi suuren teoksensa.

On erinomaisen hyödyllistä ja opettavaista palauttaa muistiin, minkälaisissa olosuhteissa Marx sai elää valmistaessaan tieteellistä pääteostaan.

Eräässä Marxia koskevassa artikkelissa on Engels nimittänyt *Pääomaa* kokonaisen elämän tieteelliseksi työksi. V. 1843 Marx aloitti kapitalistisen talousjärjestemän syvällisen tutkimisen. Marx itse merkitsee tuon vuoden useamman kerran. Tehtyään sen keksinnön, että oikeudellisten suhteiden ja valtiomuotojen selitystä ei saa hakea paremmin niistä itsestään kuin niinsanotun ihmishengen yleisestä kehityksestä, vaan on sitä haettava ihmisten aineellisista suhteista, heidän tuotantosuhteistaan, että yhteiskunnan anatomiaa tutkii poliittinen taloustiede, Marx kävikin käsiksi juuri tuon tieteen tutkimiseen.

Jo ennen v:n 1848 vallankumousta oli Marx päässyt oikeaan käsitykseen itse kapitalististen suhteiden perustasta. Se perusta oli tuotannonvälineitä omistamattoman proletariaatin riisto, jota harjoittavat kapitalistit, tuotanvälineiden omistajat. V. 1847 kirjoittamissaan luennoissa Marx korostaa, että juuri siinä se on ydin, että vain silloin kuin yhteiskunta jakaantuu noihin kahteen luokkaan, proletaareihin ja kapitalisteihin, saavat tuotannonvälineet pääoman ominaisuuden, tulevat pääomaksi. Mutta siihen aikaan ei Marx vielä ollut täysin viimeistellyt talousopillista teoriaansa. Sellaisissa vuodelta 1847 peräisin olevissa tuotteissa kuin yllämainitut luennot, *Filosofian kurjuus*, *Kommunistinen manifesti* tapaamme selvän *yleisen* käsityksen kapitalististen suhteiden olemuksesta ja niiden kehitystendenssistä. Mutta yksityiskohdissaan oli teoria vielä

---

1) Kautsky: Esipuhe Pääoman II osan saksankieliseen "Kansanlaitokseen".

2) "Yhtä enemmän ja enemmän osoittautuu proletariiaatti olevan sellaisessa asemassa, että sen tehtäviin ei kuulu ainoastaan kapitalistisen tuotantotavan voittaminen ja sen vaihtaminen sosialistiseksi, vaan myös tuon tuotantotavan lakien suojeleminen suurpääoman monopolistien aiheuttamalta väkivallalta, monopolistien, jotka toimivat liitossa suuragraarien, kenraalien, byrokraattien, professorien jne. kanssa "(Esipuhe Pääoman II osan saksank. laitokseen).

muokkaamaton. Niinpä Marx vielä siihen aikaan käytti esim. porvarilliselta poliittiselta taloustieteeltä perittyä terminologiaa mm.: työläiset myyvät kapitalistille *työnsä,*; työpalkka, yhtä kuin *työn* hinta.

Että Marx jo tällöin pohjaltaan käsittää todellisen suhteen olemuksen käy ilmi esim. sellaisista sanonnoista kuin: "työläinen myy itseään kappaleittain", "myy niin ja niin monta tuntia omasta elämästään", vuokraaja ostaa päiväläiseltä tämän "työn ja voiman", "tuotantovoima". (*Palkkatyö ja pääoma,* 1847). Mutta vasta *Pääomassa* (I osa 1867) on jo lopullinen, tarkka, täsmällinen sanonta: "työläinen myy *työvoimansa* (Arbeitskraft).

Vuoden 1848—49 vallankumouksen jälkeen, vuodesta 1850 lähtien tuli Marxille taas aika, jolloin hänen piti pääasiassa uurastaa tieteellisessä työssään. Mutta olisi virhe luulla, että Marxilla tällöin oli viljalti aikaa syventyä tieteellisiin tutkimuksiin. Ankaralla taistelulla oli hänen tapeltava itselleen mahdollisuus suurten keksintöjensä tieteelliseen muokkaukseen. Maanpakolaiselämän raskaissa olosuhteissa Lontoossa, ainaisessa taloudellisessa ahdingossa ja suoranaista puutetta kärsien, ollen pakoitettu tekemään ansiotöitä[1]) saattoi Marx vain Engelsin avustamana ja tukemana luoda suuren teoksensa, valmistaa *Pääoman* ensimmäinen osa painoon (1867) ja huoltaa sen toinen painos (1872)."2)

Meillä ei ole tässä tilaisuutta kaikissa yksityiskohdissaan kuvata niitä raskaita olosuhteita, joissa Marx joutui työskentelemään. Marxin ja hänen perheensä jäsenten sairaudet, lasten kuolema, joukko pieniä mutta tavattoman epämiellyttäviä ja väsyttäviä kiusoja, jotka aiheutuivat lihakauppiaalle, vihanneskauppiaalle, suutarille, lääkärille jne. velkaantumisesta — kaikki tuo vainosi Marxia varsinkin emigranttielämän parina ensimmäisenä vuosikymmenenä. Piti tosiaan olla rautainen työkyky ja sisu sellaisissa oloissa tehdä sitkeästi mitä suurimmalla huolellisuudella monipuolisia tieteellisiä tutkimuksia, syventyä pienimpiinkin yksityiskohtiin, jättämättä mitään tarkastelematta ja tutkimatta. Engels mainitsee berliniläisessä sanomalehdessä *Die Zukunft* 1869 julkaisemassaan Marxia koskevassa artikkelissa Marxin harvinaisesta huolellisuudesta, joka "ehkäisi häntä julkaisemasta yleisölle töittensä tuloksia systemaattisessa muodossa ennenkuin hän oli täysin tyytyväinen niin niiden muotoon kuin sisältöönkin, ennenkuin hän oli itse täysin vakuutettu siitä, ettei hän ollut jättänyt yhtäkään ainoata asiaa koskevaa kirjaa läpilukematta, ei yhtään vastaväitettä, jota hän ei olisi setvinyt ja selvittänyt, että jokainoa kysymys oli täysin tyhjentävästi käsitelty".

Uskomattomat vaikeudet voittaen Marx teki täysin tietoisena työnsä tärkeydestä ja puoluepoliittisesta merkityksestä. Tehden huomioita lähestyvän kriisin ilmiöistä Marx kirjoitti Engelsille 26. IX 1856: "Tuskinpa meidän tarvitsee enää pitkäksi aikaa jäädä tänne katselijoiksi... meidän "mobilisointimme" on luultavasti lähellä". Odottaen

1) "Päivä on minun tapettava palkkatyössä" (Kirje Lassallelle 21. XII. 1857) minä en ole aikani isäntä, vaan orja. Omaan käyttööni jää minulle yö, mutta alinomaa uusiintuvat maksataudin kohtaukset taas katkaisevat nuo yötyöt." (22. II. 1858).

2) Muut kolme osaa jäivät Marxilta käsikirjoituksiksi, jotka monasti olivat kirjallisessa ja toimituksellisessa suhteessa sangen muokkaamattomassa asussa joskus pelkästään ensi hahmoitelmina. Marxin kuoleman jälkeen Engels julkaisi osan noista käsikirjoituksista tehden jättiläistyön niiden painokuntoon saattamiseksi: Pääoman toinen osa ilmestyi 1885 kolmas osa 1894.

kriisin nostattavan uuden vallankumouksen ja mainiosti käsittäen, että silloin ei ole enää aikaa tieteellisiin tutkimustöihin, Marx kiirehti suorittamaan loppuun talouspoliittisen teoriansa muokkaamisen. Joulukuun 8 p:nä 1857 hän kirjoitti Engelsille: "Minä teen työtä kuin hullu läpi yöt taloudellisten tutkimusteni johtopäätösten viimeistelemiseksi, jotta minulla olisi valmiina edes yleinen selvä katsauskirjoitus ennenkuin vedenpaisumus tulee".

Marxilla oli voitettavana kahdenlaisia esteitä ja vaikeuksia *Pääomaa* tehdessään. Ensiksi hän pyrki selvittämään kysymyksen itselleen kaikissa yksityiskohdissaan. Toiseksi hän pyrki esityksessä mahdollisimman suureen helppotajuisuuteen. Kirjansahan hän kirjoitti työväenluokalle, auttaakseen sitä nopeimmin ja mahdollisimman vähin vaikeuksin puistamaan harteiltaan palkkaorjuuden ikeen.

Kaikkien yksityiskohtien muokkaus vaati tavattoman työmäärän. "Nyt on jo kulunut useita kuukausia siitä, kun alotin lopullisen muokkaustyön", kirjoitti Marx Lassallelle 22. II. 1858. — "Mutta työ sujuu hyvin hitaasti, sillä ne asiat, jotka ovat olleet työni pääkohteina jo monien vuosien ajan, aina vain, heti kun olen niiden kanssa lopullista tilitystä tekemässä, esiintuovat uusia puolia ja herättävät uusia mietiskelyjä."

Vain väsymätön, sitkeä ja tyhjentävä aineen tai alan tutkiminen takaa sen, että voi "vapaasti liikkua aineistossa". Työstään puhuessaan Marx usein käyttää sanaa Zchanzen, joka kirjaimellisesti merkitsee uuvuttavaa kivien ja maan kantamista linnoituksen valmistamiseksi, ja tavanomaisessa merkityksessä yleensä raskaan uuvuttavan työn tekoa.

V. 1859 ilmestyi sitten lopulta talousopillisen työn ensimmäinen laitos nimelle *Poliittisen taloustieteen arvosteluun*. Siinä oli käsiteltynä tavara ja raha. Seuraavia osia ei ilmestynyt. Engels selittää minkätähden: "Tuskin oli ensimmäinen osa (*Poliittisen taloustieteen arvosteluun*) ilmestynyt, kun Marx havaitsi, ettei hänellä ollut vielä täysin kehitettynä kaikissa yksityiskohdissaan seuraavien osien perusajatukset. Säilynyt käsikirjoitus on siitä parhaana todistuksena"1).

Myöhemmin, 1893, kirjoitti Engels eräälle Zürichissä asuvalle venäläiselle, jonka kanssa oli kirjeenvaihdossa: "Lisäarvoteorian Marx muokkasi viisikymmenluvun kuluessa aivan yksinänsä ja vastusti kaikin voimin sitä, että sen johdosta julkaistaisiin edes jotakin ennenkuin hän on itselleen täydellisesti selvittänyt kaikki johtopäätökset". Sentähden ei sitten ilmestynytkään *Arvostelun* toista ja seuraavia osia.

Kuusikymmenluvun alkupuolella (1861—63) otti Marx taas kaikissa yksityiskohdissaan uudestaan muokattavaksi koko lisäarvon tuotantoa koskevan kysymyksen. Marxin oli syvennyttävä sellaisiin kysymyksiin, jotka ensi silmäyksellä näyttävät johtavan kauas pois itse pääasian käsittelystä, mutta joiden tutkiminen itse asiassa oli vallan välttämätöntä, jos mieli saada selkeän käsityksen kapitalistisesta taloudesta kokonaisuudessaan.

Tuloksena oli valtava, 23 vihkoa sisältävä käsikirjoitus, uusi etappi Marxin työssä talousopillisen teoriansa kehittämiseksi, kokonainen kokoelma kirjoitelmia mitä moninaisimmista kysymyksistä, jotka ta-

---

1) Engels kirjoituksessaan Marxista Konradin tietosanakirjassa: Handwörterbuch der Statswissenschaften, IV osa s. 1132. Se käsikirjoitus, josta Engels tässä puhuu, on kahtenatoista vihkona Marx-Engels-Lenin instituutin huostassa. se on peräisin vuosilta 1857—58 ja on se eräs etappi Marxin Pääoma-työssä. Sillä on tavattoman suuri arvo Marxin työskentelytavan tutkimisessa.

valla tai toisella liittyivät kapitalistisen tuotantoprosessin käsittelyyn. Sen ohella Marx jatkoi edelleen käsikirjoituksensa painokuntoon valmistamista, ollen yhä tyytymätön työhön heti kun se oli saanut lopullisen muodon.

Elokuun 15 p:nä 1865 kirjoitti hän Engelsille: Työni (käsikirjoituksen painokuntoon saattaminen) sujuu yhdessä suhteessa hyvin. Minusta näyttää että nuo asiat saavat lopullisessa muokkauksessa verraten kansantajuisen muodon, lukuunottamatta joitakin R-T ja T-R:iä, joita ei voi välttää. Toisaalta taas, huolimatta siitä että minä olen työskennellyt pyöreitä vuorokausia ei työ yhtä kaikki suju niin nopeasti kuin niin kauan kovalla koetuksella ollut kärsivällisyyteni tahtoisi. Joka tapauksessa tulee tästä 100 % ymmärrettävämpi kuin mitä oli ensimmäinen osa. Muuten kun nyt katselen koko tuota pinkkaa ja muistelen, miten minun oli hyljättävä kerrassaan kaikki ja muokattava jopa *historiallinen osa* osittain ennen vallan tuntemattoman aineiston perustalla, niin minua alkaa naurattaa kun vilkaisen Itzig'iä (Lassalea) jolla on "*oma*" talousoppinsa jo plakkarissa. Ja kuitenkin kaikesta siitä, mitä hän on tähän saakka kirjoittanut näkee, että se on soppamestari, joka räiskyvästi ja suulaasti taritsee maailmalle omina kaikkein uusimpina keksintöinään niitä totuuksia, joita me jo kaksikymmentä vuotta sitten — ja kymmenen kertaa paremmin — päästimme käypänä rahana liikkeelle kannattajiemme keskuuteen."

Mutta nämäkään käsikirjoitukset eivät Marxin mielestä olleet riittävän valmiit *Pääoman* lopulliseksi tekstiksi.

"Mitä tulee teoreettiseen työhöni, — kirjoitti Marx Engelsille heinäkuun 31 p:nä 1865, — niin sen laita on tällä tavalla. On vielä kirjoitettava kolme lukua ja silloin on valmis teoreettinen osa (kolme ensimmäistä kirjaa). On vielä kirjoitettava neljäs kirja, kirjallisuushistoria. Se on minulle suhteellisesti katsoen kaikkein helpoin osa, koska kaikki kysymykset ovat ratkaistut kolmessa ensimmäisessä kirjassa, ja viimeinen näinollen on vain kertausta historiallisessa muodossa. Mutta minä en voi ottaa sellaista askelta, että lähettäisin siitä jotakin ennenkuin se on kokonaan valmis. Mitä puutteita teoksissani olleekaan, niin niiden vahva puoli on se, että ne muodostavat tieteellisen kokonaisuuden ja sen voi saavuttaa vain siten kuin minun tapani on, ettei anna milloinkaan painoon ennen kuin teos on täysin valmis."

Tämä sangen tärkeä Marxin kirje osoittaa ensinnäkin, että vasta keskivälissä vuotta 1865 piirtyy koko teos suunnilleen siinä asussa missä se sitten myöhemmin painettiin [1]). Toiseksi Marxin kirjeestä ilmenee, että hän ryhtyi muokkaamaan *Pääoman* ensimmäisen osan tekstiä painokuntoon vasta senjälkeen kuin koko teos oli suurin piirtein valmis.

Käsikirjoituksen puhtaaksikirjoittamiseen painoa varten Marx ryhtyi tammikuussa 1866.

Tammik. 15 p:nä 1866 kirjoitti hän Kugelmannille, että hän "työskentelee 12 tuntia päivässä *Pääoman* puhtaaksikirjoitustyössä" ja ilmoitti, että hän luultavasti maaliskuussa voi tulla tuomaan sitä kustantajalle Hampuriin. Noin kuukautta myöhemmin (13. II) Marx kirjoitti

---

[1]) Se minkä Marx oli tarkoittanut neljänteen osaan "kertaukseksi historiallisessa muodossa" ja jota Engels ei ehtinyt julkaista, on tallella. Osan näistä käsikirjoituksista julkaisi Kautsky teoksena "Lisäarvoteoria", mutta julkaisi sen epätäydellisenä ja mielivaltaisesti muutellen Marxin määrittelemää järjestystä ja tehden sinne virheitä. Nuo käsikirjoitukset julkaistaan Marx-Engels-Lenin instituutin toimesta täydellisinä lähimmän parin vuoden kuluessa.

Engelsille:" Mitä tulee tuohon kirottuun kirjaan, niin on sen laita seuraavanlainen: se oli *valmis* joulukuun lopussa (1865). Jo pelkästään yksi osasto maakorosta, viimeisenedellinen luku, on nykyisessä muodossaan melkein kirja. Päivät vietin kirjastossa ja öisin kirjoitin. Saksan uutta maanviljelyskemiaa varsinkin Liebich'iä ja Schönbeiniä, jotka ovat tässä asiassa tärkeimpiä kuin kaikki talousoppineet yhteensä; toisaalta on suunnattomat aineistomäärät, jonka ranskalaiset ovat luoneet sen jälkeen kuin minä tätä alaa tutkin — kaikki se oli minun nyt läpikotaisin tutkittava. Kaksi vuotta sitten päätin maakorkoa koskevat tutkimukseni. Ja nimenomaan tänä aikana on ilmestynyt paljon uutta muuten minun teoriaani täysin tukevaa. Tärkeätä tässä oli myös Japaniin pääsyn aukeaminen; (minä en yleensä lue matkakertomuksia ellei siihen pakota ammatin vaatimukset). Näin olen siis soveltanut itseeni vuorotyötä (Shifting systeemi) siinä muodossa kuin englantilaiset tehtailija-koirat sovelsivat sitä *yksiin ja samoihin henkilöihin* vuodesta 1848 vuoteen 1850.

Vaikka käsikirjoitus on valmis, on se nykyisessä asussaan tavattoman laaja, ei sitä kukaan voi kustantaa lukuunottamatta minua ja sinua. Minä aloitin kirjoittaa sitä puhtaaksi ja *korjailla tyyliä* täsmälleen tammikuun 1 p:nä ja työ on sujunut hyvin nopeasti, koska minulle on tietysti ollut kovin mieluista nuolla poikanen puhtaaksi niin pitkien synnytystuskien jälkeen. Mutta taas tuli ajos, että minä en ole voinut jatkaa ja tosiasiallisesti olen voinut täyttää vain sen, mikä suunnitelman mukaan oli valmista. Yleensä olen täysin yhtä mieltä sinun kanssasi ja vien ensimmäisen osan Meissnerille heti kun se tulee valmiiksi." -

Ensimmäisen osan käsikirjoituksen viimeistelyyn kului aikaa yli vuosi. Työn nopeata joutumista haittasi Marxin sairaus ja tavaton työkuormitus. Marx oli, käyttääksemme Engelsin sanontaa, Ensimmäisen internationalen "Pääneuvoston sielu", Internationalen pääjohtaja. Hän "toimitti miltei kaikki Pääneuvoston julkaisemat kirjoitetut asiakirjat alkaen *Perustavasta julistuksesta* 1864 aina *Julistuksiin Ranskan kansalaissodasta 1870—71*. Kertoa Marxin toiminnasta Internationalessa on samaa kuin kirjoittaa tuon yhdistyksen historia" Marx itse kirjoittaa kirjeessään Kugelmannille lokakuun 13 p:nä 1866, että hänen työtään estää sairaus; sitäpaitsi vie häneltä paljon aikaa käytännöllinen työ Internationalessa" joka menee omaa menoaan ja se on hyvin suuri, koska itse asiassa minun on johdettava koko Internationalea".

Tämän yhteydessä on huomautettava, että joskin työ Internationalessa vei Marxilta itseltään mahdollisuuden saattaa painokuntoon teoksen kaikki suunnitellut osat, niin tuo työskentely toisaalta rikastutti kirjaa uudella konkreettisella sisällöllä. On epäilemätöntä, että juuri käytännöllisen työnsä johdosta Internationalessa Marx sitten antaa 1864—65 kerätyn valtaisan aineiston pohjalla *Pääoman* monissa luvuissa (joita ei oltu teoksen alkuperäiseen suunnitelmaan merkitty), varsinkin luvussa *Työpäivä* perinpohjaisen kuvauksen ja analyysin työn ja pääoman välisestä taistelusta Englannissa työväenlainsäädännön, työpäivän jne. aloilla. Aivan päinvastoin kuin erilaisten oikeistolais- ja "vasemmistolais"-lahkolaisten opportunistiset teoriat, joissa saarnataan, että proletariaatin on pysyteltävä erillään poliittisesta ja taloudellisesta taistelusta, Marx perusteli I internationalen sääntöihin sisällytetyn kohdan poliittisen ja taloudellisen taistelun katkeamattomasta yhteydestä ja antoi korvaamattoman teoreettisen aseen kaikkien

maiden proletaareille jokapäiväisessä taistelussaan.

Marx halusi julkaista yhtaikaa koko sen osan, joka sisälsi sen mitä englantilaiset nimittävät "Poliittisen taloustieteen prinsiipeiksi", joka on "quint essentio", mutta jouduttaakseen teoksen ilmestymistä päätti hän aluksi julkaista vain ensimmäisen osan.

Kaikista vastuksista huolimatta, itseään säästämättä tavattoman vaikeissa olosuhteissa Marx valmisti painokuntoon *Pääoman* ensimmäisen osan vuoden 1867 alussa. Huhtikuun 30 p:nä 1867 kirjoitti hän tuttavalleen Siegfrid Meyerille New-Yorkiin: "Minkätähden en ole teille vastannut? Sentähden että, olen ollut koko ajan haudan partaalla. Minun on ollut näinollen käytettävä jokikinen tunti, jolloin olen työhön pystynyt, saattaakseni päätökseen teokseni, jolle minä olen uhrannut terveyteni, elämän ja perheen onnen. Toivon ettei tämä selitys kaipaa mitään lisäselityksiä. Minä nauran niinsanotuille käytännönihmisille ja heidän järkevyydelleen. Jos tahtoo olla elukka, niin tietenkin voi kääntää selkänsä ihmiskunnan kärsimyksille ja huolehtia omasta nahkastaan. Mutta minä itse asiassa pitäisin itseäni epäkäytännöllisenä, jos kuolisin ennenkuin saisin koko kirjani valmiiksi vaikkapa vain käsikirjoituksena".

Se vaikeus, minkä voittamiseen Marx sai panna valtavia ponnistuksia, oli vaikeus asian esittämisessä. Esitys oli valettava sellaiseen muotoon, että kirjasta tulisi ymmärrettävä. Sen eteen teki Marx työtä vielä senkin jälkeen kuin kirjan ensimmäinen painos oli ilmestynyt. Hän huomasi jotenkin, että *Pääomaa* eivät ymmärtäneet edes terävätkään päät. Siis oli edelleenkin muokattava esitystapaa. Ja ensimmäisen osan uuteen painokseen (1872) Marx valmisti uuden esitysen ensimmäisestä luvusta.1)

Elämänsä viimeisinä kymmenenä vuotena Marx jatkoi työtään *Pääoman* valmistamiseksi. Erikoisen suuren huomion kiinnitti hän tänä aikana agraarikysymykseen ja Venäjän tutkimiseen, joka tältä alalta tarjosi ehtymättömän aineiston. Ollen mitä syvällisimmin kiinnostettu Venäjän vallankumouksesta, oikein arvioiden sen yleismaailmallisen merkityksen, Marx opiskeli perusteellisesti venäjänkieltä ja luki suuren määrän venäjänkielistä kirjallisuutta. Ensimmäinen *Pääoman* käännös muille kielille ilmestyi juuri venäjänkielellä (*Pääoman* ensimmäinen osa ilmestyi venäjänkielellä oma I osa I. 24 § 7)

Venäjällä v. 1917 voittanut proletaarinen vallankumous oli juuri sen toteuttamista, jonka Marx oli ennakolta nähnyt suorittamansa kapitalististisen järjestelmän ankaran tieteellisen analyysin pohjalla:

"Pääoman monopoolista tulee sen tuotantotavan kahle joka on kehittynyt yhdessä sen kanssa ja sen suojassa. Tuotantovälineiden keskittyminen ja työn yhteiskunnallistuminen saavuttavat sellaisen kohdan, jolloin ne eivät sovi kapitalistiseen kuoreensa. Se särkyy. Kapitalistisen yksityisomistuksen hetki lyö.Pakkoluovuttajat pakkoluovutetaan". (Pääoma I osa I. 24 § 7)

Marxin työn nerokas jatkaja, Lenin joka kehitti marxismia ja kohotti sen korkeammalle asteelle, seisoo *Pääoman* luomalla teoreettisella perustalla. "Leninismi on imperialismin kauden ja proletaarisen vallankumouksen kauden marxis-

---

1) Tässä suhteessa on tämän ensimmäisen luvun käsikirjoituksella, joka on peräisin vv. 1867—72 väliseltä ajalta tavattoman suuri arvo. Siitä näkee miten paljon työtä ja huolta Marx uhrasi löytääkseen kaikkein selkeimmän ja samalla kaikkein täsmällisimmän esitystavan. Tämä käsikirjoitus julkaistaan **Marx-Engels Arkiston** lähimmissä osissa.

mia" (Stalin). *Pääomassa* esitetty teoria, *Pääoman* tieteellinen metoodi se on proletariaatin luokkataistelun korvaamaton teoreettinen ase. Se pitää omaksua, sen puolesta on taisteltava sen väärentäjiä vastaan. Pääoma antaa vallankumouksellisen proletariaatin politiikan ja taktiikan tieteelliset perusteet. Se osoittaa menetelmät, tiet ja keinot vanhan voittamiseen ja maailman muuttamiseen, tiet työtätekevien joukkojen, talonpoikaisjoukkojen vetämiseen proletariaatin puolelle. "Joka ei ole ymmärtänyt sitä lukiessaan Marxin *Pääomaa* — sanoo Lenin — se ei ole mitään ymmärtänyt Marxista, ei mitään ymmärtänyt sosialismista, se on itse asiassa sokeasti porvariston hännässä kulkeva filisteri ja poroporvari." Tuon teoksen merkitys on erikoisen ilmeinen nyt proletaaristen vallankumousten kaudella taisteltaessa välittömästi kommunismin puolesta nykyään meidän maassamme proletariaatin johtaessa kaikkia työtätekeviä tuossa taistelussa.

Mutta vielä silloinkin, kun kapitalismi on proletariaatin diktatuurin murskaamana ja hävittämänä lakannut olemasta koko maailmassa, vielä silloinkin Marxin *Pääoma* säilyttää merkityksensä materialistisen dialektiikan ensimmäisenä malliesimerkkinä, jonka tutkimisesta uudet sukupolvet ammentavat taitoa käytellä Marxin metoodia, dialektisen materialismin todella tieteellistä metoodia.

N. KAROTAM

Ulkolainen pääoma Latviassa ja Virossa ja intervention vaara

(Jatkoa edelliseen numeroon)

Ulkolaisen pääoman yleissumma Latviassa kasvaa nopeassa tempossa vuosi vuodelta. Erittäin ilmeistä on englantilaisen pääoman nopea kasvu, samoin hollantilaisen (viimemainittu on hyvin voimakkaan englantilaisen vaikutuksen alainen, joten tässä ovat mahdollisia jonkunlaiset yhteistoiminnot). Voimakkaasti vähenivät Yhdysvaltojen pääomat (jos uskoa näihin numeroihin). Tämä amerikkalaisten pääomien poisvirtaus ehkä on selvitettävissä sillä, että itä-Europassa voimistuu välitön sodan vaara, interventsio SSSR:ää vastaan, ja amerikkalainen pääoma, sikäli kun se ei välittömästi ole maailmanpolitiikan tällä osalla intreseerattu tästä sodasta, virtaa sieltä vississä määrin varovaisuussyistä. Samanlaatuinen ilmiö amerikkalaisiin pääomiin nähden on havaittavissa muutamissa muissakin reunavaltioissa.

Huolimatta ulkolaisen pääoman ryöstötoiminnasta, huolimatta "kansallisen riippumattomuuden tunnostaan" (kuten reunavaltioiden porvarilliset demokraatit usein mielellään sanovat), mistä ulkolainen pääoma pitää lukua vain sikäli kun se vastaa sen imperialistisia pyrkimyksiä — huolimatta kaikesta tästä Latvian porvaristo riistointressiensä vuoksi kaikella tavoin pyrkii helpoittamaan ulkolaisen pääoman työskentelyä maassa. Latvian hallitus päätti jo v. 1928 keväällä, ettei ulkolaisesta pääomasta kanneta tuloveroa. Tämä päätös merkitsi vain vallitsevan asiaintilan vahvistamista.

Ulkolaisen osake-pääoman kehitys Latviassa kulki seuraavalla tavalla:

1/I	Ulkolaisen pääoman summ. (tuh. lat.)	Lisäys (tuh. lat.)	Prosenteissa yleiseen osakepääoman summaan
1925	56,003	—	50,0
1926	74,174	18,171	52,7
1927	85,352	11,178	54,0
1929	94,530	9,147	—
1930	102,910	8,380	53,9(?)

Kuten taulukosta näkyy, kasvoi ulkolaisen pääoman summa jatkuvasti v. 1929 mennessä niin absoluuttisesti kuin myöskin suhteellisesti, vaikkakin kasvun tempo vuosi vuodelta hidastui. Tämä on selvitettävissä sillä, että Latvia on loppukädessä hyvin pieni taloudellinen yksikkö mailmantaloudessa ja on selvää ettei pääoman Latvian tuonnin mahdollisuudet ole rajattomat. Mutta erittäin tärkeä on se asiaintila ,että ulkolaisen pääoman ominaispaino suhteessa latvialaiseen progressiivisesti kasvaa (ulkolaiseñ pääoman prosentti — 53,9 — v. 1932, tulee katsoa epätodelliseksi ja todellisen asiaintilan vääristelyksi; tosiasiat osoittavat, että ulkolaisen pääoman ominaispaino Latvian taloudessa myöskin v. 1929 jälkeen jatkuvasti kasvaa).

Saksalaisen lehdistön tiedoituksen mukaan Latvian hallitus käy parhaillaan neuvotteluja ulkolaisten firmojen kanssa sähköaseman rakentamisesta Väinä-joelle Dalen'in luo. Saksalainen Lameier'in liike (Frankfurt) ehdoitti ottavansa rakennustyön suorittaakseen ja antaakseen Latvialle tätä varten 32 milj. Saks. mk. suuruisen lainan. Tämän sopimuksen ehdoista ei ole vielä kirjoitettu. Jos Latvian onnistuu päästä sopimukseen sähköaseman rakentamisesta ulkolaisten liikkeiden kanssa, niin merkitsee se uutta suurta ulkolaisen pääoman sijoitusta Latvian kansantalouteen.

ULKOMAISET VALTIOLAINAT

Virratessaan maahan ulkolainen pääoma pyrkii ennenkaikkea saamaan valtiovallan vaikutuksensa alle, tällä tavoin turvatakseen itsensä kaikilta odottamattomuuksilta, luodaksensa toiminnalleen mitä edullisimmat ehdot. Tässä näyttelevät tärkeintä osuutta valtiolainat, jotka tavallisesti ovat pitkäaikaisia ja annetaan vain **määrätyillä** ehdoilla. Nämä ehdot ovat tavallisesti sitä raskaammat ja orjuuttavammat, mitä enemmän maa, joka lainan ottaa, sitä tarvitsee ja mitä köyhempi maa on pääomista. Ennenkaikkea lainalla täytyy olla riittävän suuri tae, ja useammassa tapauksessa tällaisena takeena ovat valtion yhdet tai toiset tulot (aksiisit jne), vieläpä budjetti-tulotkin. Tämän lisäksi tällaisia lainoja seuraavat tavallisesti myöskin yhdet tai toiset salaiset ehdot, poliittisluontoiset sopimukset jne., joista vähän puhutaan tai jotka molemmat sopimuspuolet kokonaan kieltävät. Reunavaltioissa, siis myöskin Latviassa, näiden ulkolaisten lainojen salaiset ehdot ovat epäilemättä tähdätyt suurimmalta osaltaan Neuvostoliittoa vastaan jota todistaa sen enemmän tai vähemmän neuvostovastainen politiikka. Joka tapauksessa lainanantaja takaa itselleen sellaiset ehdot, jotka riippuen lainan suuruudesta ja merkityksestä alistavat velallisen maan sen taloudelliselle ja poliittiselle kontrollille.

Jo olemassaolonsa ensipäivistä lähtien Latvian hallituksen oli pakko ojentaa kätensä ulkolaista apua saadakseen. Latvian ensimmäinen ulkomainen laina tehtiin maaliskuussa v. 1919, jolloin Latvian hallitus sijaitsi Libaussa. 5 milj. Saksan mk. suuruinen laina otettiin Liettualta (Liettuan takana oli saksalainen pääoma) ja määriteltiin käytettäväksi kansalaissodan käyntiin ja proletaarisen vallankumouksen tukahduttamiseen Latviassa. Yleensä täytyy sanoa, että Latvian lähes koko ulkolainen valtiovelka muodostuu kansalaissodan aikana. Tällaisia ovat v. 1919 keväällä saaduista aseista Yhdysvaltoihin muodostunut 5,132, 287 dollarin suuruinen velka; Ranskalle — aseistuksesta — 11,000 tuh. frangin suuruinen velka; Englannille — aseiden kuljetuksesta — 20,169/1/10 punnan velka; samoin 973 tuh. punnan velka lontoolaiselle Metal and Chemical Bank'ille, myöskin aseistuksesta. Tähän oikeastaan kuuluu myöskin 6,000 tuh. norj. kruunun norjalainen silli-krediitti (1921), jne.

Tämä kansalaissodan perintö painaa Latvian työtätekeviä vielä nytkin hyvin raskaasti. Tammikuun 1 p:nä v. 1927 oli Latvian ulkomaisten velkojen tila seuraava (taulukko VII)[1]:

---

1. "Läntiset naapurimme" — "Vojennyi Vestnik", 1928, siv. 214

Taulukko VII.

Kenelle velkaa		Lainanantajan valuutassa	Lateissa	Prosentti yleisestä velkasummasta
Englanti	punt.	2,262,000	57,150750	65
Yhdysvallat	doll.	5,745,000	29,839530	34
Ruotsi	kruun.	269,621	374180	1
Suomi	Smk.	270,500	34133	—
	Summa	—	87,395893	—

Kun me tarkastellessamme ulkolaisia pääomia osakeyhtiöissä näimme saksalaisen pääoman olevan etutilalla suuruuteensa nähden, niin näyttelee tärkeintä osuutta Englanti Latvian ulkomaisten valtiolainain suhteen, jonka käsissä on likipitäin 65 % kaikista Latvian ulkomaisista valtiolainoista.

"Wirtshaftsdiest" tiedoittaa helmik. 7 p:nä v. 1930, että Latvian ulkomaiset lainat olivat tammik. 1 p:nä v. 1930 — 110,000 tuh. latia. Näin ollen me siis näemme kasvua tässäkin. Tämä summa ei kuitenkaan ole vielä kaikki, tähän täytyy lisätä vielä ne korot tälle pääomalle (keskimäärin 6 % vuodessa) jotka menevät ulkolaisten kapitalistien taskuun [1]. Siis näin tämä summa tulee olemaan kuolettamishetkenään (esim. Englannin kanssa tehdyn vastaavan sopimuksen mukaan v. 1956) ei 110 milj. latia, vaan vähintäin 200 milj. latia, ellei Latvian ja muiden maiden proletariaatti tähän mennessä hävitä kapitalistisen riiston järjestelmää.

Myöskin tulevaisuudessa Latvian on pakko turvautua yhä uusiin ulkomaisiin lainoihin, kuolettaakseen ulkomaiset velkansa ja niiden korot, senvuoksi että Latvian sisäinen kasaantuminen on riittämätön sen normaaliselle kehitykselle (kapitalistisessa mielessä [2]. Tästä taloudellisesti ja polittisesti mailman imperialismista riippuvaisuuden suosta Latvian työväestön pelastaa vain proletaarinen vallankumous, joka anuleeraamalla porvariston Latvian työväenluokan ja työtätekevien talonpoikain riistämiseksi tekemät ulkolaiset velat katkaisee työtätekevän väestön kaulaan kiristyvän hirttosilmukan[4]).

Tällaisia ovat ulkolaisen pääoman toiminnan tärkeimmät momentit Latviassa. Ulkolaisen pääoman juuret ovat työntyneet syvälle Latvian kansantalouden kudoksiin. Monissa tapauksissa tämä pääoma esteettömästi sanelee tahtonsa Latviassa, mistä ylläesitetyt numerot ovat riittävän vakuuttavana todisteena. Kaikki tämä hyvin suuressa määrin määrittelee Latvian porvariston ulko- ja sisäpolitiikan. Tämän politiikan perusmomenttina esiintyy viha Neuvostoliittoa kohtaan. Tämä Latvian ulkopolitiikan suuntautumisen perusmomentti vississä määrin perttäytyy Latvian porvariston välittömiin taloudellisiin intresseihin (kauppasopimus Neuvostoliiton kanssa, neuvostotilaukset, kauttakulku, jne.). Taloudellinen yhteys Neuvostoliiton kanssa hyvin voimakkaasti myötävaikutti Latvian kansantalouden tilan paranemiseen, ja tämä pakoittaa Lat-

---

[1]. Tässä tulee erikoisesti merkillepanna laina, jonka ruotsalainen Kreugerin tulitikkutrusti antoi Latvialle 35 vuoden tulitikkumonopolia vastaan Latviassa. Laina käsitti 6 milj. doll. 6 % vuotuisella korolla.

[2]. Tästä todisteena ovat neuvottelut, joita Latvian hallitus käy tällä hetkellä "Kansainvälisen pankin" kanssa 20 milj. frangin lainan saamiseksi. Kts. "Ostwirtschaft", 1931, N:2.

[3]. Mailman finanssikriisin kehitys kesä—elokuussa v. 1931 vielä kerran osoitti ei vain Latvian kansantalouden riippuvaisuutta ulkolaisesta pääomasta, vaan myöskin mailman pääoman harrastuksen Latvian tukemisessa. Pankkivararikot Itävallassa ja Saksassa johtivat heti pankkien vararikkoihin Latviassa ja Latvian finanssisysteemin täydelliseen horjumiseen. Vain Ranskan antama laina pelasti Latvian täydellisestä vararikosta. (Toim. huom.)

vian porvariston määrätyissä rajoissa harrastamaan lojaalista politiikkaa suhteessa Neuvostoliittoon. Kuitenkaan ei tarvitse olla ennustaja sanoakseen, että intervention sattuessa Latvia on ehdottomasti Neuvostovaltiota vastaan hyökkäävien joukossa ja näyttelee Latvia tämän intervention valmistelussa määrättyä, konkreettista, tärkeätä ja aktiivista osaa. Tämän vahvistavat tosiasiat.

Ei kauvan sitten päättyivät Libaun ja Mitaun välisen valtarautatien rakennustyöt. Tähän saakka Libaun ja Mitaun välinen rautatie kulki osittain Liettuan alueella, millä seikalla sodan aikana voi olla epäedulliset seuraukset, erikoisesti, jos otamme huomioon, että Liettua on jossakin määrin erikoisasemassa itämerenmaiden joukossa. Libau on mitä tärkein satama Latvialle, joka intervention aikana tulee näyttelemään erikoisen tärkeätä osuutta interventioarmeijoiden varustelussa. (Tällä hetkellä suoritetaan suuria töitä Libaun sataman laajentamiseksi, mikä ei suinkaan ole selvitettävissä Latvian taloudellisen kehityksen perspektiiveillä.) Libaun — Mitaun rautatielinja suunnitellaan rakennettavaksi Kreutzburgiin saakka; Neuvostoliiton rajapiirien suuntaan rakennetaan uusia ja korjataan vanhoja rautatiesiltoja.

Riika—Rujen rautatien rakennustyöt ovat päättymässä, rautatien, jota aluksi rakennettiin kapearaiteiseksi, mutta sitten Ranskan pääesikunnan vaatimuksesta rakennettiinkin leveäraiteiseksi.

Suunnitellaan rautatielinjan rakentamista Riikasta — Ergliin (leveäraiteinen), joka kulkee kohtisuoraan Neuvostoliiton rajalle ja jolla on suuri strateeginen merkitys.

Lähellä Neuvostoliiton rajaa olevia rautatieasemia voimakkaasti laajennetaan, rakennetaan varateitä, uusia lastaus- ja lossauspaikkoja, varustetaan uusia vesitorneja, laajennetaan konetalleja jne. Kaikella tällä on yksinomaan sotilaallinen merkitys, kaiken tämän tarkoituksena on lisätä maksimaalisesti rautateiden toimintakykyä sotajoukkojen nopeata manöveerausta varten.

Latgalliassa on rakennettu kokonainen joukko uusia kivittämättömiä teitä, jotka ovat kelvollisia autoliikenteelle ja johtavat meidän rajallemme.

Kreuzburgiin on rakennettu suuri lentoasema, mihin on keskitetty pääasiassa Englannista ostettu hävittäjäilmalaivasto. Sotilas-ilmailuvoimien valmennusta johtavat englantilaiset instruktorit. Tiedustelu- ja pomminheitto-ilmalaivasto on keskitetty pääasiassa Dvinskiin, Riikaan ja Libauhun. Tämän lisäksi Latgalliaan on rakennettu joukko laskeutumiskenttiä ilmalaivastoa varten.

Latvian tavalliset sotilasmenot olivat v. 1930 7,8 milj. doll., eli 23 % valtion yleisestä budjetista (Neuvostoliitossa vastaava prosentti on kaikkiaan 6). Kun v. 1923 sotilaslentokoneita Latviassa oli 15, niin v. 1930 niiden lukumäärä oli jo 55; sotilaskouluutuksen saaneita oli v. 1925 — 120 tuh. henk., mutta v. 1930 jo 169 tuh. henk. Erilaisissa sotilasjärjestöissä oli v. 1923 jäseniä 15 tuh. v. 1925 — 25 tuh. ja v. 1930 — 35 tuh. henk. Latvian sotaväki on uudelleen aseistettu englantilaisilla "Li-Enfild" kivääreillä jne. Tällä hetkellä on Latviassa 4 jalkaväki-divisiaa, joissa 12 rykmenttiä, yksi teknillinen divisia, johon kuuluu ilmalaiva- ja tankkirykmentti, rykmentti raskasta tykistöä ja muita teknillisiä joukkoja. Tämän lisäksi on 19 rykmenttiä aissargeja (fasistinen sotilasjärjestö).

Jos tähän lisäämme vielä latvialaisvirolaisen sotasopimuksen, joka edellyttää virolaisen ja latvialaisen armeijan yhtenäistä toimintaa saman ylipäällikön johdolla (todennäköisesti kenr. Laidoner), reunavaltioiden yhteiset laivasto- ja sotailmalaivaston manööverit (v. 1930), reunavaltioiden kenraalien ja muiden samanlaatuisten herrojen alinomaiset keskinäiset vierailut (tällaisten vierailijoiden — pääesikuntien edustajainryhmä kohoaa 40—50 henkeen; puolalaisten upseerien matka Latviaan ja Viroon), englantilaisten ja ranskalaisten kenraalien vierailut Itämerenmaihin, minkä yhteydessä nämä herrat tuntevat erikoisen suurta mielenkiintoa "entisiin taistelupaikkoihin" (Neuvostoliittoa rajoittaviin seutuihin), jos kaikkeen yllämainittuun lisäämme vielä

myöskin nämä tosiseikat, niin näemme, että intervention valmistelu on täydessä vauhdissa. Latvian hallituksen neuvostovastaisen politiikan uusin ilmiö on "laivasto-pyhä", joka pidettiin kesäkuun 12 p:nä. Tähän juhlaan oli kutsuttu osallistumaan kaikkien Latviaan ystävällisissä suhteissa olevien maiden laivastot, kuten Puolan, Englannin, Ranskan, Viron, Suomen, Saksan, Tanskan, Ruotsin ja Norjan laivastot. Ainoastaan Neuvostoliiton laivasto jätettiin kutsumatta.

Kaikki Latvian poliittiset puolueet (lukuunottamatta tietysti kommunistista puoluetta) kulkevat enemmän tai vähemmän kuuliaisesti imperialistien talousnuorassa ja aktiivisesti tukevat tätä intervention valmistelua. Erikoisesti tässä työssä uurastavat sosialidemokraatit, jotka yrittävät hyväksikäyttää pienempäkin mahdollisuutta Neuvostoliiton saattamiseksi huonoon valoon Latvian työtätekevien silmissä. Latvian työtätekevien ja heidän johtajansa, Latvian kommunistisen puolueen, eräänä tärkeimpänä tehtävänä on kaikin keinoin paljastaa se osuus, mitä Latvia, s.o. Latvian porvaristo ja sosialidemokratia, näyttelee intervention valmistelussa Neuvostoliittoa vastaan. Vaaditaan vallankumouksellisten proletaaristen järjestöjen, kaikkien tietoisten työtätekevien maksimaalinen huomio interventionistien käsien irroittamiseksi Neuvostoliitosta, imperialistisen sodan muuttamiseksi kansalaissodaksi.

II. VIRO

Luonteenomaista on, että kaikkien reunavaltioiden lehdistö, lukuunottamatta Latviaa, hyvin vähän tai tuskin ollenkaan puhuu ulkolaisen pääoman toiminnasta näissä maissa ja erikoisen visusti karttaa konkreettisten numeroiden esittämistä. Tämän vuoksi, riittävän konkreettisen aineiston puuttuessa, ei ole nyt mahdollista enemmän tai vähemmän tarkan katsauksen tekeminen ulkolaisen pääoman osuudesta Virossa. Ei ole tämän dynamikan verrannollisia numeroita. Salaileminen ulkolaisen pääoman kysymyksissä osoittaa, että porvaristoa pelottaa paljastaa todellista asiaintilaa työläisille, pelottaa paljastaa sitä heikkoa perustaa, jolle niinsanottu kansallinen itsenäisyys on rakennettu.

Yleispiirtein ulkolaisen pääoman tuonti Viroon on tapahtunut samalla tavoin kuin Latviaankin. Jo ennen sotaa ulkolaisen pääoman vaikutus (s.o. ei-venäläisen) oli voimakas nykyisen Viron alueella. Tärkeintä osuutta näyttelivät englantilainen ranskalainen ja saksalainen pääoma. Tallinnan Scheel pankin bulletinin mukaan (1926, N:o 2) oli Virossa ennen maailmansotaa ulkolaista pääomaa yli 80 milj. kultaruplan arvosta. Tästä summasta oli sijoitettu tekstiiliteollisuuteen 23 milj. rpl., laivarakennusteollisuuteen 18 milj. rpl., konerakennusteollisuuteen 16 milj. rpl., sementtiteollisuuteen 10 milj. rpl., paperiteollisuuteen 7,5 milj. rpl., sahateollisuuteen 3 milj. rpl. jne.

Ennen maailmansotaa kaikki yksityispankit Virossa (Tarton pankki, G. Scheel, Gepner & K°, Rosen & K° B. Gildja Tallinnassa) olivat saksalaisen pääoman välittömän johdon alaisia.

Aivan itsenäisyytensä alusta asti Viron porvaristo kaipasi ulkoista tukea. Tätä tukea se sai runsaasti lännestä — Englannista, Yhdysvalloista ja Ranskasta. Tämä tuki tuli sotalainoina aseiden muodossa, joita tarvittiin taistelua varten proletaarista vallankumousta vastaan. Yksityinen ulkolainen pääoma pelkäsi vielä suuremmassa määrin työntyä Viroon poliittisen tilanteen epävakaisuuden vuoksi.

Laajempi ulkolaisen pääoman tuonti Viroon alkoi Viron valuutan stabilisation ja proletaarisen vallankumouksen raskaan tappion jälkeen (joulukuun kapina v. 1924). Viktor Poom (Viron pankin sihteeri) kirjoitti "The Financial New"-lehdessä v. 1928, syysk. 17 p:nä:

"Ulkolainen pääoma alkoi vasta sitten enemmän luottaa pikkuvaltioihin, kun niiden elinkykyisyys tuli todistetuksi.

Mitä merkitsee tämä "elinkykyisyys"? Pääasiassa sitä, että virolainen porvaristo on käytännössä osoittanut uskollisuutensa imperialistisille valloille, on osoittanut sen neuvostovastaisella politiikallaan ja

tavattomalla terrorillaan. Erikoisesti juuri tämänlaatuinen "elinkykyisyys" on eräänä parhaimpana takeena ulkolaiselle pääomalle siitä, että sen edut Virossa on turvattu. Tähän nähden Virolla on reunavaltioiden joukossa erikoisia ansioita ja tämänvuoksi sillä luonnollisesti on ulkolaisen pääoman suuri luottamus, minkä tunnustaa myöskin ylläesitetty herra Poom:

"Baltianmaista Virolla on kaikkein kiinteimmät yhteydet ulkomaisiin rahamarkkinoihin".

Niinpä tietenkin. Eihän Päts, Laidoner, Rei, Strandman ja muut heidän kaltaisensa suotta niin hartaasti hauku Neuvostoliittoa ja "piiloita" vallankumouksellisia työläisiä Patteriin (poliittisten vankien vankila Virossa).

Seuraava taulukko antaa likipitäisen kuvan ulkolaisen pääoman osuudesta Virossa v. 1926[1].

Taulukko VIII.

Teollisuusalat	Kenen pääoma	Summa punnissa
Tekstiiliteollisuus	Englanti	900,000
Sementtiteollisuus	„	40,000
	Tanska	150,000
	Hollanti, Saksa	100,000
Nahka- ja jalkineteollisuus	Englanti	250,000
Tulitikkuteoll.	Ruotsi	50,000
Huonekaluteoll.	Englanti	300,000
Puunjalostusteoll.	„	100,000
Karjatuotteita jalostava teoll.	„	25,000
Olutteoll.	„	50,000
Mekaaninen teoll.	„	150,000
Tupakkateollisuus	Ranska	70,000
Liuskekiviteoll	Englanti, Ruotsi	100,000
Paperiteoll.	„ Ranska	300,000

Näitä numeroita ei voida pitää riittävän tarkkoina ja ne antavat, kuten ylempänä huomautimme, vain likipitäisen kuvan asiain todellisesta tilasta. Mutta jo nämäkin numerot ovat riittävän luonnehtivia. Näin siis englantilaista pääomaa on Viron teollisuudessa — 1,600 tuh. punnan arvosta, eli 68—70 % kaikesta virolaisessa teollisuudessa olevasta ulkolaisesta pääomasta. Englantilainen pääoma toimii juuri Viron teollisuuden tärkeimmillä aloilla — paperi-, tekstiili-, puunjalostus-, mekaanisessa-, liuskekivi- ym. teollisuudessa. Tässä on Viron Englantiin suuntautumisen taloudellinen perusta.

Valitettavasti meillä ei ole numeroita siitä, mikä on ulkolaisen pääoman prosenttimäärä eri teollisuusaloilla.

Vuoteen 1926 mennessä investioidun ulkolaisen pääoman yleinen summa "Estonian Economic Review"-in [1]. mukaan oli 3,710 tuh. puntaa, eli 35 milj. tshervontsiruplaa (noin 68 milj. Viron kruunua). Kansantalouden eri aloittain tämä summa jakautui seuraavalla tavalla (tuhansissa punnissa): pankkitoiminnassa [2]. 150 (30 %

---

[1]. "Estonian Econimic Rewiev". C. Scheel and C° Reval, maalis-huhtik. 1926.

[2]. Seuraavista tiedoista, näkyy mitkä ulkolaiset pankit ovat yhdessä virolaisiin pankkkeihin (vuodesta 1930): G. Scheel & C° pankin takana ovat Mendelsson & C° (Berlin) ja Kleinwort Sons & C° (Lontoo). "Tallinna Aktsiopank"in takana — "Rigasche Internationale Bank" (Riika), "Dresdner Bank" (Berlin), Commerz und Privat Bank A/g (Berlin). "Tartu Pank"in takana ovat — "The British Oversea Bank Ltd" (Lontoo), "Deutsche Bank & Disconto- Gesellschaft" (Berlin), "Kjobenhavns Handelsbank" (Kööpenhamina), "Skandinaviska Kreditaktiebolaget" (Tukholma), "A/B Nordiska Föreningsbanken" (Helsinki), "Lettische Actien bank" (Riika). Schee pankin lisäksi, joka Viron pankkien joukossa ja yleensä

virolaisten pankkien kaikista osakepääomista); teollisuudessa 2,360; tuontikaupassa 60; vientikaupassa 60.

Tämä Viroon nähden suunnaton summa vie maasta vuosittain huomattavia summia yksistään prosentteina ja osinkoina. Esim. v. 1925 — 2,75 milj. Viron kuruunua v. 1926 — 3,0 milj. Viron, kr. v. 1927 — 4,0 milj. Viron kruunua[2].).

Vississä määrin nämä voittosummat ilmaisevat myöskin ulkolaisen pääomamäärän kasvun tempon Virossa. Voittosumman kasvu (korkoprosentit ja osingot) ovat tässä likipitäin suorassa suhteessa pääoman kasvuun, sillä kreditin hinta oli näinä vuosina maailman rahamarkkinoilla enemmän tai vähemmän vakaantunut. Ulkolaisen pääoman summa siis vuosina 1926—1927 kasvoi Virossa ⅓. Tämän osittain vahvistavat myöskin toiset tiedot, jotka esim. esittävät, että vuosina 1925—1927 Viroon investoitiin uusia ulkolaisia pääomia 3,5 milj. Viron kruunun arvosta.

Esitämme muutamia tosiasioita ulkolaisen pääoman työntymisestä Viroon viime vuosina. Metallitehdas "Krull" (Tallinna) siirtyi saksalaisen Borzig liikkeen käsiin; vaunurakennustehtaan "Dvigatel"in (joka, sivumennen sanoen on pysähtynyt melkein täydellisesti) osakkeiden enemmistö on siirtynyt Harbinissa sijaitsevalle venäläis-amerikkalaiselle yhtiölle "Kalifornia" ("Päevaleht", 1927 n:o 259); Vanamaisa sijaitsevat liuskekivikaivokset ovat siirtyneet vuokralleannon muodossa 99 vuodeksi englantilaisen "M. E. Oil Syndicate Ltd"-liikkeen käsiin; toinen englantilainen "New Consolidated Goldfiels Ltd"-liike kiinnittää erikoisesti huomiota virolaiseen liuskakiveen ja aikoo sijoittaa tähän asiaan aina 3 milj. puntaa (Kohtlassa). "Der Deutsche Oekonomist" (1930, n:o 28) tiedoituksen mukaan ryhmä ulkolaisia pääomia (todennäköisesti saksalaisia) finansseeraa "Eesti Kiviöli"-yhtiötä suuren, 500 tonnia liusketta vuorokaudessa muokkaavan tehtaan rakentamiseksi. Filips konserni avasi v. 1930 Tallinnassa sähkö- ja radiotarpeiden kaupan, peruspääoman ollessa 50 tuh. Viron kruunua Ruotsalainen tulitikkutrusti sai v. 1927 tulitikkumonopolin Virossa 28 vuodeksi, jonka ajan kuluessa trustin täytyy maksaa tästä monopolista Viron valtiolle vuosittain 150 tuh. Viron kruunua ja tämän lisäksi Viro sai tulitikkutrustilta 7,61 milj. Vkr:n suuruisen lainan rautatierakennusta varten [2].). Kun Virolaiset yhdistyneet jalkine- ja nahkatehtaat kuluvan vuoden alussa joutuivat vararikkoon, jättäen suuria velkoja ulkolaisille tehtaille (hollantilaiselle Karl Kaufmann'in liikkeelle Rotterdamissa, saksalaiselle "Ost Deutsche Bank'ille ym.), niin "Päevaleht" tiedoitti, että näihin tehtaisiin suuresti kiinnittää huomiotaan tshekko-slovakialainen Thomas Bati'in liike (jolla on eurooppalaisessa jalkineteollisuudessa likipitäen samanlainen asema kuin ruotsalaisella Kreugerin tulitikkutrustilla tulitikkutuotannon alalla) ja on mahdollista, että nämä tehtaat siirtyvät Bati'in käsiin. Viimeisten virolaisten lehti-

---

kansantaloudessa on domineeraava, erikoista aktiivisuutta Virossa ilmaisee lontoolainen" The British Oversas Bank Ltd", jolla on kiinteät yhteydet Englannin johtavien finanssipiirien kanssa. M.m. voi vielä viitata siihen, että "Die Ostwirtschaft"in N:o 3 mukaan vuodelta 1929 Viron osakepankkien velka ulkomaille vuoden 1928 alussa oli 11,9 milj. Viron kruunua, mutta vuoden lopussa se oli jo 16,9 milj. Vkr. Tämä summa muodostuu pääasiassa vienti-asetteiden vekselien diskontauksesta.

[1]. "Estonian Yerbock" Tallin, by Alb. Pullerits. 1929 ja "Eesti Statistika Kuukiri", 1929, N:o N:o 92—93.

[2]. Havainnollisena esimerkkinä siitä, kuinka ulkolainen monopolistinen pääoma Virossa vaikuttaa taloudelliseen pulaan, esiintyy ruotsalaisen trustin toiminta. Kun Viro ennen tulitikkumonopolia toi kuukausittain keskimäärin 150—170 tonnia tulitikkuja, niin heti monopolin voimaansaattamisen jälkeen (1928) tulitikkujen eksportti putosi 60 tonniin kuukaudessa ja vieläkin alemmaksi (jossain määrin vaihdellen). Tämä ilmiö on verrattavissa siihen, mitä me havaitsemme Latviassa, missä tulitikkujen eksporteeraus Kreugerin konsernin vaikutuksesta, joka valtasi monopolin, aleni 550 %. Luonteenomaista on, että tulitikkutrusti supistaa tuotantoa maissa, missä sillä on monopooli, suurentaen vientiä Ruotsista.

tietojen mukaan Bati on jo avannut Tallinnassa jalkinekaupan. Todennäköisesti se odottaa sopivaa tilaisuutta voidaksensa toimia tulitikkutrustin tavoin ja aikaansaada jalkinemonopolin Virossa.

Ei kauan sitten suoritetussa Tarton pankin uudelleenjärjestelyssä se menetti 3/4 osakepääomastaan (0,4 milj. Vkr.) ja siirtyi saksalaisen pääoman hallusta englantilaiselle pääomalle ("The British Overseas Bank"). Virolainen kauppapankki (Tallina) suurensi ruotsalaisen tulitikkutrustin avulla pääomansa 0,5 milj. Vkr. 1,4 miljoonaksi Vkr. (Die Bank, 1930. N. K.).

Ulkolaisen pääoman jatkuvasta tuonnista Viroon (nykyiseen pulaan mennessä) on todisteena myöskin virolaisten pankkien ulkolaisten kirjeenvaihtajain tilien kasvu (mikä tosiasiassa on peitettyä pääoman tuontia maan valuutan arvon säilyttämiseksi. Ulkolaisten kirjeenvaihtajain tilien tila oli seuraava (Vkr.):

Jouluk. 1 p:nä	1926 . . .	5,864 tuh
" " "	1927 . . .	8,170 "
" " "	1928 . . .	10,404 "

Samanaikaisesti sisäisten kirjeenvaihtajain tilien kasvun dynamiikka oli seuraava:

Jouluk. 1 p:nä	1926 . . .	2,505 tuh.
" " "	1927 . . .	2,833 "
" " "	1928 . . .	3,297 "

("Päevaleht", helmik. 2 p:nä v. 1929, n:o 32)

(Jatkuu)

K a t s a u k s i a

KOMMUNISTINEN LEHDISTÖ TAISTELUSSA SOTAA VASTAAN

Japanin imperialismin sotaretki Kiinaa vastaan asetti kom. sanomalehdistön tehtäväksi paljastaa tämän retken luonne ja tarkoitus sekä nostattaa työtätekevien joukot sotavalmisteluja vastaan. Lehdistön tuli ja tulee vieläkin arvioida oikein Japanin sotaretken maailmanpoliittinen merkitys, erikoisesti sotilaallisen interventionin valmistuksena Neuvostoliittoa vastaan ja valmistuksena maailman sotaan. Sen tulee antaa oikeat ja konkreettiset taistelutunnukset kapitalistimaiden proletariaatille taistelussa imperialistista sotaa vastaan erikoisesti ottaen huomioon "oman" maan suhtautumisen Japanin sotaretkeen, sotilaalliseen interventioniin N-liittoa vastaan ja maailman sodan valmistukseen nähden. Lehdistön tulee taistella pasifistista sofismia vastaan, millä porvarilliset ja erikoisesti sosialidemokraattiset lehdet heikentävät työtätekevien joukkojen valppautta imperialistiseen sotaan nähden ja jolla he vetävät joukkoja imperialistisen sodan puolelle.

Kommunistinen lehdistö on nopeasti reagoinut Japanin sotaretkeen Jangtse-laaksoon ja huomannut sen maailmanpoliittisen merkityksen yleensä oikein. Epäröimättä on lehdistö paljastanut retken imperialistiseksi sodaksi ja että se tähtää Kiinan jaon toteuttamiseen imperialististen valtojen kesken. Myöskin paljastettiin retki sotilaalliseksi interventiovalmisteluksi N-liittoa vastaan ja maailmansodan valmisteluksi.

Mikä kuitenkin puuttui koko kommunistisesta lehdistöstä oli se että ei huomattu retken merkitsevän Kiinan uuden jaon toteuttamista siinä mielessä, että Kiinasta tehdään täydellinen siirtomaa. Kommunistinen lehdistö ei ymmärtänyt anti-imperialistisen kansansodan merkitystä Kiinan itsenäisyyden puolustamiseksi ja tämän kansansodan merkitystä Kiinan vallankumouksen edelleen kehittämiseksi. Ei ymmärretty myöskään sitä, että ei ollut toistaiseksi, **välittömästi** kysymys hyökkäyksestä Neuvosto-Kiinaa vastaan, vaan imperialis-

tisesta hyökkäyksestä Kiinan yhtenäisyyttä vastaan yleensä Japanin ollessa etujoukkona estääkseen tällä tavoin Kiinan työläis- ja talonpoikaisvallankumouksen edelleen kehittymisen. Tämä selittää, miksi kommunistisessa lehdistössä ei ollut tunnusta Kiinan kansan puolustamiseksi imperialisteja vastaan, ei tunnusta "Kädet irti Kiinasta", vaan melkein poikkeuksetta tunnus "Suojelkaa Neuvosto-Kiinaa". Päinvastoin asetettiin eräissä lehdissä vastakkain Neuvostoliiton puolustaminen ja Kiinan kansan vastarinta imperialismia vastaan eikä nähty, että Kiinan alueellisen ja kansallisen yhtenäisyyden puolustaminen on olennainen osa Neuvostoliiton ja Neuvosto-Kiinan puolustamisesta ja samalla osa koko maailman proletariaatin puolustamisesta imperialistista sotaa vastaan. Kiinan kansan vastustus — Kiinan porvariston saboteeratessa — merkitsi kansallista vapaussotaa, jolle koko maailman proletariaatin on velvollisuus antaa täysi tuki.

Kommunistisessa lehdistössä ei retken alkuaikoina käsitelty selvästi sitä vaaraa, mikä uhkasi Euroopan ja Amerikan proletariaattia. Eihän ollut kysymys sodasta vain kaukaisessa idässä, vaan vaara uhkasi välittömästi myös Euroopan ja Amerikan työläisiä. Ei nähty tämän retken yhteyttä sotakorvausten, tullisodan, kultataistelun eikä Tyynen valtameren probleemin kanssa. Ei nähty, että kysymys Kiinan jaosta johtaa kiertämättä kysymykseen maailman uudelleen jakamisesta.

Vain harvat lehdet osasivat antaa oikeita konkreettisia tunnuksia sotaa vastaan. Eräät kommunistiset lehdet eivät alkupäivinä kirjoittaneet sanaakaan sotatarpeiden kuljetuksen ja valmistuksen ehkäisemisestä. Kommunistisen lehdistön syyksi on pantava se seikka, ettei sotatarpeiden kuljetusta silloin ehkäisty.

Taistelu pasifismia vastaan jäi Japanin hyökkäyksen alkuaikoina heikommaksi kohdaksi lehdistössämme, vieläpä eräät kommunistiset lehdet tekivät pasifistisia virheitä kehoittaen taisteluun rauhan puolesta antamatta mitään lähempiä selityksiä, miten tulisi taistella. Pasifismin pääkannattajia ovat sosialifasistit, jotka täten hämäävät työläisiä saamasta käsitystä oikeasta taistelusta sotaa vastaan. Sosialifasistien osuuden paljastaminen lehdistössä on ollut heikkoa. Ei ole esim. paljastettu sitä, miten sosialifasistit puhuvat kyllä vieraan maan imperialistisista pyrkimyksistä, mutta vaikenevat oman porvaristonsa osuudesta sotavalmisteluihin. Vähän on myöskin paljastettu Japanin sosialidemokraattien osuutta ja myötävaikutusta Japanin sotaretkeen Jangtse-laaksoon ja Mandshuriaan.

Toiselta puolen on todettavissa myöskin hyvää työtä kommunistisessa lehdistössä Japanin sotaretken aikana. Varsinkin ensimmäisten hetkien mentyä ohitse orientoitui lehdistö yleensä hyvin kysymykseen antaen oikeita tunnuksia joukoille esim. sotatarpeiden valmistuksen ja kuljetuksen ehkäisemiseksi.

MAAILMAN KRIISIN OSOITTIMET

Yhdysvallat	V. 1929	V. 1930	V. 1932
Teollisuustuotteiden yleinen indeksi (v. 1928—100)	107,2	86,5	52
Maksettujen työpalkkojen indeksi (v. 1926—100)	100,4	80,3	61,4
Keskimääräinen kuukausittainen terästuotanto tuhansissa tonneissa	4549	3392	1295,5 (ensimm. vuosipuolisk.)
Keskimääräinen kuukautinen puuvillan kulutus tuhansissa kiloissa	508,9	439,1	392

Teollisuustuotteiden yleinen indeksi on laskenut puolella ja maksettujen työpalkkojen indeksi on alentunut 40%:lla.

Ammattiliitot laskevat jäsenistään olevan työttöminä 23%. Jos koko maan työväestöön nähden otetaan työttömien prosenttiluvuksi vaikkapa vain 25, niin työttömien yleinen lukumäärä kohoaa 12.500.000.

Raskas teollisuus on alemmalla tasolla kuin mitä se on ollut viimeisten 50 vuoden aikana.

Saksa	V. 1929	V. 1930	V. 1932 (toukok.)
Tuotteiden yleinen indeksi (v. 1928—100)	101,4	83,6	35,6 59,2
Konerakennusteollisuuden indeksi	100,9	83,1	35,6 (huhtik.)
Kutomoteollisuuden indeksi	91,1	87,7	73,5
Ammattiliittojen jäsenistä oli työttöminä (prosenteissa)			
kokonaan työttöminä	13,2	22,7	43,3
osittain työttöminä	7,5	13,8	22,9
Työpalkkain indeksi (työpalkoista maksettavien verojen perusteella)	117,2	110,2	65,7
Päivittäinen valuraudan sulatus tuhansissa tonneissa	36,7	26,6	12,3
Päivittäinen terästuotanto tuhansissa tonneissa	53,3	38,1	27,1
Päivittäinen hiilen tuotanto tuhansissa tonneissa	407,1	353.6	230,0

Yhdysvaltain jälkeen Saksa on enemmän kuin muut maat kärsinyt kriisistä, varsinkin konerakennusteollisuuden alalla, jossa indeksi on laskenut 2/3:lla v. 1929 verrattuna. Työpalkkain lasku on ollut voimakkaampi kuin tuotemäärän aleneminen. Lasketaan, että ne ovat laskeneet 52:sta 25:teen miljaardiin markkaan. Hyökkäys työpalkkoja vastaan on käynnissä pitkin koko linjaa. Työttömien lukumäärä kohoaa 8 miljoonaan,

Englanti	V. 1929	V. 1930	V. 1932 (toukok.)
Tuetteiden yleinen indeksi (v. 1928—100)	106	97,9	90 (1 neljänn.)
Konerakennusteollisuuden tuotteiden indeksi (1928—100)	107	103,1	80,6 „
Kutomoteollisuuden indeksi (1926—100)	98,6	79,6	91,2 „
Keskimääräinen kuukautinen tuotanto:			
hiilen (milj. t)	21	20,3	18,4 „
valuraudan (tuh. t)	632	516	317 „
teräksen (tuh. t)	805	608	483 „
Yhteiskunnallisen vakuutuksen alaisista työläisistä työttöminä (%:ssa)	10,6	16,1	21,4 „

Englannin hallitus ja porvarillinen lehdistö selittävät, että Englanti on suhteellisen vähän kärsinyt kriisistä. Jos kuitenkin vertaa taloudellisen toiminnan nykyistä tasoa sodanedelliseen, niin huomaa, että Englannin teollisuuden työskentely nykyaikana on likipitäin 4/5 sodanedellisestä, kun Saksan teollisuuden työskentely on supistunut 2/3:aan. Ero ei enää ole niinkään suuri, kun ottaa huomioon, että Saksan kehitystemppo sodan edellä oli huomattavampi kuin Englannin.

Toiselta puolen kultakannan kumoaminen ja suhteellisesti vapaa tavarain kiertokulku on johtanut Englannissa voimakkaampaan raaka-aineiden ja maataloustuotteiden hin-

tain alenemiseen kuin missään muualla: Ekonomist'in tietojen mukaan hintataso oli toukokuussa 83,3 (1913—100), kun se samaan aikaan Saksassa oli 97,2, Yhdysvalloissa 92,3 ja Ranskassa 88,9. Tämä seikka on helpottanut Englannin tilannetta maailman markkinoilla. Yhtä kaikki kauppa ei ole kasvanut; vienti oli keskimäärin kuukaudessa: v. 1929—69,8 milj. puntaa, v. 1930—47,6 milj. puntaa, toukok. 1931—33,9 milj. puntaa, toukok. 1932—30,2 milj. puntaa.

Ranska	V. 1929	V. 1930	V. 1932 (toukok.)
Tuotteiden yleinen indeksi (v. 1928—100)	109,4	110,2	73,2
Konerakennusteollisuuden indeksi (v. 1928—100)	113,8	113,8	67,4
Kutomoteollisuuden indeksi (v. 1928—100)	92,9	85,9	56,6
Keskimääräinen kuukautinen tuotanto tuhansissa tonneissa:			
valurautaa	864	641	459
terästä	808	783	445
Pääoman liikkeellelasku keskimäärin kuukaudessa milj. frangeissa	1259	1823	223 (kesäk.)
Vararikkoja keskimäärin kuukaudessa	726	756	1385 (kesäk.)

Kriisi alkoi Ranskassa verraten myöhään, mutta nyt on taloudellisen elämän käyrä kulkenut siellä alaspäin hyvin nopeasti; se on jo sivuuttanut Englannin ja saavuttaa Saksan. „Maailmansodan voittajan", joka on kasannut suunnattomia kultavarastoja, on ollut pakko 1½ vuoden kuluessa supistaa tuotantoaan 33,6%:lla.

Puola	V. 1929	V. 1930	V. 1932
Tuotteiden yleinen indeksi (v. 1928—100)	99,7	81,8	54
Kutomoteollisuuden indeksi (v. 1928—100)	91,3	70,6	57,3
Konerakennusteollisuuden indeksi	100,5	75,9	43,8
Teräksen tuotanto keskimäärin kuukaudessa tuhansissa tonneissa	115	103	38 (huhtik.)
Kuukautinen keskimääräinen vienti milj. zloteissa	234	203	73
Vientitavaroista oli maataloustuotteita milj. zloteissa	96	87	32

Teollisuudesta työskentelee vain ½ ja konerakennusteollisuudesta kaiken kaikkiaan vain 2/5. Työttömyydestä annetut tiedot, jotka osoittavat työttömien lukumäärän kasvaneen 3 kertaa (105 tuhannesta 320 tuhanteen) ovat melkoisesti pienennetyt. Tuotantoa näin suuresti supistettaessa työttömien lukumäärän täytyy olla vähintään 1 miljoona.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор: И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

„Kirja" № 274 Jätetty kirjapainoon 25/VIII, kirj. painettavaksi 8/IX—32

Ленгорлит № 55029. 5 п. л. 65408 зн. на п/л пл. шр. кег. 10. ф. 6. 82x110
Заказ 2049. Тираж. 1800 экз.

Типография „Кирьяпая", Ленинград. Харьковская 9.

Hinta 50 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1932